

Orijinal adı: PUT9CH A OUAGADOUGOU

Gerard de
VILLIERS

SAS

**UAGADUGU'DA
DARBE**

fer'

© Copyrihgt: Libraire Plon/ Tay Kitapçılık ve
Hcaret Limited Şirketi. 1984. Dr. Şevki Bey Sokak.
10/ 3 Türbe-İstanbul. Telefon: 528 43 84

TAY YAYINLARI

I. BÖLÜM

Malko DC 10'dan çıktığında yağmurla karşılaştı ve tropikal bölgelere has sağanak altında birkaç dakikada sıırıslam oldu. Etrafı, gökle aynı renkte bir sis tabakası sarmıştı. Yağmur damlacıkları sıcak toprağa değer değmez buhara dönüşüyor ve çevreye doğal bir. sauna görünümü kazandırıyor. S AS'a haziran ayının başkent Uagadugu'da yağmur mevsiminin başı olduğu söylenmişti, ama yine de o böyle bir manzarayla karşılaşabileceğini sanmıyordu. Bir grup yolcuyla birlikte küçük, eski terminal binasına dek koştu.

Bu sırada Fransa'dan gelen bir başka uçak da yolcularını boşaltıyordu. İki uçağın yolcuları ter kokan sıcak bir yere doluştular. Askerlerin gözetimindeki sınır polisleri hastalığa varan bir ihtimamla her pasaportu on dakika inceliyorlardı. Bir de Voltalılar nazik diye bilinirdi! Malko işlemlerin bu hızla ancak akşama bitebileceğim hesapladı.

Terminal binasına giren yolcuların karşılaştıkları ilk şey duvardaki büyük afiştı. Üzerinde "Vatan ya da ölüm. Ezeceğiz" yazıyordu.

Kimi ezecekleri belirtilmemişti. Ama olsa olsa bu emperyalizm ve sömürgeciliğin doğurduğu Canavar'a karşı açılmış bir savaştı. Malko arkasına dönerek yeni gelenlere baktı ve nihayet Chris Jones ile Milton Brabeck'i gördü. İki CIA ajanı saçlarını uzatıp çiçekli gömlek giymiş, boyunlarına fotoğraf makine-

Türkçesi:
Şevket SARAÇ

Dizgi: Pano Grafik/ Film: Gümüş Reprodüksiyon
Baskı:Gündoğdu Matbaacılık/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

si, sırtlarına da seyahat çantası takmışlardı. Elleriindeki Kanada pasaportlarını hakikilerinin ayırmak imkânsızdı. Tüm bu belgeleri ve araç gereci onlara "Şirket" in Harekât Dairesi vermişti. Adamlar Fransa üzerinden gelmişlerdi. Örgütün Avusturyalıyla iki gorili bu Afrika ülkesine aynı gün yollaması hiç hoş değildi, ama ihtilalden sonra Uagadugu'ya haftada ancak iki sefer konabilmişti ve önlerindeki zaman kısıtlıydı.

Malko'nun önündeki İsviçreli nihayet pasaportunu alıp çekilince, sıra ona geldi. Bu seyahatte gerçek adını kullanıyordu ve Afrika' da çok tutulan Mercedes'in sözüm ona satış temsilcisiydi. Zenci asker pasaportu evire çevire inceledikten sonra iade etti. Valizleri geleli epeyce olmuştu. Kendi bavulunu alan Malko bekleyenlerin bulunduğu tarafa geçti ve üzerinde kendi adının yazılı olduğu bir tabela tutan genç zenciyi gördü. Taksicilerin oluşturduğu kalabalığı yarararak adama^yaklaştı.

— Buradan patron! dedi genç rehber ve onu bir tezgâhın arkasındaki birine götürdü.

İriyan, soluk benizli, dar gömlekli bir tipti bu. Ter içindeki elini uzattı. <

— Yukarı Volta'ya hoş geldiniz, Bay Linge. Adım Georges Vallos, Volta Kiralık Araba Şirketi'ndenim.

Adamın gözlerinden her şeye boyun eğeceği belliydi. Sanki bir şeyden korkmuşçasına sürekli terliyordu. Malko adamın CIA ile işbirliği yapmasının bir rastlantı sonucu olmadığını anladı. Vallos yağlı saçlarını okşadı ve araba mezarlığından çıkmış andıran sarı yamru yumru bir Datsun'u gösterdi.

— İşte arabanız, çocuk size izleyeceğiniz

yolu gösterecek. Yanılmıyorsam ¹ Silmand'da kalacaksınız, değil mi?

— Doğru. Burada hava hep böyle midir?

Yağmur azalıyordu, araba kiralayan adam cevap verecek kadar zaman bulamadı. -Son sürat gelen bir R 16 acı bir fren yaparak durdu ve içinden dört kişi fırladı. Biri saçlarını kazıtmış iri bir zenci, bir diğeri kırmızı bereli elinde Kalashnikof olan bir melez ve diğeri ikisi de Akdenizli tipindeydi.

Kalabalığı yarararak geçtiler ve SAS ile aynı uçaktaseyahateden iyi giyimli, gözlüklü, bıyıklı ve uzun boylu bir zencinin etrafını sardılar. Kısa ve sert geçen bir tartışmadan sonra, dört adam zenciyi ite kaka R 16'nın arka koltuğuna ittiler. Diğerleri de bindikten sonra, araba geldiği gibi son hızla hareket etti. Her şeyin olup bitmesi bir dakika bile sürmemişti ve kimse olanlarla ilgili değildi. Kaçırılan adamın valizi yerde kalmıştı.

Malko, Georges Vallos'a bakarak:

— Kim bu? dedi.

Şişman adam etrafına bakındı ve tezgâha eğilerek konuşmaya başladı:

— Eski bir bakan ve bugünkü rejim muhaliflerinden biri. Adı, Joseph Kulibali. Ülkesine dönebileceği ve kendisine hiçbir şey yapılmayacağı söylenmişti.

— Ya diğerleri kimlerdi? dedi Avusturyalı.

Georges Vallos alnında biriken teri sildi. Sanki şimdi daha çok terliyordu. Malko otobüse doğru kaçamak bir göz attı ve Chris Jones ile Milton Brabeck'in diğer yolcularla birlikte araca bindiğini gördü.

— Kırmızı bereli melez, ülkenin yeni başkanı olan Sankara'nın arkadaşı. Adı

Bangare. Tehlikeli bir serseridir, ülkenin tüm güçleri onun elinde ve terör havası estiriyor. Dazlak kafalı olanı onunla birlikte Güney Afrika'dan geldi ve katilin teki. Diğer ikisiye ayak işlerine bakan iki Cezayirli. Zayıfının adı Ali, diğerininki de Mohand.

— Peki asıl görevleri ne?

— Tüm pis işlere bulaşan siyasi polislik. Son darbeye birçok generali onlar temizledi.

— Ya tutukladıkları kişi?

— Sankara Kulibali'yi defalarca ülkeye davet ettiği için onu resmi yoldan tutuklamak istemiyor...Geriye onu gizlice etkisiz kılmak kalıyor...

— Öldürmezler değil mi?

— Yo, burada çok az adam öldürüyorlar. Barışsever insanlardır... Daha sonra Silmand' daki büromda görüşürüz. İşte kiralama mukavelesi, içinde size ait bir şey var.

Malko Datsun'un direksiyonuna kuruldu, kaçırılan adamın bavulu hâlâ oradaydı.

Hurda haline gelmiş araçta hiç umulmayacak denli iyi çalışan bir havalandırma cihazı vardı. Yanında oturan çıplak ayaklı çocuk içi giderek onun saatine bakıyordu.

— Sağa patron, dedi genç.

fam Afrika'ya özgü bir mahalleden geçiyorlardı. Geniş toprak caddeye her yandan fırlayan motorlu bisikletler yüzünden SAS yavaşlamak zorunda kaldı. Manzara on yıl öncesinin Saygon'unu andırıyordu. Yüz metre ilerde acı bir fren yapmak zorunda kaldı. Yolun ortasında birbirine çarparak devrilen iki motosikletli ayağa kalkmaya çalışıyorlardı. Uagadugu sıcaktan kavrulan ve sıkıntıdan bunalan bir Afrika kasabasına benziyordu.

Havaalanı dış mahallelerden sonraydı. Yağmur durmuştu, ama hava hâlâ basıktı.

Yanlarından omzunda Kalaşnikof olan bir asker geçti. Burada jandarmanın kuvvetleri ve Başkanlık Sarayı muhafızları dışındaki tüm erler gece evlerinde kalırlardı, çünkü kışla yoktu. Yalnızca Volta Silahlı Kuvvetleri Başkomutanı Başkan Sankara'nın özel koruma timindeki askerlere bina tahsis edilmişti.

Kenarında tek tük ağaçlar olan geniş bir yola çıktılar. Yolun bir patikayla kesiştiği noktadaki trafik ışığı kırmızıya dönmüştü. Avusturyalı durdu. Yanındaki genç gülerek:

— Işık kırmızı, ama polis yok. Devam edebilirsin, patron, dedi.

Ancak Malko bekledi.

— Hey patron, durma!

— Niçin?

— Patron, burası tehlikeli. Gelip geçeni soyan hırsızlar var burada.

Malko tam gencin tavsiyesine uyacakken, patikada kapıları açık duran R 16'yı gördü.

— Yeşil ışık yandı, patron. Yeşil ışık, dedi kolundan çeken çocuk.

Malko onu dinlemiyordu bile, gördüğü manzara nedeniyle boğazına bir şey düğümlenmişti. Kaçırılan Joseph Kulibali bir düzlüğe diz çöktürülmüş, etrafını saran dört kişi tarafından tekme tokat dövülüyordu. Yüzü gözü kan içinde olan adam sık sık yere kapaklanıyor, ama her defasında tekrar doğrultuluyordu. SAS içinde bulunduğu araçtan adamın etini patlatan darbelerin sesini işitiyordu. Adamlar işlerine öyle dalmışlardı ki, duran arabayı farketmediler bile.

Aniden, dazlak kafalı gruptan ayrıldı ve R 16'dan aldığı benzin bidonunu yerde hareketsiz duran adamın üstüne boşalttı. Adam önce çömeldi, sonra ayağa kalktı ve sendeleyerek gözüne akan kanla benzini silmeye çalıştı. Sonra geniş yola doğru yürümeye başladı. Gariptir, diğer dördü ona engel olmadılar. Bu arada Avusturyalının adamları inceleyecek kadar vakti oldu. Melez olanının teni oldukça açıktı, ayrıca sürekli hareket eden gözleri ve iri bir ağızla yassı burnu vardı. Dazlak kafalı serseri ise kalın hatlı, simsiyah tenliydi ve bakışlarında vahşi bir hayvanın yırtıcılığı farkediliyordu.

Ali adlı Cezayirinin kırık bir burnu ve yüzünde bıçak yarası vardı. Dördüncüsüye saçları ve düzgün hatlarıyla daha çok bir Portekizliyi andırıyordu. Kulibali birkaç metre ilerledi, sonra SAS dehşetle dazlak serserinin **cebinden** çakmağını çıkartarak kurbanına yaklaştığını gördü.

Malko dışarı fırlamak için kapıyı açtı, ama yanındaki delikanlı üstüne atılarak onun hareket etmesini engelledi.

— Hayır patron, sakın gitme! Bizi de öldürürler, dedi yalvarırcasına.

Kül i ini.m **gücü** kat kat artan çocuk SAS'ın **lut'ckel etmesini** engelledi. Bir gazeteyi rulo **yapan zenci**, onu çakmağıyla tutuşturdu, **kolunu** uzatarak Joseph Kulibali'ye yaklaştı ve meşale yerine kullandığı gazeteyi kurtulmaya çalışan adama deşirdi. Eski bakan bir anda tepeden tırnağa alev aldı.

Kulibali çığlıklar atarak koşuyor, alevleri söndürmek için ağaçlara sürtünüyor, kendini yere atıp debeleniyordu. Adamın canhıraş

çığlıkları Malko'nun tüylerini diken diken etmişti. Onu arabanın içinde tutan genç korkunç bir çığlık attı.

Arabaya doğru esen rüzgâr kömürleşmiş et kokusunu oraya kadar getirdi. Adam bir ağaç gövdesine sürtünerek hem alevleri söndürmeye uğraşiyor, hem de üzerindeki ceketten kurtulmaya çabalıyordu. Ama başaramadı, birkaç adım daha atıp yere diz çöktü. Artık onu kimse kurtaramazdı. Katillerden üçü R 16'ya binmişti. Dazlak olanı kurbanına yaklaştı. Malko adamın olanlardan hiç etkilenmemiş yüz ifadesini rahatça görebiliyordu. Dazlak durdu ve gözlerini Datsun'a dikti. Arkasına döndü ve R 16'dakilere bir şeyler söyledi.

— Kaçalım patron, kaçalım... dedi korkuyla rehber genç.

R 16'dan kimse kıpırdamadı. Dazlak yerde yatan adamı yüzükoyun çevirdi, eski bakan birkaç kez titredi. Serseri kemerinden ucu sivri, kırk santim uzunluğunda bir çelik parçası çıkardı. Bir süre adamın sırtını eliyle yokladı. Çeliği saplayacağı yeri arıyordu. Sonunda sivri kısmı ensenin tam altından belkemiğine dayadı.

Malko adamın kasılan adalelerini ve zorlanmadan dolayı yamulan ağızını gördü. Joseph Kulibali son bir gayretle doğruldu, ama hemen yığıldı. Katil çelik parçasını blucinine sildi ve hiç acele etmeden R 16'ya gitti. Araba derhal hareket etti ve patikada yol alarak ağaçların arasında kayboldu.

Bu vahşi tablo Avusturyalıyı çok etkilemişti, derhal yola koyuldu. Yanındaki gencin korkudan dişleri takırdıyordu.

Biraz ötede sağ taraflarında Silmand'ı

gördüler, binanın boyası çok iç karartıcıydı. Sundurmanın önünde durur durmaz rehber genç sanki peşinde şeytan varmış gibi arabadan indi ve arkasına bile bakmadan kaçtı. Bavulları alınırken, SAS kendisine Viyana'da CIA görevlilerinin söylediklerini hatırladı:

"Uagadugu'daki göreviniz olaysız geçecek. Halkı sakın ve uysaldır."

Yanmış insan etinin kokusu hâlâ burnundan gitmemişti.

II. BÖLÜM

Duş yapmak bile gördüğü korkunç sahneyi Malko'nun aklından silmeye yetmemişti. Yatağına» uzanmış gördüklerini unutmaya çalışıyor, ama gözlerini her kapayışında yerdeki adamın ense köküne batırılan çelik çubuğu görüyordu.

Otele geldiğinden beri bu olayı aklından çıkartıp atmaya çalışıyordu, görevi için bu gerekliydi. Anladığı kadarıyla dört katil onu hiç önemsememişti, ama yine de bu onun için ciddi bir tehlike oluşturuyordu. Yüzbaşı Sankara'nın kurduğu rejim, hiç de CIA'nın sandığı kadar silahlardan arındırılmış bir rejim değildi.

Bazı sorunlar çıkabilirdi... Ayağa kalktı ve bu düşüncelerinden kurtulmak için boş büyük .havuza bakan pencerenin yanına gitti. Otelde de kimsecikler yoktu. 83 Ağustosundaki ihtilalden sonra işadamları Yukarı Volta'ya uğramaz olmuşlardı.

3 no'lu barajın arkasında Uagadugu şehri uzanıyordu. Yolları ağaçlandırılmış olan bu tabak gibi şehir büyük bir parkı andırıyordu. Odanın kapısını kilitleyip zincirledikten sonra, Datsun'un kira evrağını açtı, içinden dörde katlanmış kâğıdı çıkardı. Kâğıtta, 3 no'lu barajdan şehir merkezindeki Birleşmiş Milletler Meydanı'na kadar uzanan Ubritenga Caddesi ile onun güneydoğusundaki Başkanlık Sarayı ve civarının planı vardı. Planda Başkanlık Sarayı, Radyo-Televizyon binası ve

darbeden sonra Yüzbaşı Sankara'nın yerleştiği Uzlaşma Konseyi binaları bir üçgen oluşturuyordu. Burası Afrikalı misafirlere ayrılmış altı kadar villanın bulunduğu bir alandı. Sankara özel koruma timi ve birkaç zırhlısıyla burayı kendisine in edinmişti. Bu bölgede bulunanlar hem şehri hem de ülkeyi idare ediyorlardı.

Malko haritaya eğilerek dikkatle baktı. Uzlaşma Konseyi'ne çıkan tüm yollar barikatlarla kesilmişti. Burada izin belgeliler haricinde kimse dolaşamazdı.

Planın altında kurşun kalemle yazılmış bir not vardı:

"Dikkat! Uzlaşma Konseyi'nin Cumhuriyet Caddesi'ndeki ana kapısı etrafında izin belgelilerin dahi dolaşması yasaktır. Askerler burada gördükleri kişilere ateş açarlar..." Plandaki her barikatın altında notlar vardı. "Cumhuriyet Caddesi'nin Ubritenga tarafındaki barikat: Kalaşnikoflu ve telsizli dört asker, her altı saatte nöbet değişir"... "Uzlaşma Konseyi'nin karşısında, Brezilya yapısı dört Cascabel tank. Ancak, içleri çok sıcak olduğu için genellikle boş dururlar."

Her şey en ufak ayrıntısına kadar belirtilmişti. Bir komando eylemi için bu tür bilgiler çok gerekliydi. Malko destek noktalarını inceledi: Kırk kişi, yedi makineli silah ve zırhlılar. Başarmanın tek yolu vardı, o da onları gafil avlamak. Kâğıdı katladı ve altı açılabilen sahte bir tıraş kremi kutusuna sakladı. Şişko Georges Vallos iyi çalışmıştı, ama halledilmesi gereken daha birçok nokta vardı.

CIA, Yukarı Volta'nın yine Amerikan taraftarı bir rejime kavuşturulması için

harekâta geçerken "Şirket" in Uagadugu temsilcisi Eddie Cox, darbenin kan dökülmeden yapılmasını şart koşmuştu. Malko'nun buradaki görevi çok zordu. Çünkü hem darbeye* katılacak değişik grupların koordinasyonunu sağlayacak, hem de son vurucu eylemi başlatacaktı. Eğer Fildişi Kıyısı'na sığınan Albay Udrenge orduda Yüzbaşı Sankara'ya düşman çok sayıda asker olduğunu ve bunların girişilecek bir darbede seve seve görev alacaklarını açıklamamış olsaydı, hiçbir şey patlak vermeyecekti. Langley uzun araştırmalar sonucu, Sankara'ya karşı girişilecek darbeye şartlı olarak yeşil ışık yakmıştı. O şart da, Malko ile gorilleri haricinde tüm eylemin Voltalılarca düzenlenmesiydi. Yani, başarısızlık durumunda bunun içte hazırlanmış bir eylem olduğu iddia edilebilecekti.

Daha sonra iş, CIA'nin genel başkanını kandırmaya kalmıştı. Afrika Masası, Yukarı Volta'nın marksist bloğa geçmesinin çok tehlikeli olacağını bildirmişti. Yedi milyon nüfuslu fakir bir ülke olan Yukarı Volta'nın Nijer, Mali, Fildişi Kıyısı, Togo, Gana ve Dahomey ile ortak sınırları vardı. Bu da yıkıcı eylemler için son derece uygun bir ortam yaratıyordu.

Plan, bir gün önce Harekât Dairesi'nde planlanmış, yalnız bazı onaylar almak gerekmişti. Bu arada, Voltalıların fikriyle kurulan Peace Corps'a* sızan CIA ajanlarının da bir listesi hazırlanmıştı. Tüm plandaki en önemli nokta, "YAKALANMAMAK" olarak belirtilmişti. Darbeye katılacak Amerikalılara

(*) Amerikan Hayır Kurumu

ölmek bile yasaktı. İşte, Malko'nun gorillerine siyanür ampulü verilmeme sebebi de buydu.

Telefon çaldı, arayan GeorgesVallos idi.

— Bay Linge, arabadan memnun musunuz? diye sormak istedim. Holdeyim.

— Geliyorum.

Malko asansörden çıkar çıkmaz şişman adamla karşılaştı.

— Her şey yolunda mı? diye sordu alçak sesle Vallos.

— Evet. Planı nereden buldunuz?

— Değişik kaynaklardan edindiğim bilgilerle ben oluşturdum. Sekiz günde. Bundan iyisi can sağlığı!

Kafası iyi işleyen biriydi. SAS tam ona yolda gördüğü cinayeti anlatacaktı ki, otel müdürü olan kısa saçlı Alman onlara yaklaştı.

— Bay Linge, Uaga'ya hoş geldiniz! Size sokağa çıkma yasağına dikkat etmeniz gerektiğini hatırlatmayı bir görev bilirim... Şu ana kadar takriben yirmi kişiyi bu yüzden vurdular. Gece yarımından itibaren hareket eden her şeye ateş ediyorlar. Doktorlar bile gece hastaya gitmek istemiyorlar...

— Dikkatli olurum, dedi Avusturyalı.

Giriş katındaki bürosundan çağrılan Georges Vallos gitmişti. Bunu fırsat bilen Malko karnını doyurmak için yemek salonuna geçti. Garsonun gelmesini beklerken kafasından eylemin aşamalarını geçirdi...

Peace Corps'taki CIA ajanları aracılığıyla Voltalıların neler düşündüklerini öğrenmek ve darbenin hazırlıklarını yapmak ilk sırayı alıyordu. Bu biraz tehlikeliydi, ama yapılması da şarttı. Sonra işin askeri bilgileri değerlendirme yönü geliyordu ve mümkün olduğunca

fazla bilgi edinmeliydi. Uaga'daki CIA bölge sorumlusu da telsiz aracılığıyla darbeci albayla ilişki kuracaktı.

Gerekli lojistik destek de sağlanmalıydı. Albay Udrenge'nun fikri son derece basitti: Gizlice Yukarı Volta'ya girip Uagadugu'ya yüz elli kilometre uzaklıktaki Po'da bulunan rejim aleyhtarı askerlere katılacaktı. Sonra geriye, başkente yürümek ve Başkan Sankara'yı gafil avlayarak alaşağı etmek kalıyordu.

Ancak bu kısmın gerçekleştirilmesi için bazı nakil vasıtalarına ihtiyaç vardı. Bu ülkede kiralık kamyon yoktu. Bu da SAS için önemli bir sorundu. Her şeyi hallettikten sonra Albay Udrenge ile buluşacak, böylece gerçek harekât başlayacaktı. Albayın geliş günü olarak cumartesi saptanmıştı. Yani Malko'nun önünde beş gün vardı...

Yemek salonunun sessizliğinde, şahit olduğu o korkunç manzara yine gözlerinin önünde canlandı. Bu olay, görevlerinin ne denli tehlikeli olduğunun ilk belirtisiydi. Harekâtın tüm güvenliği onun sorumluluğundaydı. Ayrıca bu plan, Volta'da bir karşı-haberalma teşkilatı olmadığı varsayılarak hazırlanmıştı. Oysa gördükleri, bunun böyle olmadığı yolunda bir görüş uyandırmıştı.

*

**

Silmand'ın otoparkında güneş altında duran Datsun'un hamamdan farkı yoktu. On iki saatlik uyku Malko'ya iyi gelmiş, ama gördüğü o korkunç sahneyi unutmamasını sağlayamamıştı.

Danışmada, Mercedes temsilcisi tarafından bırakılmış bir not buldu. Haberi Bay

Rolle! bırakmıştı ve akşam vcm« rm< «.nftıııyor-
du. I fer şey önceden planlandığı nin ncllşiyor-
dıl.

Asfalttan dayanılması imkânsu bil licak
yansiyordu, ter içinde kalan SAS havalandır-
ma cihazının yetersiz kaldığını görünce camını
açmaya karar verdi. Akşam yemeğinden önce
buluşması gereken başka kişiler vardı.

Ubritenga Caddesi'nde, yüzlerce seyyar
satıcı akla gelen her şeyi satıyordu. Malko
önünden geçtiği sokaklara dikkatle baktı.
Barikatlar planında belirtilen yerlerdeydi.
İhtilalin gözle görülür tek belirtisi, Volta
Devrim Hükümeti'nin kırmızı üstüne çapraz
şekilde konmuş bir Kalaşnikof ile baltadan
oluşan yeni amblemiydi. Sola saparak Uaga'
mn en geniş caddesi olan Özgürlük Bulvarı'na
girdi. Yolun sonunda, boş bir otele benzeyen
ve güneşten serseme dönmüş birkaç askerin
koruduğu Başkanlık Sarayı vardı.

Şehir toz ve sıcaktan kavruluyordu.
Özgürlük Bulvarı'nın iki yanında bakanlıklar
ve resmi binalar vardı. İlerde, Özgürlük-
Otel'i'nin önünde durmak için Uezzin Caddesi'
ne saptı. Girişteki büyük bezde "Otel açıktır"
ibaresi vardı. Otelin holünü geçen Malko
bahçeye çıktı. Buradaki büyük bez afişte
"Peace Corps Semineri" yazıyordu. Bahçe
kızlı erkekli gençlerle doluydu. Avusturyalı
kendisini rahatça görebilmeleri için aralarında
ağır ağır yürümeye başladı. Kendisini bekle-
yenlere daha önce onun bir resmi yollanmış ve
buluşma saati bildirilmişti. Daha sonra,
dükkânların olduğu kısma geçti ve vitrinlere
bakmaya başladı...

Burada muhbirlerin olduğu kesindi. Tam

yöresel mallara bakarken, arkasında birisinin
olduğunu hissetti. Döndü ve ilk olarak gözüne
beyaz bir tişört çarptı. Yüzü çilli, kalkık
burunlu, iri dudaklı ve iri göğüslü bir genç
kızla burun buruna geldi. Kız taş çatlasa yirmi
beş yaşındaydı ve dolgun bir vücuda sahipti.
Avusturyalıya sırtı, üst dudağını tahrik edici
bir biçimde yukarı kıvrarak:

— Nasılsınız? dedi.

Deborah Prager, Peace Corps'a iki yıl önce
CIA tarafından sokulmuştu. Fransızca dokto-
rası yapmış ve basit hastalıkları tedavi
edebilecek bir eğitim görmüştü. Bir yıl önce
buraya geldiğinde yerli dili hakkında az da olsa
bir bilgisi vardı. Şimdi ise, bu dili gayet güzel
konuşabiliyordu. Bir CIA görevlisinin kıızıydı
ve bu tür hayattan hoşlanıyordu. Gözleri
Malko'nun bal rengi gözlerine takılınca sırtı.

— Merhaba! dedi SAS.

— Bir beyaz görmek çok güzelmiş, dedi kız
alçak sesle.

Bir kemer alarak beline taktı, sonra sıra
küpelere geldi. Tezgâhtar hayran hayran
onlara bakarken bir taraftan da erotik
heykelcikler gösteriyordu.

— Şunu istiyorum! dedi Deborah.

Kıza iki kemer hediye eden Avusturyalı
onunla birlikte bahçeye doğru gitti. Çevrede
muhbir olsa bile, onu genç bir talebe kızı
kandırmaya çalışan turist sanırdı. Gölgedeki
bir masaya oturdular.

— İki flag! dedi kız.

Bu en kuvvetli yöresel bira olmasına
rağmen, aslında meyve suyundan pek farkı
yoktu. Malko Deborah'ı süzdü. Şirket bu kızı
Yukarı Volta'ya yayılmış altmış CIA ajanının

topladığı bilgileri değerlendirmekle görevlendirmişti.

— Medeniyete!

— Nereden geldiniz? diye sordu SAS.

— Kuzeyden, insanların açlıktan öldüğü Sahel'den. Orada sadece çöl ortasında birkaç baraka, develer ve müslüman göçebeler vardır.

Malko gülmeden edemedi. Deborah son derece sakindi. Onun gibi güzel bir kızın çöle gitmesi büyük bir özveri gerektirirdi.

— Yirmi sayfalık bir rapor hazırladım, dedi kız. Odamda.

— Kabaca neler anlatılıyor?

— Halkın yüzde doksanı Sankara'ya karşı. En başta da, eski idareciler geliyor. Çünkü şu anda, Sankara onları iktidardan uzaklaştırmış durumda. Marabular da Sankara'ya karşı. Halkın başkanı tutmama nedeniyse, iyice fakirleşmiş olmaları. Artık sürülerini bile besleyemez oldular... Tüm bunların ayrıntıları ve bazı önemli bilgiler raporda yazılı.

— Neler?

— Gorumgorum'da, Sankara aleyhtarları bir yüzbaşı tanıdım. Emrinde iki yüz askerin bulunduğu bir garnizon var. Adamla uzun uzun konuştum, bizim Albay Udrenge'ya hayran... Albayın o garnizona bir gitmesi yeterli. Hepsinin sabırları taşmak üzere.

— Çok ilginç, ama bu bazı sorunların çıkmasına neden olacak. Önce nakliye sorunu var. Gorumgorum'dan Uaga kaç saat çekiyor?

— Takriben iki gün, tabii yağmur yağmazsa.

— Yağmur mevsimi de geldi.

Deborah birasını bitirdi, yeşil gözleri parlıyordu.

— Size her şeyi anlatmadım, dedi kız. Gorum'un kırk kilometre kuzeyinde petrol arayıcılarının inşa ettiği ve şu anda kullanılmayan bir havaalanı var. Zemin kuru ve her zaman iyi. Darbe günü oraya bir Hercules inebilir. Çevrede ne bir insan ne de telsiz var...

— Peki nereden gelecek?

— Bilmiyorum, ama bunun bir sorun olacağını sanmam.

— Peki sonra?

— Hepsi Hercules'e biner, bir saat sonra da Uagadugu'ya gelirler.

Malko otel müşterilerinden bu konuşmaya dikkat edenler var mı diye çevresine bakındı.

— Peki bu koca kuşu nereye indireceğiz? Özgürlük Bulvarı'na mı?

— Uçakların indiği yere, yani havaalanına.

— Ya kontrol kulesi ne olacak? Onu hemen teşhis ederler.

— Burunlarının dibine gelinceye kadar larkedemezler. Uaga Havalimanı'nda radar yok, dedi Deborah. Hercules'ü bir havayolu şirketinin uçağı sanırlar. İsraililer de Entebbe' de aynı şeyi yapmışlardı.

— Pekâlâ buraya kadar her şeyin yolunda gittiğini varsayalım. Sonra ne olacak?

— Sonra, Sankara'dan kurtulup sarayı ve radyoyu ele geçirmeye kalır iş.

Afrika'da bile bir darbe için ciddilik gerekirdi. İstihbaratta görev alanlar eyleme katılamazlardı, çünkü sonu elem olabilirdi. Malko'nun yüz ifadesini gören kız başını salladı.

— Pekâlâ anladım, çok aptalcaydı.

— Yo hayır, yalnızca fazla gözükara bir plandı.

Aslında, Albay Udrenge'nun planından pek farklı değildi. SAS'ın gözü kızın iki göğsünün arasından akarak tişörtünü ıslatan ter damlacıklarına takıldı. Amerikalı kadın bir iç çekti.

- Öf! Amma da sıcak.
- Niçin havuza girmiyorsunuz?
- Deli değilim, bakın.

Peace Corps'a üye delikanlılardan biri havuza yaklaştı, ayağını suya soktu ve hemen geri çekti. Aynı şeyi suya girmek için tekrar yaptı ve daldı.

On saniye sonra, sanki peşinde bir piranha sürüsü varmış gibi kendini dışarı attı, yüzünden acı duyduğu belliydi. Malko şaşkın şaşkın olanları izliyordu, berrak suda hiçbir gariplik gözüküyordu. Deborah bir kahkaha patlattı.

- Bu da nesi? dedi SAS.
- Aydınlatma devresinde kaçak var, dedi gülmekten iki büklüm olarak. Ayağınızı değdirir değdirmez cereyan vücudunuza geçer ^ Bakın bu yüzden bütün kurbağalar öldü...

Havuzun kenarı, çimenin üstü Peace Corps üyeleriyle doluydu. Saatine bir göz atan Avusturyalı, daha yapacak çok işi olduğunu hatırladı ve:

- Şu raporu alabilir miyim? diye sordu.
- Tabii, benimle gelin.

Malko kızın peşine takıldı, onları seyredenler adamın istediğini elde ettiğini sanacaklardı. Deborah'ın odası bahçenin sonundaydı. İçerde, sağa sola atılmış karton kutular, çantalar ve elbiseler vardı. Eski bir havalandırma cihazı odayı serinletmeye çalışıyordu. Genç kadın bir çantayı karıştırdı ve içinden çıkardığı bir

tomar kâğıdı yatağın üstüne fırlattı.

- İşte. Size iyi eğlenceler! dedi.

Kız tişörtünü çıkartırken SAS da kâğıtları topluyordu. Kızın göğüsleri tam tahmin ettiği gibiydi. Deborah rahatça blucinini de çıkardı ve sırtını Malko'ya dönerek banyoya gitti.

Malko Voltalıların düşüncelerini anlatan rapora bakarken su sesi duydu. Henüz üç sayfa okumuştur ki, Deborah geri geldi. Yalnızca alt kısmını havluya sarmıştı, yanına oturdu.

- Çok iyi geldi!

Gözgoze geldiler, kadının yeşil gözleri parlıyordu.

- Memnun musunuz?

- Evet, iyi bir çalışma, dedi CIA ajanı.

— Öyleyse bana bir iyilikte bulunur musunuz?

- Tabii. Ne gibi bir iyilik?

Kız yavaşça kâğıtları itti, kalın dudaklarını SAS'ınkilere yapıştırdı ve kıpırdamadan:

- Tahmin edin! dedi.

Yatağa uzandılar ve sevişmeye başladılar. Bu durum ta fırtına çıkıncaya kadar sürdü. Giyindiler, Malko raporu cebine koydu ve kapıdan çıkmak üzereyken Deborah boynuna sarıldı.

— Bay Linge, artık bana ihtiyacınız olmadığını ve beni bir budala sandığınızı biliyorum. Ama buradan geçerken uğrarsanız, beni sevindirmiş olursunuz.

- Teşekkür ederim, dedi Malko.

— Şimdi en çok ne istiyorum, biliyor musunuz?

- Hayır, nedir o?

— Dakar 'da sizinle başbaşa bir hafta geçirmek. Senegal'de yazlar nefistir. Balık

avlanabilir, denize girilir ve sevişilir.

— O zaman önümüzdeki ay oraya gideriz, dedi Malko.

Tekrar rutubetli koridora çıktılar. Gelebilecek emirleri bekleyen Chris ile Milton otelde olmalıydılar. Malko ile Deborah fırtınadan kaçanların doldurduğu hole geldiler. SAS biraz ilerde sırlıklam duran Georges Vallos'u gördü. Fransız kendisine selam vereceğini zannetti, ama adam başını çevirdi ve hızla uzaklaştı.

— Şişko Georges'u tanıyor musunuz? diye sordu genç kız.

— İş ilişkilerim var.

— Anlıyorum, ama ben ona on dolarımı bile emanet etmem.

— Bense ona hayatımı emanet ediyorum.

Şişko Fransızın ortadan kaybolmasıyla Malko'nun içine bir kurt düşmüştü. Ancak bu küçücük olayın binlerce açıklaması olabilirdi.

III. BÖLÜM

Akşam olmuş, sokaklar yine ıssızlaşmıştı. Triportörlerle motosikletlerin çıkardığı gürültü, yerini can sıkıcı bir sessizliğe bırakmıştı. Ancak şehirdeki ışıklı trafik cihazları hâlâ yanıp sönüyordu. Malko stada giden Moro Naba Caddesi'ne saptı. Yemek için davetli olduğu villayı bulmakta güçlük çekmedi, çünkü binanın önünde çok sayıda araba duruyordu. Kapıdan girince bu zevksiz ülkede hiç beklenmedik, peri masallarındakine benzer bir manzarayla karşılaştı. Kalp şeklindeki havuzu - çevreleyen lüks tropikal bahçeyi değişik yerlere gizlenmiş ışıldaklar aydınlatıyordu. Büyük büfenin yanına çok sayıda masa kurulmuştu. Bir köşede zencilerden oluşan bir orkestra dans edenler için müzik çalıyordu. Çevrede elli kişi kadar vardı. Malko birkaç adım attı ve durdu. Bir gruptan ayrılan biri ona doğru gelmeye başladı. Sarı saçlarını topuz yapmış, bronzlaşmış göğüslerinin büyük kısmını cömertçe sergileyen güzel bir kadındı bu.

— İyi akşamlar, adım Evelyne Rollet.

Bu hanım, daveti veren ajanın eşiydi. Bu güzellik karşısında şaşırın ve kıyafetinden utanan SAS kadının elini öptü. Evelyne Rollet mesafeli davranmasına rağmen göz kamaştırıcı bir edayla gülüyordu.

— Hoş geldiniz, sizi kocamla tanıştırayım, dedi kadın.

Uzun boylu, siyah saçlı ve elinde viski olan

Jacques Rollet'yi bir büfenin yanında buldular. Adam Avusturyalıyı çok içten karşıladı, bu arada ev sahibeliği görevini tamamlayan Evelyne izin isteyerek başka bir gruba doğru gitti. Jacques, Malko'nun koluna girerek:

— Gelin, burada sizi görmekten mutlu olacak ortak bir dostumuz var, dedi.

Havuzun trampelenine yaslanmış gri kıvrıkcık saçlı, zayıf uzun boylu, talebeye benzer birisi tek başına içiyordu.

— Eddie Cox'u tanıdığınızı sanıyorum, dedi Rollet.

SAS ile CIA sorumlusu tokalaşırlarken Rollet uzaklaştı.

— Yolculuk iyi geçti mi? diye sordu Amerikalı.

— Sorun çıkmadı.

— Gördüğünüz gibi burada hiçbir tehlike söz konusu değil. Hepsi sürgün edilen kişiler, dedi Eddie Cox.

Gerçekten de orkestra dışındakilerin hepsi beyazdı.

— Niçin Voltalı kimse yok?

Amerikalı bıyık altından güldü.

— Hem ortalıkta gözükmekten korkuyorlar, hem de bu davete karşılık verecek kadar paraları yok...

— Müzisyenler ve garsonlar casus olmasınlar?

— Orkestra Bobo-Diulasso'dan geldi. Hizmetkârlarsa, ince bir araştırmaya tabi tutuldular. Hepsi de eski rejim taraftarı.

— Georges'a rastladım, bu projede önemli bir yer tutuyor. Güvenilir birisi mi?

— Aslına bakarsanız evet, ancak benim bilgim dahilinde çalışırsa..'. Bunlar olağan

şeylerdir... Burada herkes birbirine kazık atar. Aklıma gelmişken, gorilleriniz yerleştiler mi?

— Evet. Deborah'ı da gördüm.

— Ne oldu?

Malko cebinden raporu çıkartarak Amerikalıya uzattı.

— Albay Udrenge'nun bize söylediklerini doğruluyor, halk Sankara'dan bıkmış.

Eddie Cox sırttı.

— Deborah güvenilir birisi, iyi iş becermiş! dedi SAS.

Konuşurken çevresini inceliyordu. Bu eğlence gecesinde bir kenara çekilmiş, gizli şeylerden bahseden yalnızca onlardı'.

— Uaga'da durum nasıl? diye sordu SAS.

— Gergin. Bif şeyler yapmanın tam sırası. Libyalı ve Cezayirlilerden sonra şimdi de Kübalılar gelmeye başladı.

— Son derece vahşi ve kaygı duyulacak bir olaya şahit oldum.

Eddie Cox Avusturyalının anlattıklarını dinledi ve nihayet cebinden bir gazete parçası çıkardı.

— Tek muhalefet yayın organı olan Observateur anlattığınız cinayeti bugün yazdı. Uaga'nın en kötü yeri olan Boulogne Ormanları'ndaki bu cinayeti oralarda dolaşan serserilerin üstlerine yıktılar. Ancak bu, rejimin kökünden değişmekte olduğunu kanıtlayan siyasi bir cinayettir...

— Bangare kim?

— Uaga'nın en tehlikeli kişisidir, Sankara ona çok güvenir. Gana'da eskiden Rawling'in muhafızıydı, tüm beyazlardan nefret eden bir melezdirdi ve kaçakçılıkla uğraşır. Zimmetine para geçirmesinden bıktığı için Sankara'nın

emrine girmesine müsaade ettiler.

— Resmi bir görevi var mı?

— Hayır, ama devrim sırasında önemli görevler üstlendi. O zamandan beri de ne isterse onu yapıyor. Ancak Sarikara'nın onu "karşı devrimcileri" yakalamakla görevli bir gizli polis teşkilatı kurmakla görevlendirdiğini de biliyoruz. Elinde silah, para ve sonsuz olanak var. Tek hesap verdiği kişi de, Sankara.

— Bizim düşündüğümüz şeyden şüphelenmediğine emin misiniz?

— En ufak bir kuşku olsa, sizi gorillerinizle beraber buradan ilk kalkan uçağa bindirirdim.

Bu temkinden ziyade panikti... Malko görev sorumlusunun kendisi olduğunu belirtmek istedi, ancak bu durumda Eddie Cox'un bu planı baltalayabileceğini düşünerek sustu.

— Bangare'nin bizden şüphelenmemesi iyi. Bu durumda geriye işleri yola koyar koymaz harekete geçmek kalıyor.

Eddie Cox içkisini bitirerek bardağını tramplene bıraktı. Misafirlerin gürültüsü orkestrayı bile engelliyordu. Bu durum onların rahatça konuşabilmeleri için ideal ortamdı. CIA sorumlusu pis pis gülerken konuşmaya başladı:

— Eğer siz ya da gorilleriniz yakalanıp idam cezasıyla Uaga cezaevine konacak olursanız, onların adı paralı askere çıkacağı gibi benim de başıma ne dertler açılacağını bir düşünün.

— Ya ben? dedi SAS.

Gözlerinin önünde bir gün önce gördüğü katilin eşkâli canlandı. Bu düşüncelerden kurtulmak için başını dans pistine çevirdi.

Evelyne yine her zamanki gibi mesafeli bir şekilde dazlak bir adamla müziğin ritmine uyarak kıvrılıyordu. Kocasını barda kafayı çekmekle meşguldü. Avusturyalı Özgürlük Oteli'nin lokantasında başbaşa yemek yiyen Chris ile Milton'u düşündü. Goriller çok öfkeli olmalıydılar.

Orkestra sustu.

— Georges size gerekli her şeyi verdi mi? dedi Amerikalı.

Malko cevap verecek zamanı bulamadı, Evelyne onlara doğru geliyordu.

— Yemeğe! diye bağırdı kadın.

Malko'yu masasına kadar götürdü. Eddie Cox, Evelyne'in kocasıyla beraber başka bir masada oturuyordu.

*

**

Güçlü bir rüzgâr ağaçları salladı ve masaların üstüne yapraklar yağdı. Bir anda hava değişmişti.

— İçeri! Fırtına koptu, dedi Evelyne.

Neyseki sıra tatlılara gelmişti. Orkestra aletlerini içeri taşıyordu. Karmaşada Eddie Cox ile Malko yanyana gelmeyi başardılar. İçersi aşırı sıcaktı, içinde iki videoyla bir televizyonun olduğu boş bir salona daldılar.

— Georges size gerekli bilgileri verdi mi? diye tekrar sordu Eddie Cox.

Malko ona plandan bahsedince Amerikalı alçak sesle küfretti.

— Tanrı kahretsin! En önemlisi verilmiş. Size Sankara'nın yer değiştirmesine ilişkin ana unsurların listesini verecekti. Albay Udrenge bunu daha önce açıklamıştı. Herhalde sizden emin olmak istedi.

— Bana bu konuda hiçbir şey söylemedi.
— Bu saatte Bilibambili'de orospuların takıldığı barlardadır. Onu bulabilir misiniz?
— Mademki gerekiyor, tabii.
— Bakın, bu işi nasıl yapacaksınız! Maxim's adında bir diskotek var, bir kez oraya bakın. İhtilalden sonra tüm gece kulüpleri kapandı, yalnızca girişi iki yüz elli frank olan iki dans salonu var. Yarın öğle yemeğinde Ricardo'da olacağım. Uğrayın, rahatça konuşuruz. Emin bir yerdir.

Aniden ışıklar söndü ve içerde uğultu başladı. Fırtına şiddetini artırıyordu. Eddie Cox Malko'nun yanından ayrıldı ve kalabalığa karıştı. Sağda solda mumlar yakılmıştı, aniden SAS elinde bir mumla kıvrılan birisine çarptı. Mum ışığı kadının sarı topuzunu aydınlatınca, bunun ev sahibesi olduğunu anlamakta gecikmedi. Bir an için birbirlerine yapışık kaldılar, sonra Evelyne geri çekildi ve:

— Fazla canınız sıkılmıyor ya? diye sordu.
— Hayır. Ancak biraz sonra sokağa çıkma yasağı başlayacağı için gitmem gerekiyor.

— Yine buyrun, sizi görmek bizi sevindirir.

Avusturyalı bahçedeki yolda ilerlerken ev sahibine rastladı, adam elinde kadehi fırtınaya aldırıyordu bile.

Üstü yaprak ve dalla dolmuş olan arabasına kadar koştu. Caddede in cin top oynuyordu. Saatine baktı, on bir buçuktu, Georges'u bulmak için az vakti kalmıştı.

Müzik sokağın ortasına kadar yayılıyordu. Malko arabasından çıkar çıkmaz etrafını bir grup velet sardı.

— Patron, arabana göz kulak olayım!
— Hayır patron, önce ben geldim!
Çocukları itip Maxim's'e daldı. İçersi halvet gibiydi. Yanındaki tabureye mini etekli, çocuksu ifadeli bir orospu oturdu.
—Yalnızca bir bira isterim, canım! dedi kadın.

Kadını itti, biraz ötede seksi ve tahrik edici bir Ganalı kadına rastladı.

— Çok güzel müzik var. Dans edelim mi, canım? dedi kadın.

Müziğe uyum sağlayarak bir o tarafa bir bu tarafa sallanan kalabalığın bulunduğu salona geçmeyi başardı. İçerde birkaç beyaz olduğu için fazla zorlanmadı, Georges yoktu. Genellikle gençler vardı. Tam gitmeye karar vermişti ki, tanıdık bir simaya rastladı. Kendisiyle beraber cinayete tanık olan genç rehber oradaydı. Flaglarm etkisiyle gözleri buğulanmıştı, ama yine de Avusturyalıyı tanıdı.

— İyisin ya, patron?

— Georges'u gördün mü? diye sordu SAS.

— Gitti,patron.

— Yatmaya mı?

— Hayır,kiralık kızların bulunduğu Canari Bar'da olmalı.

— Bana yolu gösterebilir misin?

Memnun olan zenci teklifi kabul etti. Boş caddelerden geçerek kuzeye yöneldiler ve bozuk sokakları olan bir mahallede durdular. Etrafta birkaç dükkân ve araba hurdaları vardı.

— İşte burası, patron.

Malko arabadan indi ve kapıları kilitleyerek ışıklara doğru döndü. Dar bir sokakta kızlar taburelere oturmuş, müşteri bekliyorlar-

dı. Hâlâ açık birkaç bar vardı, genç Avusturyalıya doğru eğildi ve:

— Canari Bar, şu sarı tabelalı yer. Patron muhakkak oradadır. Arabası burada, haydi gidin. İyi geceler! dedi.

Genç gözden kaybolunca, Malko kokmuş sokakta yürümeye başladı. Kızlar onu umursamıyorlardı bile. Bazıları sigara içiyor, bazıları da bacaklarını açmış, sermayelerini sergiliyorlardı. Bu kadınlarla yatmak için büyük bir cinsel açlık çekmek lazımdı.

Görünüşe bakılırsa bu rezil yer, tam Georges'a göreydi.

Malko, Canari Bar'a girer girmez çevresini orospular sardı, ama onlardan kurtulmasını bildi. Georges barda oturmuş bira içiyordu. Adama yaklaştı ve yavaşça omzuna vurdu.

— Georges!

Fransız sanki akrep sokmuş gibi fırladı ve arkasına baktı. Gözleri cam gibiydi. Malko'yu tanıyabilmesi biraz vakit aldı.

— Ha siz miydiniz?..

Tekrar kendi alemine daldı. SAS etrafına bir göz atıp oradakileri süzdü.

— Sizinle konuşmam lazım, dedi.

Georges Vallos kıpırdamayınca, tezgâha bir on frank fırlattı ve şişman adamı kolundan çekerek sürükledi.

Sokağın ortasına kadar karşı koymayan Fransız burada sert bir hareketle CIA ajanına döndü ve:

— Ne istiyorsunuz benden? diye sordu.

— Bu gece Eddie Cox'u gördüm.

— Ne yapayım yani?

Gitgide saldırganlaşıyordu.

— Bana verdikleriniz dışında, vermeniz

gereken başka bilgiler de varmış.

— Başka bir şey bilmiyorum. Ayrıca, sizin o aptalca şeylerinizden bahsetmek de istemiyorum.

Sesinde öfke ve korku vardı.

— Size ne oluyor?

— Kulibali'nin akıbetine uğramak istemiyorum, dedi şişman adam. Artık beri rahat bırakın.

Fransız aniden uzaklaştı, böylece Özgürlük Oteli'ndeki tavrı da açıklanmış oluyordu. Ama SAS onun gitmesine izin vermedi ve kolundan yakaladı.

— Georges, beni dinlemeye mecbursunuz. Çünkü her şey size bağlı.

Vallos saldırmaya hazır bir yılan gibi döndü, gözleri parlıyordu. Bir homurtu kopardı ve Malko'nun savunmasına fırsat vermeden hayalarına tekme çaktı. Dengesini kaybeden Malko yere düştü. Şişman adam bunu fırsat bilip hemen tabanları yağladı.

IV. BÖLÜM

Acıdan kıvrınması geçince Malko doğruldu ve karanlıkta üzerine gelen arabanın farlarını gördü. Tam zamanında kenara kaçarak ezilmekten kurtuldu, araç onu sıyrarak geçmişti. Sinirden deliye dönen Malko hemen arabasına bindi ve hareket etti. Neyseki, gecenin bu geç saatinde yolda araba yoktu. 3 Ocak Caddesi'nde giden arabanın stop lambalarını görünce süratlendi. Gece en büyük tehlikeyi yayalar ve ışsız bisikletliler oluşturuyordu.

Georges Vallos son hızla Binger Caddesi'ne girdi, SAS peşindeydi. CIA ajanı isteyerek adama biraz mesafe tanıdı, Fransız önce sola, sonra sağa ve en sonunda yine sola saptı. Katolik mahallesinde yol alıyorlardı. Malko hâlâ hayalarında büyük bir acı duyuyor ve bir an önce şişman adamı yakalayarak konuşturmak istiyordu. Gözleri karanlığa alıştığı an farlarını söndürdü, böylece diğeri izini kaybettiğini sanacaktı. Balık zokayı yutmuştu! Kısa bir süre sonra öndeki arabanın fren lambaları yandı.

Georges durmuştu! Diğar araca otuz metre kala o da durdu ve yolun geri kalanını yürüdü. Arabanın yanına gelince içinin boş olduğunu gördü, şişman adam nereye gitmiş olabilirdi? Etrafına bakındı. Georges bir ağacın yanında oturuyordu. Sanki kısırılmış ve mücadele etmekten bıkmış bir hayvandı. Malko adamı kolundan tuttu ve zorla ayağa kaldırdı.

— Gelin konuşalım, size kötülük yapmayacağım, dedi SAS.

Adam arabasına kadar gitti ve koltuğa oturdu. Tavan lambasını yakan Avusturyalı:

— Niçin bizimle bu işi sürdürmekten vazgeçiyorsunuz? diye sordu.

— Böyle bir şey söylemedim...

— Ama kaçtınız ve bana vurdunuz.

— Ne yaptığımın farkında değildim, Kulibali'ye böyle davranacaklarını hiç ummamıştım, bu yüzden korktum...

Sustu. Arabanın içinde dolaşan sineklerin vızıltısı duyuluyordu.

— Georges, birçok kişi bu eyleme bel bağladı. Bizi yüzüstü bırakamazsınız, dedi SAS. İhtiyacımız olan bilgileri bize vermelisiniz.

— Kulibali'ye neler yaptıklarını gördünüz, size yardım ettiğimi öğrenecek olurlarsa derimi yüzerler. Bangare vahşinin biridir.

— Ama yapamayacak.

— O zamana daha çok var, ama onu öldürürseniz iş değişir. Her akşam Volta Sineması'nın karşısındaki Oriental Lokantası'nda yemek yer. Metresini tanıyor, gittiği barları biliyorum. Ancak o öldükten sonra size yardım ederim...

Bu, Chris ile Milton'un çok hoşuna giderdi, ama şimdilik onların bu işe karışmamaları gerekiyordu...

— Pekâlâ bu sorunu inceleyeceğiz ve şimdilik sizi güvenceye almakla yetineceğiz. Yalnız bir an önce işe koyulmanız gerekli.

— Ne yapacağımı bilmiyorum.

Georges büyük mendilini çıkartıp alnını sildi.

— Sankara bazı geceler R 5 ile çıkar. Yanında bir koruma aracı vardır. Esrarlı randevulara gidiyor, onu çok kişi görmüş, dedi şişman adam.

— Bu yetmez. Birlikte çalıştığımız kişiler, saati saatine ne yaptığını bilmek istiyorlar. Özellikle de, önümüzdeki sekiz günü nasıl geçireceğini. Geceleri nerede kaldığını, dairesi olup olmadığını, Uaga'dan ayrılırsa nereye gideceğini de.

— Peki öğrenmeye çalışacağım.

— Bu iş için ne kadar zaman lazım?

— Bu zencilerle kesin bir şey söylenemez. Adamlarda zaman kavramı diye bir şey yok. Bangare'ye çok dikkat etmeliyim, herifin cinleri tepesinde. En az sekiz güne ihtiyacım var.

— Size kırk sekiz saat mühlet tanıyorum.

Cebinden çıkarttığı bin doları Fransıza verdi.

— Bu yapacağınız masraflar için.

Bu sayede adamı biraz daha çabuk hareket ettirebilirdi. Malko ona baktı, kuşkuluydu. Eğer darbeciler Sankara'yı daha işin başında saf dışı bırakamazlarsa, her şey altüst olabilirdi. Burası Afrika idi ve Sankara gibiler burada rahatça polis devleti kurabilirlerdi.

— Hemen işe koyulun, başaracak olursanız on bin dolar daha alacaksınız. Aksi takdirde, darbeden vazgeçeceğiz. Bir kamyonu ihtiyacımız olacak, hem de büyüklerinden. Bana kalırsa bu işi de becerirsiniz.

— Olabilir, zaten bazı kişilerle irtibat kurdum, cevap bekliyorum.

Vallos birdenbire saatine bakarak irkildi.

— Tanrı aşkına! Saat yarım olmuş dedi.

— Sokağa çıkma yasağı saat birde başlıyor.

— Onları tanımazsınız, daha erken de ateş ederler. Benim yerim yakın, ama sizin şehri geçmeniz gerekecek, acele edin!

Adam Malko ile tokalaşır tokalaşmaz yola koyuldu. CIA nerede cins varsa, onu buluyordu.

SAS arabasına atladı ve yolun ortasını tutarak ilerlemeye başladı. Otuz saniye sonra, dikiz aynasında bir Jeep farı belirdi.

Ağır makineli ateşi duydu ve arabası sarsıldı, mermiler bagaja isabet etmişti. Sola saptı. Peşindeki Jeep'te telsiz olduğu kesindi ve oteline gitmek için bir barikatı aşması gerekiyordu ki, bu arada oradakilere de alarm verilmiş olurdu.

Jeep hâlâ peşindeydi, bir viraj sayesinde açılan yaylım ateşten kurtuldu. Bu işin sonu pek iyiye benzemiyordu. Kenarı ağaçlıklı geniş bir yola saptı. Ama sokağın sonunda barikat vardı ve onu geçmek imkânsızdı.

Birden, buraları bildiğini anladı. Tam Rollet'lerin köşkünün karşısındaydı.

Hemen duvarın kenarına park ederek arabadan çıktı ve geniş bir ağaç gövdesinin arkasına gizlendi. Aynı anda Jeep de yola girdi ve durdu. İçinden ellerinde Kalaşnikof olan çok sayıda zenci fırladı. Adamlar yolun sonunda barikat olduğunu farkederlerse onu ;ı ramaya başlarlardı.

Bir hamlede bahçe kapısına tırmandı, kısa bir süre orada kaldı. Adamlar onu görececek olurlarsa tavşan gibi avlarlardı. Hemen bahçeye atladı. Ama, bu ülkede hırsızların üstüne ateş açıldığını da ancak o zaman hatırladı. Bu karanlık gecede onun kim

olduğunu kimse tahmin edemezdi.

Yerde emekleyerek patikayı arıyordu.

Birden, hayretle durdu. Sahanlıkta beliren siyah-beyaz gece elbiseli Evelyne kendisini seyrediyordu. Kadın sırtıyordu. Malko doğruldu ve üstünü silkeledi. Bu sırada Evelyne de merdivenleri iniyordu. Aralarındaki mesafe bir metreye inince kadın durdu ve son derece sakın bir sesle:

— Geleceğinizden emindim, dedi.

SAS hayretini zor gizledi. Artık bahçe kapısından kaçması söz konusu olamazdı. Ancak Jeep'i peşine kadının takmış olması imkânsızdı. Kulak kabarttı, uzaklaşan bir motor sesi duydu. Takipçiler gidiyorlardı.

— Siz cadının tekisiniz! dedi Avusturyalı.

— Bazen ihtiyacım olan şeyleri hayal ederim, genellikle de gerçekleşirler.

Evelyne bir adım daha yaklaştı ve Malko'yu yanağından başlayarak okşamaya koyuldu.

— Terlemişe benziyorsunuz, bir banyoya ne dersiniz? diye sordu kadın.

Gözüne geldiler. SAS başına neler geleceğini düşünüyordu. İnanılmaz bir durumdu, ama karşısındaki kadın kendini ona sunuyordu. Dudakları birbirine yaklaştı.

— Ne dersiniz?

— Çok iyi bir fikir, dedi ellerini kadının kalçasına koyan Malko.

Evelyne Avusturyalının elini tutarak havuza doğru yürümeye başladı. Silah sesleri adeta Malko'ya içinde bulunduğu durumun ne kadar tehlikeli olduğunu anlatmak istiyordu.

— Önce siz girin ve sakın rahatsız edilmekten korkmayın. Kocam her akşam

olduğu gibi yine bir şişe viski içti ve uyuyor.

Malko'yu cesaretlendirmek istercesine, önce gömleğinin düğmelerini, sonra da kemerini açtı. SAS soyunup ılık suya daldı.

Arkasına döndüğünde kadının kendisini seyrettiğini gördü.

— Siz gelmiyor musunuz?

— Gelmez olur muyum hiç!

Kadının elbisesini çıkartacağını sandı, ama o merdivenlere doğru yürüdü ve sanki havuz boşmuş gibi öylece girdi. Su göğsüne gelinceye kadar yürüdü. Evelyne bu haliyle siyah-beyaz bir hayalet benziyordu.

Kollarını havuzun kenarına koyup iç duvara yaslandı ve Malko'yu süzdü.

Malko üç kulaçta onun yanına gitti ve onu okşamaya başladı.

— Benimle burada sevişmenizi istiyorum, dedi kadın.

Neden sonra, her ikisi de zevkin doruğuna ulaştıklarında, kadın havuzdan çıktı, elbiselerini çıkardı ve bir hamağa uzandı. Bakışlarından Malko'nun da aynı şeyi yapmasını istediği belliydi.

— Şimdi niçin geldiğinizi söyleyin bana, dedi kadın.

Ona sokağa çıkma yasağını, nasıl gafil avlandığını anlattı, daha fazla bilgi vermesi doğru olmazdı.

Evelyne güldü.

— Önümüzde bütün bir gece var, yasak saat beş buçukta bitiyor...

Kadın çok tahrik edici bir şekilde yatıyordu.

— Devrimden beri garip bir hayat yaşıyoruz, belli bir dönem sokağa çıkma

yasağı saat dokuz otuzda başlıyordu. Akşamları yemek bile verilemiyordu. Bizi zor günlerin beklediğine inanıyorum. Sankara her şeyi altüst etmek istiyor. Son fikri de neymiş, biliyor musunuz?

— Hayır,

— Bildiğiniz gibi tüm ülkelerde elçiler güven mektuplarını Başkanlık Sarayı'nda sunarlar:

— Evet, dedi okşamasını sürdüren S AS.

— Ama burada bu âdet değişti. Sekiz gün sonra kocam birçok ileri gelenle birlikte Uaga'nın yüz kilometre uzağındaki Korsimiro kasabasına Fransız Büyükelçisi'nin Sankara'ya güven mektubunu sunma törenine çağrıldı. Son birkaç aydır adam elçileri geri yörelerde halkın arasında kabul ediyor. Bunun adı da "Halkı politik hayata sokmak"mış. Her seferinde helikopterle gidiyor, garip değil mi?

— Hem de çok.

Malko okşamaya devam ediyordu. Yıldızlı nık yüzüne baktı. **Kadının** anlattıkları Georges Villoi bil şey öğrenemediği takdirde işlerine' u lyubilirdi **Kadın başını** çevirdi ve:

< lı im, diye inledi.

Kadının yanına geçti ve tekrar sevişmeye başladılar...

l ivelyne başını pembeleşen göğe kaldırdı ve:

— Birazdan bu kaçamak birliktelik bitecek, dedi.

Kadının sesinden hüzünlendiği belliydi. Malko hayatının en mutlu anlarını bu kadınla geçirdiğini düşündü.

— Zamanı dur duramıyoruz, dedi.

— Bana cadı olduğumu söylemişsiniz, buraya niçin geldiğinizi biliyorum. Dikkatli olun,sizin

için endişe duyuyorum... Burası Afrika ve kehanetleri hesaba katmak gerekir...

Malko cevap vermek üzereyken bir kuş sesine başını çevirdi ve hayal gördüğünü sandı.

Beyaz saten pantolon ve tişört giymiş bir genç kız ışıldayan gözlerle kendilerine bakıyordu.

Kızın sağ eli pantolonunun içindeydi ve el hareketleri ne yaptığına hiç kuşku bırakmıyordu.

V. BÖLÜM

Malko'nun hareketsiz durmasını fırsat bilen kanatlı beyaz bir karınca hamağa kondu. Avusturyalı kendi kendini tatmin eden yabancıyla gözgöze geldi ve kız üzülerək elini pantolonundan çıkarttı. Bu durgunluğa anlam veremeyen Evelyne başını SAS'a çevirdi.

— Yalnız değiliz, dedi SAS.

Evelyne başını kaldıınca şaşkınlıktan çığlık attı...

— Eliane!

Onların sarmaş dolaş hallerine büyülenen genç kız kıpırdamadı. Evelyne bu kez sinirli bir ses tonuyla konuşmasını sürdürdü:

— Burada ne arıyorsun?

— Yukarda uyuyakalmışım, saat kaç?

Kız korkunç derecede soğukkanlıydı... Arkasını döndü ve eve girdi. Evelyne ıslak elbisesini giyerken Malko da giysilerini topluyordu.

— Kim bu? dedi SAS.

— Uaga'nın en zengin adamı olan bir Lübnanlının kızı. Beyrut devamlı bombalandığı için onu buraya yollamış, dün gece davet etmişim. Biraz gariptir. Bir gün bana Beyrut'ta altı Lübnanlı falanjistle kilisede randevusu olduğunu ve oraya gittiğinde altı kesik başla karşılaştığını anlattı. O gün bu gündür normal hareket etmiyor.

İçeri girdiler, Lübnanlı genç kız sakın sakın sigara içiyordu. Evelyne banyoya girdi.

— Arabam yok, acaba beni siz götürür

müydünüz? dedi Eliane.

Beyaz bornoz giymiş olan Evelyne içeri geldi, çok öfkeli olduğu belliydi, gözleri çakmak çakmaktı.

— Uykum var, onu götürün, dedi buz gibi bir sesle.

Malko eğilerek elini öptü, gece beklenmedik şekilde bitmişti.

Eliane onu izledi, kızın bu çocuksu yüzüyle, tahrik edici şeytansı vücudu tam tezat yaratıyordu.

Arabası yerinde duruyordu, sanki bütün takip bir kâbustu.

— Çarşının karşısındaki Michael Oteli'nde kalıyorum, dedi Lübnanlı.

Uaga sokakları bomboştı. 317. Sokak'a birkaç dakikada geldiler. Bu sırada genç kadın gülmeye başladı, ancak bu bir sinir krizini andırıyordu. Malko Michael Oteli'nin önünde durdu.

— Ne oldu?

— Evelyne, dedi kadın. Her zaman sanki „ sevişmekten hoşlanmıyormuş gibi mesafeli ve ağırbaşlı davranır...

Aniden sustu, bakışları değişti ve Malko'nun boynuna atıldı. Çılgınca öpüyor, sürtünüyor ve astımlılar gibi hırıldıyordu. Sonra geri çekilip alçak sesle konuşmaya başladı:

— Beni gördüğünüzde oraya geleli epeyce olmuştu... Müthişsiniz. Evelyne'in yerinde olmak isterdim, sizi içimde hissetmek nefis olurdu.

Bu açık sözlülük karşısında Malko kızdan hoşlandı.

— Erkeksiz kalabileceğinizi sanmıyorum, dedi.

Kız bu sözü duymanıa/lıl im gclere konuşmasını sürdürdü:

— Sizi tekrar görmek istiyorum, nerede kalıyorsunuz?

— Silmand'da.

— Adınız ne?

— Malko Linge.

— Malko mu? Çok garip bir ad... Uzun süre kalacak mısınız?

— Birkaç gün.

— Beni otelden arayın, adım Eliane Rassam. Bir dairem var, ama telefon çalışmıyor.

Kız arabadan inmişti bile. SAS Binger Caddesi'ne saptı, hem şaşkın hem de yorgundu. Uagadugu'daki görevinde kadınlardan pek kolay kurtulamayacak gibiydi. Evelyne'in verdiği bilgiyi düşündü, bunun doğruluğunu araştırmak gerekiyordu. Otele geldiğinde yorgunluktan bitkindi, otoparktan ayrılmadan arabasını inceledi. Kurşun izleri belli değildi. Kırmızı toprak nedeniyle plakası okunmuyordu. Gecenin karanlığında takip edenler numarayı almış olamazlardı.

*

**

Özgürlük Oteli'nin elektrikli havuzu kenarında Peace Corps üyeleri arasına karışıp dışına göre bir şeyler arayan Chris Jones kıpkırmızı olmuştu. Milton Brabeck ise gölgede oturmuş, limon suyu içiyordu. Malko'yu ikisi de aynı anda gördüler.

— Bak, aptalca ölmeyeceğiz! dedi Chris.

Bahçenin girişinde duran SAS sağa sola yayılmış insanlara bakıyordu. Yeşil bir havlunun üstüne küçücük bikinisiyle uzanmış

olan Deborah Prager onu görünce yanındaki zayıf, sakallı erkek arkadaşını bırakarak ayağa kalktı. Malko'nun karşısına gelince herkes yürüyüşünden onun Avusturyalıyla daha önceden sevdiğini anlamıştı.

— Ne güzel sürpriz! dedi kadın onu öperken.

— Sana ihtiyacım var.

— Vücuduma mı yoksa kafama mı?

— Öncelikle kafana... Şurada ıstakozu andıran iki kırmızı genç var ya, onlar bizden. Onlarla irtibat kuracak birine ihtiyacım var. Otelde kalıyorlar, yarım saat sonra odanda olmalarını sağla. Geleceğim.

— Pekâlâ şef, ama seninle başbaşa olmayı, tercih ederdim... Neyse... Onların deyimiyle "Vatan her şeyden önce gelir."

Kadın yine aynı tahrik edici yürüyüşle uzaklaştı. Malko arabasına atladı ve vakit geçirmek için Özgürlük Bulvarı boyunca ilerledi. Eski Birleşmiş Milletler binasında şimdi İçişleri Bakanlığı ile Güvenlik Servisleri vardı. Binanın önünde Bangare'ninkinin eşi siyah bir R 16 görünce canı sıkıldı. Şişman Georges'un hata yapmaması gerekiyordu, aslında bu tür işlerde kapalılık ön planda gelirdi. Ama burada durum farklıydı. Hatta, sevgili dostları Sankara'yı şöyle veya böyle koruyan KGB bile daha hesapta yoktu.

Başkanlık Sarayı'nın önünden dönerek şehir merkezine doğru yola koyuldu.

**

Chris ile Milton kaybolmuşlardı. Malko havuzun yanına geldiğinde, Deborah meydana çıktı. Birlikte odalara çıkan merdivene

daldıklarını gören herkes onları sevişmeye gidiyor sandı.

— Seni bekliyorlar, dedi kadın.

— Teşekkür ederim.

Odaya gelince kız kapıya yaslandı.

— Bir dakika.

Uzun uzadıya öpüştiler. Kızın üstündekiler öyle incedi ki, SAS onu çıplak zannetti. Baldırlarını okşayınca Deborah inledi.

— Eğer devam edeceksen başka odaya gidelim.

Ama gorillerine böyle bir kötülük yapamazdı, kız onu son kez öperek uzaklaştı. Malko anahtarım aldı ve içeri girdi. Chris ile Milton yatağa oturmuş, süt dökmüş kedi gibi onu bekliyorlardı.

— Şu rezil memlekette geberip gitmeden bir şeyler yapacak mıyız? diye sordu Chris.

— Duruma bakılırsa burada her tür bulaşıcı hastalık var, dedi Milton.

— Merak etmeyin, bu pis hastalıklara yakalanmadan sizi kurşuna dikerler, dedi Avusturyalı. Bu arada unutmayın, turist gibi davranacaksınız...

Yukarı Volta'ya ait bir harita açtı. ve Uagadugu'nun kuzeydoğusundaki Korsimiro kasabasını işaret etti.

— Dört gün sonra, saat onda Yüzbaşı Sankara bu kasabada olacak. Helikopter ve güçlü bir muhafız grubuyla geliyor. O anda etkisiz hale getirilebilir. Göreviniz oraya giderek Albay Udrenge'ya hedefimizle ilgili dosyayı vermek. Birlikte bir plan yapın.

— Demek istediğinizi açıkça söyleyene, dedi Chris. Yani Sankara'ya yaptıklarını nasıl

ödetebileceğimizi mi planlayacağız?

\ — Böyle bir şey söylemedim. Orada kan dökülmemeli, komandalardan biri onu kazara temizleyebilir. Gözünüzü açın. Peace Corps'tan birini. de rehber olarak yanınıza alın, ülkeyi iyi bildikleri gibi Fransızca da konuşuyorlar.

— Sizin güzel bebeğinizi alabilir miyiz? diye sordu Chris.

— Hayır.

— Ona dokunmayacağız, söz veriyoruz, dedi Milton.

— Bu şahsi bir sebep değil. Onu benimle daha önce üç kez gördüler. Bu işte onu kullanmamız imkânsız.

Üzülen goriller sustu.

— Kendinize araba kiralayın, akşam Deborah aracılığıyla sizinle ilişki kurarım.

Adamlar çıktıktan sonra santrale ABD Elçiliği'nin numarasını vererek bağlattırdı. Karşı taraf açınca:

— İkinci danışmana arabasının saat bire doğru hazır olacağını söyleyin, demekle yetindi.

Eddie Cox'a gerekli mesaj verilmişti.

*

**

Ricardo eskiden oldukça güzel bir lokantaymış. Şimdiyse, tozlu elektronik oyun araçlarının doldurulduğu bir yer olmuştu. Malko ızgara balığını kesmeye uğraşırken, Eddie Cox da biraz ilerdeki bir masada elçilik mensubu birisiyle yemek yiyordu. Amerikalı tualete gitmek için kalktı. SAS da biraz bekledikten sonra aynı şeyi yaptı. Lokantada onların dışındaki tek kişi, yine bir beyaz olan kasiyerdi. Her ikisi de tualete girdikten sonra

kapıyı kilitlediler. /

— Georges'u buldunuz **mu?** Ahiclijan'dari bir teleks aldım. Udrenge sabırsızlanıyormuş, cumartesi günkü uçağa binip binemeyeceğini öğrenmek istiyor, dedi Eddie Cox.

— Sorunlarla karşılaşmaması lazım.

CIA sorumlusu, SAS'm anlattıklarını dikkatle dinledi.

— Şu güven mektubu sunulması iyi bir fikir, ama...

— Ama ne?

— Brabeck ve Jones'u oraya göndermek büyük ihtiyatsızlık. İki de Amerikan vatan-daşı. Tanınacak olurlarsa...

— Bunun önemi yok.

— Ama yine de Diem olayında olduğu gibi bir hikâyeye karşılaşmak istemiyorum.

— Ama sanıyordum ki...

Eddie Cox omuz silkti.

— Kör şeytan! Albay Udrenge ne kadar aksini iddia ederse etsin, kafasındaki tek düşünce Sankara'yı öldürmek. Haklı da. Hapishaneler tıka basa dolu. Kurşuna dizme olayları başladı, bunlar acımasız birer marksist. "Mükemmel Devrimcinin El Kitabı"nda yazılanları, bilinçli olarak uyguluyorlar. Tüm muhalifleri öldürecekler, şu an için yumuşak davranmalarının tek sebebi yeterince güçlü olamamaları. Ancak, Şirket'i Sankara'nın öldürülme olayına karıştırmamalıyız. İşte bu yüzden Brabeck ile Jones'u bu işin dışında tutun. Bırakın, albay başının çaresine baksın.

— Çok geç, gittiler bile.

— Öyleyse şu güven mektubu hikâyesini unutun ve Udrenge'ya sakın bahsetmeyin.

Yalnızca vantilatörlerin uğultusu duyulu-

yordu. Malko bir kez daha kendi kendine CIA'nin her işi yarım yaptığını tekrarladı.

— Son sözünüz bu mu? diye sordu.

— Kesinlikle, bu ülkede ülkemin ve Şirket'in çıkarlarından sorumluyum. Başta bu harekâta karşıydım, ama mademki başlandı, hata yapmamalıyız...

— Başaramazsak büyük bir hata işlemiş oluruz. Gorillerin aktif bir rol almak için yollanmadığını ben de biliyorum, ancak yine de Sankara'yı etkisiz kılma fırsatını bulursak bu büyük bir tehlikeden kurtulmak anlamına gelir. Üstelik Udrenge 'mm böyle bir işi başaracak nitelikte adamı olmadığını da biliyorum.

— Belki. Ben Amerikalılarca yapılacak bir saldırıya karşıyım. Şimdi yemeğime devam edeceğim, yarın Evelyne aracılığıyla benimle irtibat kurun. Son kararı o zaman veririz. Ona telefon edip kaçta gideceğinizi söyleyin, orada olacağım.

Adam çıkıp gittikten birkaç dakika sonra Avusturyalı da öfke içinde havuzun kenarındaki masasına döndü. İdari açıdan Eddie Cox haklıydı, ama darbe idareyi ilgilendiren bir iş değildi. Joseph Kulibali'nin vahşice katli Malko'ya Yüzbaşı Sankara'nın rejimi hakkında yeterli bilgi vermişti. Eğer yüzbaşı darbecilerin elinden kaçmayı başarırca, sırtını iki marksist kuruluşa dayayarak başlarına büyük sorunlar açabilirdi. Bu kuruluşlardan biri komünistlerden oluşan ülkenin en güçlü sendikası LİPAD; diğeryse tüm kasabalarda oluşturulan DKK, yani Devrimi Koruma Komiteleri idi...

Mesleğinde bazen istemese de, kirli işlere

buluşması gerekiyordu.

İzgara balığını bilirdi ve Eddie'nin lokanta-/dan çıktığını gördü. Albaya gel demeden önce halletmesi gereken çok iş vardı. Gerekli bilgileri toplayıp ulaşım araçlarını sağlamalıydı.

Bu da küçümsenemeyecek bir işti.

**

Malko lokantadan döner dönmez duşa girdi ve bu sırada telefon çaldı.

Kadife gibi bir ses işitti, ama hemen tanıyamadı. Sonra:

— Malko, ben Eliane, denildiğini işitti.

Lübnanlı çalgın dilberi unutmuştu. Sesi öylesine zayıftı ki, önce hasta olduğunu sandı.

— Rahatsız mısınız?

— Oh, artık dayanamıyorum! Canım çok sevişmek istiyor. Öyle yalnızım ki, hep sizi düşünüp duruyorum. Gelmek istemez miydiniz?

Bu açık davet karşısında bir müddet sesini **çıkartamadı. Tanımadığı** bir kadın kendini **ona sunuyordu.** Eddie ile olan o tatsız **buluşmadan** sonra böyle bir rahatlamaya **İhtiyacı** vardı. Gelirken Georges'un bürosuna **uğramıştı**, ama adam orada yoktu.

— Niçin böyle bir duruma düştünüz? Uaga'da erkeklerin soyumu kurudu.

— Burada ilginç kimse yok ve sizi tanımak istiyorum. Çabuk gelin.

"Neden olmasın" diye düşündü SAS, böylece biraz değişik şeylerle ilgilenmiş olurdu.

— İyi, geliyorum...

— Birinci kata çıkın, havuzu geçince bir koridor var, sağdaki ilk kapı. Çabuk

gelin!

Kadının sesi Avusturyalıyı çok etkilemişti. Acaba Eliane görüldüğü kadar ateşli miydi? Holü geçerken bodrumdaki bürosundan Georges Vallos çıktı.

— Araba iyi çalışıyor mu? Sizi görmek isteyen birisi var, çok önemli...

— Nerede? diye sordu Malko.

— Büromda.

Malko adamı merakla takip etti, kendi kendine Eliane'ı bekleteceği için kızıyordu. Adamın bürosu beyaz duvarlı, sıkıcı bir yerdi. İçerde uzun boylu, siyah saçlı bir adam ayakta bekliyordu.

— İşte Bob, Uaga'daki NUTŞ, yani Nijer Ulusal Taşımacılık Şirketi temsilcisi. Ona sorunumuzdan bahsettim.

Bob zoraki bir gülümsemeyle elini Malko'ya uzattı.

— Evet, anladığıma göre kamyona ihtiyacınız varmış, dedi adam. Niamey'den gelip Abidjan üstünden yoluna devam edecek bir konvoy bekliyorum. Buradan geçerken size ait olan ikisini alırsınız, diğerleri yollarına devam ederler. Bu size hayli pahalıya patlar. İstedğim paranın yarısı yarın sabah hazır olsun...

Georges'un kendini ön plana çıkarmasına kızan SAS hemen cevap vermedi. Kısa süre sonra Uaga'daki herkes onun bir darbe hazırladığını öğrenmiş olacaktı. Ayrıca ona para verecek tek kişi de Amerikalıydı.

— Beni sıkboğaz ediyorsunuz, bir iki gün bekleyemez misiniz?

— Hayır, Niamey'den kaç kamyon yola çıkartacağımızı bilmem lazım. Anlaşırsak size

ait olan iki kamyonu mal yükletmeyeceğim.

Adam ufacık gözleriyle Avusturyalıyı pis pis süzüyordu. Georges Vallos ise her zamanki gibi alnında biriken teri silmekle meşguldü.

— Pekâlâ, parayı yarın öğleden önce alırsınız, dedi Malko.

Küçücük oda havalandırmaya rağmen, halvet gibiydi. Aslında, Malko'nun mutlu olması gerekiyordu, çünkü hem darbe için gerekli araçlar sağlanıyor hem de Georges Vallos zayıflığını yenmişe benziyordu. Yine de bu işte hoşuna gitmeyen bir şey vardı. Belki de bunda Evelyne Rollet'nin önsezisinin etkisi rol oynuyordu. Bir an evvel şanslarını fazla zorlamadan her şeyin yoluna girmesini istiyordu.

VI. BÖLÜM

Nakliyeciyi gözlerini Malko'nunkilere dikti.

— Paranın yarısını isterim, aksi takdirde bazı sorunlar çıkar. Yarın üç yüz bin frank hazır olsun. Beş gün sonra araçlar geliyor, size ayrılmış olan ikisini alır, üç gün sonra da geri verirsiniz. Georges size kefil oluyor.

— Anlaştık. Yarın sizi nerede bulabilirim?

— Kilimanjaro Oteli'ni biliyor musunuz? Camiyi geçince. Sizi öğleyin 24 no'lu odada bekleyeceğim. Parayı getirin. Şoförünüz var mı?

— Bulacağım.

Adam çıkar çıkmaz Georges alnını sildi.

— • Sevimli birisi değil mi?

Adama ters düşen tek özellik buydu. Pislik, ahlaksızlık onun kişiliğine daha uygundu.

— Beni niçin bu işe bulaştırdınız? diye sordu SAS. En basit güvenlik önlemlerini bile hafife alıyorsunuz.

— Bana güvenmiyordu, birlikte çalıştığım kişiyle konuşmak için ısrar etti. Ancak kamyonları ne işte kullanacağımızla katiyen ilgilenmiyor.

— Ona neler anlattınız?

— Önemli bir şey söylemedim, yalnızca pamuk taşımak için kamyonu ihtiyacımız var dedim. Bana inanmadığına eminim, ama önemsemiyor.

— Dua edelim de fazla gevezelik etmesin.

Yukarı Volta'da tüm güvenlik önlemleri kolaylıkla ayaklar altında çığneniyordu.

Hole çıkan Malko umumi ide fondan Evelyne Rollet'yi aradı.

— Sizi görmek istiyorum, dedi Avusturyalı. Bir saat sonra evinize gelirim. Mümkün mü?

— Biraz erken olur, iki saat sonra gelerseniz kocam evde olmayacak.

Telefon konuşması dinleniyor olsa bile, her şey mükemmeldi. Bu arada Eliane'ı ziyaret edebilirdi.

*

Savanın ortasından geçen yol ip gibi uzayıp gidiyordu. Peace-Corps'un iki ajanıyla birlikte gorillerin bulunduğu kiralık Mercedes'in neyeki havalandırma aygıtı çalışıyordu. Bir kasabaya yaklaşırlarken şoför yavaşladı. Tabelada "Dur, polis" yazılıydı.

Bir ağacın gölgesinde üç asker öğle uykusuna çekilmişlerdi. İçlerinden biri miskin miskin donularak arabaya yaklaştı ve içindekileri nereye gittiklerini sordu.

Vilongo < mlune, dedi Peace Corps Uytllgfilçı

l'eki. Patron, sizden bir şey isteyecektim...

— Neymiş o? diye sordu genç Amerikalı.

— Patron, yaşlı annem hastanede de...

Peace Corps üyesi genç cüzdanından çıkarttığı beş frankı adamın eline tutuşturdu. Asker onları mutlulukla selamlayıp arkadaşlarının yanına döndü. Otuz kilometre sonra, yazıları zar zor okunan tabela Korsimiro'ya geldiklerini gösteriyordu. Ancak, buraya geldiklerine memnun olmaya fırsat bulamadan ellerinde Kalaşnikof olan çok sayıda sivil sokağın ortasına fırladı.

— Tanrım! Bunların hepsi DKK üyesi, dedi Peace Corps üyesi.

Kalabalık arabanın etrafını sardı. Hepsi de, göğüslerinde DKK yazan beyaz tişört giymişlerdi.

— Nereye gidiyorsunuz? dedi silahlı adamlardan biri.

— Yalongo Gölü'ne, dedi sakallı.

Zenci kafasını salladı.

— Şu an geçmenize izin veremem.

— Niçin?

— Sebebini size açıklayamam, emir böyle. Buralara yabancıların girmemesi gerekiyor. Güvenlik meselesi.

— Ne güvenliği? y

— Yoldaş Başkan Sankara'nın güvenliği.

— Burada mı?

— Şu an hayır,- sizi bu konuda temin ederim.

— Başkanın kötülüğünü istemiyoruz ki, dedi şoförün yanındaki.

Zenci neredeyse gülmekten katılıyordu.

— Bunu biliyorum, patron. Ancak, devrimi yıkmak isteyen emperyalistlerin paralı askerleri var. Çok dikkatli olmalıyız.

Chris ile Milton hiçbir şey anlamadan, ama kuşkuyla konuşmaları dinliyorlardı. Yaşlı bir kadın arabanın önüne gelip durdu ve içindeki beyazları hayretle süzdü. Onlar için büyük bir değişiklikti. Bu arada, elinde Kalaşnikof olan kırmızı kıyafetli bir zenci arabaya yaklaştı. Konuşmayı sürdüren genç onu görünce saygıyla geri çekildi ve:

— İşte DKK Şefi Yoldaş Moara! dedi.

Yoldaş Moara gücünün farkındaydı, ancak Voltalılar hakkında olumlu izlenim bırakmak

için yabancılara son derece iyi davrandı. Peace Corps'ta görevli şoförü dinledikten sonra konuşmaya başladı:

— Uaga'daki DKK'dan verilen bir emir gereğince Yoldaş Sankara'nın geleceği alana yabancılara girmesi yasak. Ancak size göle gidebileceğiniz bir yol tarif edebiliriz.

Bir velete dönerek uzun uzadıya bir şeyler anlattı ve beyazların arabasına binmesini işaret etti. Çocuk gorillerin yanına oturdu.

Savanın arasında güçlkle farkedilen bir yola saptılar. Her tarafta çocuklar oynuyor, keçiler başıboş dolaşıyordu. Burası Afrika'nın iç kısmıydı. Rehberlerinin talimatıyla bir ağacın altında Kalaşnikof'u ile uyuklayan yaşlı adamın önünde durdular. Yasak bölge bitmişti. Adam çocukla bir şeyler konuştuğundan sonra Peace Corps üyesine dönerek:

—Yoldaş, dümdüz giderseniz bir saat sonra anayola çıkarsınız, dedi.

*
**

Mı-had < MtiMim önünde bir grup işsiz bir motOHiklel hırsızını linç ediyordu. Olay < rindekİpolis ise olanlaraseyircikalıyordu. Bu (ilkede hırsızlık affedilmeyecek bir suçtu. Malko otelin merdivenlerine daldı ve birinci kata çıktı. Küçük ve bomboş holü geçtikten sonra Eliane'm söylediği koridoru buldu.

Kapının önüne gelince içerde Arap müziği çalındığını işitti. Kapıyı tıklattı. Açılınca kırmızı giysiler içinde çıplak ayaklı Eliane ile karşılaştı.

— Gir, dedi kadın.

Oda çok büyüktü. Koskoca yatak, değişik renk ve cinsteki hayvan kürkleriyle kaplıydı.

Sonuna kadar açılmış olan havalandırma yüzünden oda buz gibiydi. Genç Lübnanlı parmakları ucunda yükselerek tüm vücuduyla SAS'a yaslandı ve Malko'yu öpmeye başladı. Neredeyse, ayakta sevişeceklerdi. Malko kadının içine hiçbir şey giymemiş olduğunu anladı. Küçük ama dik göğüslerinin yuvarlaklığını hissediyordu. Lübnanlı onu elinden tutarak büyük beyaz yatağa sürükledi.

Elbisesinin kemerini açtı ve bronzlaşmış vücudunu sergileyerek Malko'ya sarıldı,

Görünüşe bakılırsa Uaga'nın havası kadınlara iyi geliyordu. Kadın sanki yıllardır hiç erkek görmemiş gibiydi. Uzun uzadıya seviştikten sonra, Eliane bir sigara yaktı ve konuşmaya başladı:

— Aylardır böyle sevişmemiştim. Beyrut'ta bana aşık olan bir sevgilim vardı.

— Niçin oraya dönmüyorsunuz?

— Babam istemiyor, orada öldürülmemden korkuyor. Oysa, burada yapacak hiçbir şey yok, canım sıkılıyor. Bütün gün yemek yiyip şişmanlıyorum. Çok çirkinleştim.

— Bu doğru değil.

Bu birliktelik onu rahatlatmıştı. Malko yine düşüncelere daldı, Udrenge'nun gelmesine yeşil ışık yakarsa, bu olayın geri dönüşü kalmazdı. Omuzlarında büyük bir sorumluluk vardı.

Yüzbaşı Sankara'nın öldürülmesi midisini bulandırıyor, ama bu da oyunun bir parçasıydı. Lübnanlı kadının hareketlerinden onun cinsel açlık çektiğini ve yeniden sevişmek istediğini anladı.

• * *

Klima cihazına rağmen, bir saattir Eliane ile mümkün olan her şekilde sevişen Avusturyalı terliyordu. Kadın tatmin olmak nedir bilmiyordu. Son bir kez daha seviştikten sonra halsiz kalan Malko kalkıp banyoya geçti ve duş yaptı. Odaya döndüğünde Eliane yatakta yoktu. Aralık kapıdan yandaki odaya bakınca gördükleri onu çok şaşırttı. Burada bir video, bir televizyon ve bir silah dolabı vardı. Bunlar şu geri kalmış ülkeyle hiç bağdaşmayan medeniyet unsurlarıydı. Elbisesini giymiş olan kadın elinde büyük bir tüfekle ona döndü ve o çocuksu haliyle:

— Bununla o Sankara namussuzuna yaptıkları ödetilebilir, dedi.

VII. BÖLÜM

Malko neye uğradığını şaşırdı, Eliane'ın gözlerinin içine bakarak neleri bildiğini anlamaya çalıştı. Onun hazırlanan darbeden haberdar olmasına imkân yoktu. Genç Lübnanlı tüfeği bir pufa fırlatarak gülmeye başladı.

— Seni korkuttum mu?

— Hayır, şaşırttın, dedi soğukkanlılığını kazanan Avusturyalı.

— Niçin? Babam ve adamları Sankara'dan nefret ediyorlar. Devrimden sonra işler durgunlaştı. Kimse araba almaya cesaret edemiyor, karaborsacılar ve yüksek kazanç elde edenlerin hepsi takip ediliyor. Her gün halkevinde avukat bile tutamadan yargılananlar var! Lübnan'da Sankara gibileri vururlar.

— Evet, ama Lübnan'da değiliz... Bu silahlar nereden geliyor?

— Babamın. Dört yıldır av yasak zaten. Yukarı Volta'da bir tek fil bile yok. Dişleri için askerler hepsini vurdular.

SAS saatine baktı, Eddie Cox ile on beş dakika sonra buluşması gerekiyordu. Hareketini farkeden Eliane ona yaklaştı.

— Gidiyor musun?

— Evet.

— Yine gelecek misin?

— Elbette!

Tabii, hazırlıklarından vakti kalırsa! Eliane boynuna sarıldı.

— En kısa zamanda geri gel, olmazsa

telefon et. Telefonda aşk yaparız.

Malko sırttı.

*

**

Malko gelir gelmez, Evelyne onu Eddie Cox ile yalnız bırakmak için dışarı çıktı. Avusturyalı, kamyoncunun isteklerini anlattı.

— Yarın sabah istediğiniz parayı alırsınız, dedi CIA sorumlusu. Bankadan yüklü miktarda para çekmek dikkat çekebileceği için kasamdaki paradan vereceğim. Umarım sözünü tutar da kamyonlar istediğimiz gün elimizde olur, yoksa boğazımıza kadar pisliğe batarız.

— Onu adamınız Georges buldu.

— Biliyorum, ama normal bir ülkede onun gibi adamlar kullanılmaz. Ancak, burası Afrika. Üstelik, karmakarışık bir yer. Adamlar telefonumu dinliyor, bazen yeni bant bağlamayı unutuyorlar ve sürekli bir düdükle **karşılaşıyorum.**

Çok komik. Ancak melez Bangare ile M., **ortajlı dazlak** kalalı serseri hiç de gülünç .1. i'illci

Biliyoruz. Abid.jan'a güven mektubu İni **İyesini** ayrıntılarıyla bildirdim. Tabii, i **'drengo'**ya da planını hazırlamasını söyledim. Itay Brabeck ile Jones'tan haber var mı?

— Henüz yok.

— Onları göndermek büyük hataydı. Dilerim, gerçek kimlikleri teşhis edilmez. Bu arada siz Georges'u sıkıştırın, dedi Eddie. Sankara'yı şehirde kısırmak daha kolay olurdu, ama bunun için sağlam bilgiler gerekli. Adam helikopterle dolaşiyor, bu yüzden de yola üç yerden çıkabilir: Jandarma kışlasın-

dan, Uzlaşma Konseyi binalarından ya da havaalanından...

— Georges'un yakasını bırakmayacağım.

— Bunun dışında neler olabileceğini kestirebiliyor musunuz?

Malko tereddüt etti, çünkü CIA sorumlusuna güvenlik önlemlerinin hafife alındığını ve içindeki sıkıntının nedenini açıklayacak olursa, adam her şeyden vazgeçebilirdi.

— Eğer Albay Udrenko imkânları zorlamazsa, her şeyin yolunda gideceğine inanıyorum, dedi.

— Ben de her şeyin bir an evvel olup bitmesini istiyorum. Yarın yine aynı saatte burada buluşup son kararı alalım. Georges Vallos'u sıkboğaz edin.

Malko şişman adamın fazla sıkılması halinde patlayabileceğini söyleyecekti, vazgeçti!

— Ya para? diye sordu SAS.

— Yarın sabah on bir buçukta otelinize teslim edilecek. Emin birisi tarafından.

**

Şehir merkezinde hava sıcak ve rutubetliydi. Halkevinden müzik sesleri geliyordu. Malko Georges'un arabasına binmiş, kendininkini Silmand'da bırakmıştı. Cami Caddesi'ne döner dönmez durum değişti. Diskoteklerin kapılarında tartışan gençler, yerlerde uyuyan zenciler, gelip geçen tek tük beyazdan para sızdırmaya çalışan zenci veletler vardı. Birkaç çiftin sözde dans ettiği Palladium'a girdiler.

Georges üç zencinin oturduğu masaya yöneldi, oturanlardan biri onu görünce ayağa fırladı. Bu sırada Malko dışardaki bir masaya

oturmuştu, burası daha da serindi. Georges ile masasına gelen zenciye baktı. Georges garson kızlardan birine flag ısmarladı.

— Ee, Babu, mobiletinden memnun musun?

— Evet, patron.

— Kuzenin bana bazı küçük sorunların olduğunu söyledi.

— Ha! Ha! Doğru, gerçek bu. Şu sıralar nasıl para bulabileceğimi ben de bilmiyorum.

— Paraya mı ihtiyacın var?

— Evet, patron!

— Yüklü miktar mı?

— Patron, ay sonu geldi, iki gün içinde kuzenimden ve iki arkadaşımın aldığım borçları ödemem lazım. Bu da tüm maaşıma bedel. Ödemezsem ağzımı burnumu dağıtacaklar, sonra...

— Sonra ne?

— Kredi kurumu da var, eğer ödeme yapmazsam Yamaha'ya el koyacaklar.

— Ama ücretini alacaksın.

— Patron, ücretim beş yüz frank, oysa borçlarım bin beş yüz. Bir de nişanlıma bir bilezik vaat ettim, almazsam başka bir erkeğe gidecek...

— Gırtlığına kadar batmışsın, hem Yamaha'nı kaybedeceksin, hem suratın dağılacak, bir de nişanlıyı elinden kaçıracaksın...

— Doğru patron, haklısın.

Malko konuşmayı izliyordu. Tüm zenciler tıpkı çocuklar gibi ilersini düşünmeden yaşıyorlardı.

Biralarını içtiler, Georges kırmızı elbiseli bir kızın kalçalarını süzüyordu. Babu ayağa kalktı ve gidiyormuş gibi yapınca Georges onu

kolundan yakaladı.

— Bekle, kuzenini ne kadar sevdiğimi bilirsin. Bu yüzden sana yardımcı olabilirim.

— Doğru mu söylüyorsun, patron?

Adam afallamıştı, Georges ayağa kalkınca o da onu izledi. Alçak sesle konuşmaya başladılar. Beyaz adam ne derse Babu olumlu anlamda başını sallıyordu. Birbirlerinden ayrıldılar ve Georges masaya döndü.

— Tamam, kabul etti, dedi. Borçlarını ben devralacağım, o da buna karşılık Sankara'nın nerelere gittiğinden bizi haberdar edecek. Uzlaşma Konseyi'ni korumakla görevli muhafızların arkadaşıdır. Mutlu musunuz, Bay Malko?

— Bu isteklerinize sebep olarak ne gösterdiniz?

— Afrika'nın yapısına uygun bir hikâye uydurdum. Sankara'nın haksızlık yaptıklarından birinin ailesinin ondan öç almak istediğini ve bu iş için de her şeyi bilmesi gerektiğini söyledim... O da bunu son derece normal buldu.

Malko bir mobilet uğruna böylesine önemli bilgilerin elde edilebileceğini aklının ucundan bile geçirmemişti. Georges hesabı ödedikten sonra kalktılar. Yarın yeni bir gün olacaktı.

*

,**

Malko 3 no'lu barajın üstünde kümelenen kara bulutları penceresinden seyrederken kapı vuruldu. Henüz yağmur mevsimi gelmemişi, birkaç damla atıştırıp kesiliyordu. Ancak dağılmayan bulutlar sıkıcı havayı iyice dayanılmaz hale getiriyordu.

Kapıyı açınca büyük bir zarf uzatan

— İstedığımız şeyi elde edebilecek fırsatı bulmuşa benziyor.

Malko ona şahit olduğu konuşmayı anlattı.

— Ne yapıyoruz? diye sordu CIA sorumlusu.

— Gidelim ve dua edelim...

Eddie Cox ona garip garip baktı. Sanki artık onunla aynı kaygıları duymuyordu.

— Ne düşündüğünüzü biliyorum. Eğer bizimkilere nasıl çalıştığımız anlaşılsa, saçlarını başlarını yolarlar. Ancak, karşı taraf da bizden farklı değil. O vahşi Bangare'nin bile en ufak güvenlik önleminden haberi yok. Bu arada, birçok Afrika ülkesi bir şeyler yapmamız için bizi sıkıştırıyor. Bu işten vazgeçmemiz söz konusu olamaz. Zaten şeften de bu yönde talimat aldım...

Adamın atılganlık sebebi böylece anlaşılıyordu.

— Çok iyi. Yarın Udrenge'nun Abidjan'dan Niamey'e giden uçağa bindirilmesini söyleyeceğim. Siz de uçakla oraya gidip onu bulursunuz. Hay .lones ile Brabeck de şafakla^ İm lıkic hi Range Rover ile buradan yola çıkıp SİZİ Niamey'de bulacaklar. Böylece albayın Yukarı Volta plakalı bir aracı olacak. Daha sonra hep birlikte Uaga'ya geleceksiniz, mesafe üç yüz elli mil.

— Dönüş gizli mi olacak?

— Tabii! Bu, Albay Udrenge'nun planı. Kuzeydeki yollarda yapılan aramalar ciddi değildir. Albayımız Uaga'da gizlenip irtibat kuracağı yerlerle son görüşmelerini yapacak. Biz de ona kamyonları ve gerekli bilgileri vereceğiz, bundan sonrası ona ait.

— Bu süre zarfında kamyonları nereye

bırakacağız.

— Udrenge Po yakınındaki hayvan deposunun uygun olacağını söyledi. Bu mevsimde ne hayvan ne de turist vardır oralarda. Kamyonları asilerin yürüyerek ulaşabilecekleri bir yerde gizleriz. Çünkü aradaki mesafe takriben on iki kilometre kadar.

Malko tartışmaya gerek duymadı, çünkü bu fikir ona da makul gelmişti.

— Ya Sankara ne olacak?

— Georges'un size kesin bilgiler vermesini dilerim, dedi Amerikalı.

Sessizlik çöktü, bu bahçe tam bir huzur ortamıydı. SAS'a dönen CIA sorumlusu:

— Yarın Niamey'e kalkan uçakta olun, dedi.

— Peki, ya Ruslar ne olacak? /

— Burada bir şey yaptıkları yok, uslu uslu oturuyorlar. Merkez de bunun tersine bir bilgi vermedi. Hem bu kadar çabuk harekete geçeceğimizi sanmıyorlar.

— Bangare?

— Sankara olmayınca orien önemi yok, ya ölür ya da kaçır.

— Eğer Tanrı yardımcımız olursa, bir haftaya kadar Albay Udrenge Yukarı Volta'nın yeni lideri olacak.

— Şayet Tanrı bizimle ilgilenmezse, biz de şeytanla işbirliği yaparız.

*

**

Şişler rezaletti. Oriental'in açığındaki ızgarasından çıkan dumanlarla boğulur gibi olan Malko yemekten pek hoşlanmamıştı.

Neyseki, yanında Eliane vardı ve genç Lübnanlı onu masada tahrik etmek için

elinden geleni yapıyordu. Lokantada onların dışında birkaç zenci çift ve fildişi tüccarı olan bir Senegalli vardı.

SAS hesabı isterken, kapıdan giren iki adamı görmesiyle boğazına bir şey düğümlendi. Bunlar kamyonu kiralayan Bob ile Sankara'nın kiralık katili Bangare idi. Onları farketmeyen iki adam biraz uzaklardaki bir masaya oturdular. Eliane son derece heyecanlı bir tavırla Malko'ya doğru eğildi.

— Şu sarı kazaklı herif var ya, ırzıma geçmek istedi...

— Bangare mi?

— Evet. Arama yapmak bahanesiyle silahlı olarak otele geldi ve odama girdi, dedi Lübnanlı. Zilzurna sarhoştü. Derken odaya tüfeğiyle babam girdi, o da bir gün beni becereceğine dair yemin edip defoldu. Korkuyorum, gidelim.

Kadın ayağa kalkmıştı bile. SAS da kalktı. Kafasına bir soru takılmıştı. Bob, Bangare ile ne yapıyordu? Darbede artık geriye sayım başladığı halde yeni yeni sorunlar çıkıyordu.

Merak etme, seni burada işgal etmez, dedi kadına.

Lliane ona sıkıca sarıldı.

— Onu tanımıyorsun! Bangare şehrin en tehlikeli adamıdır. Bugüne kadar çok insan öldürdü, ayrıca Yüzbaşı Sankara'nın arkadaşıdır. İstedğini yapabilir...

Malko arkasına baktı, iki adam masaya eğilmiş alçak sesle konuşuyorlardı.

— Yine kaçakçılık meselesidir, diye mırıldandı Eliane.

Bu sırada kafasını kaldıran Bangare kadını gördü, yüz ifadesi değişti ve yerinden kalktı.

Eliane Malko'yu çekerek oradan çıktı ve sinemanın holüne kaçtı. Ancak birkaç dakika sonra sakinleşebilmişti.

Malko iyice şaşırılmıştı. Darbe için gerekli araç gerecin bir kısmını sağlayan adamın Sankara'nın Gizli Polis Şefi Bangare ile ne işi olabilirdi? Verilmesi gereken karar basitti. Gitmek mi, kalmak mı? Ancak Niamey'e gitmekten vazgeçmek demek, tüm harekâtı bozmak olurdu.

Serin salonda yerlerine oturdular ve Eliane çevrelerindeki aldirmaksızın SAS'ı okşamaya başladı.

— O ikisi ne yapıyor olabilirlerdi? diye sordu Avusturyalı.

— Bangare Yahbo Madeni'nden altın çaldı, diğerine bunu yarı fiyatına satıyor. Bu arada sıkça rastlanan bir olaydır.

Malko biraz rahatlamıştı. Film hemen başladı ve kadının elinin yerini ağzı aldı.

Sinemadan çıktıklarında Malko biraz olsun rahatlamıştı, ama içi yanıyordu.

— Otele gitmekten korkuyorum, seni evime götürüyüm, dedi kadın.

— Evine mi?

— Babam bana burada bir villa satın aldı, ama nadiren oraya giderim. Çünkü yalnız kalmaktan korkuyorum. Ama sen yanımda olunca durum değişir.

Sokağa çıkma yasağının başlama saatinden önce evlerinde olmak isteyen kalabalık yanlarından geçip gidiyordu. Eliane arabada da Malko'yu tahrik edici hareketlerini sürdürdü. Ev Ubritenga Caddesi'nde hemen hastaneden sonraydı. Malko arabayı bahçeye soktu ve hamamdan farksız eve girdiklerinde genç

kadın hemen havalandırmayı çalıştırdı. Elbisesini çıkartan Lübnanlı geldi ve Malko'ya yaslandı.

— Burada bizi kimse rahatsız etmez...

Uzun bir gece olacağı benziyordu. Kadın derhal Malko'yu öpücüklerle boğmaya başladı.

*

**

Uaga Havaalanı çok kalabalıktı. Şehirden ayrılanları devrim askerleri büyük bir umursamazlıkla arıyorlardı. Avusturya pasaportunu inceleyen polis sonunda Malko'nun salona girmesine izin verdi. Yirmi dakika sonra anons yapıldı. Kapıdaki asker bir kez daha pasaportları kontrol ediyordu. SAS pasaportunu uzattı. Askerin arkasında, leopar desenli üniforma giymiş yeşil bereli, gözlüklü, Kalaşnikoflu melezi görünce az daha kalbi duracaktı.

Bu, Bangare idi! Askerden pasaportları alıp teker teker inceledikten sonra tek kelime etmeden iade ediyordu. Sıra Avusturyalıya gelmişti. Bangare aynı şeyi yaptı. Malko melezin bakışlarındaki ifadeyi anlamaya çalıştı, ama kara gözlük adamın gözlerinin görülmesini imkânsızlaştırıyordu. Acaba onu tammış mıydı? Pasaportunu alarak DC 10'a ilerledi, merdivenleri çıkarken döhüp bakmaktan kendini alıkoyamadı. Bu kez Bangare'nin kendisine baktığına emin oldu, çünkü I. mevki merdivenlerinde yalnızca o vardı.

Uçakta bir zenci hostes onu karşıladı. Yerine oturunca lombozdan baktı. Bangare sanki tek ilgilediği oymuş gibi diğer yolcuların pasaportunu kontrol etmeden uzaklaşıyordu.

VIII. BÖLÜM

DC 10 dik açı yaparak havalanıyor, yavaş yavaş aşağıdaki evler seçilmez oluyordu. Uçağın havalanması sırasında hostes dengesini yitirerek yanlış bir hareket yapınca az daha düşüyordu. Malko genç zencinin beline sarılarak onu kurtardı. Kadın koyu renk dudaklı ve badem gözlüdü, üstelik de çok çekiciydi.

— Özür dilerim! dedi hostes kadife bir sesle.

Kadın doğrulurken Avusturyalı onun güzel kalçalarını seyretti. Kadiri gitmiş, SAS da düşüncelerine dalmıştı. Niamey'de ne ile karşılaşacaktı? Bari Albay Udrenge saatinde gelse ve gorillerin başına bir iş açılmamış olsaydı.

Lombozdan baktı, güneş ufukta kayboluyordu. Beş dakika sonra gece olacaktı. Sahil acayip renklere bürünüyordu. Birinci sınıfta uçan tek yolcu oydu. Nefis hostes yanına geldi ve ona doğru eğildi.

— İçki ister miydiniz? Şampanyaya ne dersiniz?

: — Hayır, teşekkür ederim.

— Yiyecek bir şeyler de verebilirim.

— Teşekkür ederim, aç değilim.

Çok canı sıkılıyordu, zenci hostes kaşlarını çattı.

— Peki, sizin için ne yapabilirim.

— Canım sıkılıyor, bana yol arkadaşı olun.

— Buna hakkım yok.

— Sizin göreviniz yolcuları memnun etmek, benim de bundan başka istediğim bir şey yok.

— Peki, kabin sorumlusuna bir kez soracağım...

Pilot kabinine girdikten bir süre sonra çıktı ve Malko'nun yanına gelerek oturdu.

— Kabin sorumlusu "olur" dedi, diye açıklamada bulundu.

Afrika hakkında gevezelik etmeye başladılar. Bu arada hostesin Senegalli olduğu ortaya çıktı. Kadının nişanlısının Dakar'daki Diamara Oteli'nde çalıştığını öğrendi. Biraz sonra gece orunca kabin karanlığa gömüldü ve Avusturyalı uyuklamaya başladı. Ancak rüyasında ateşli Eliane'ı görmüş olmalı ki, tahrik oldu. Bu durumdan utanarak hostese arkasını dönmeye kalkıştı, ama kadının da gözleri irileşmiş ve ıslık parlıyordu.

Kararlı bir hareketle kadının elini tuttu ve kendine doğru çekti. Kadın elini çekebileceği gibi kalkıp gidebilirdi de. Ama bunların hiçbiri olmadı.

Kadın okşamaya başladı, uyuma numarası yapıyordu. Arada bir etrafa göz atıyorlardı, ucu çevrelerinde kimse yoktu. Kadın Malko'yu uzun uzadıya okşadı. SAS fermuarını açtı. Öpmeler, okşamalarla her ikisi de tam zevkin doruğuna ulaşmışlardı ki, Niamey üstünde alçaldıklarım belirten kırmızı ışıklar yandı. Kadın kalktı ve alay edercesine kalçalarını sallayarak perdenin arkasına geçti.

Görevi yüzünden bu zenciyle istediği kadar birlikte olamaması ne acıydı.

Malko kadının adını bile öğrenememişti.

— Başını çevirdi ve lombozdan baktı. Aşağıda

ışıklar vardı. Burası, Albay Udrenge'nun kendisini beklediği ve Yukarı Volta'nın geleceğini belirleyecek Niamey idi.

**

Niamey'de dayanılmaz bir sıcak vardı, saat akşamın dokuzu olmasına rağmen, ısı 40 derecenin üstündeydi. Burada serinlik nedir bilinmiyordu.

Biraz önce terkettiği uçağın yanına Abidjan'dan gelen DC 10 inmişti. Albayın bu uçakla gelmesi gerekiyordu. Polisteki işi çabuk bitti ve çok sayıda işportacının bulunduğu hole geçti. Burası çölün ortasıydı. Birisi omzuna dokununca arkasına baktı. Kısa kollu gömlek ve blucin giymiş olan Chris Jones olduğundan daha iri gözüküyordu. Yüzünden yorgun ve keyifsiz olduğu belliydi.

— Sizi ' gördüğüme sevindim, sıcaktan beynimiz pişti, diğerleri dışarda, dedi goril.

— Albay burada mı?

— Evet! Hey, durun...

Suratını buruşturdu ve koşar adım uzaklaştı. Bunu fırsat bilen veletler SAS'ın etrafını sardılar. Amerikalı geri geldiğinde biraz rahatlamıştı.

— Ne rezil ülke! Uagadugu'da içtiğim su mikropluymuş, bağırsaklarım bozuldu.

— Yaşıyorsunuz ya, önemi yok! Lapa yiyin. Diğerleri nerede?

— Otoparkta. Biz geleli dört saat oluyor, albay her şeyi ayarladı, gelin.

Biraz uzakta duran döküntü yeşil bir Range Rover'a gittiler. Direksiyonda Milton Brabeck vardı, onun yanındaysa kısa saçlı, sivil giyimli ve ince hatlı bir zenci duruyordu. Malko'yu

görünce aşağıya inip elini uzattı.

— Ben Albay Udrenge'yum, sizden bahsedildiğini çok duydum. Zavallı ülkemin kaderiyle ilgilendiğiniz için size minnettarım...

Mükemmel İngilizce konuşuyordu. Fort Bragg Komando Okulu'nda eğitim gören sayılı Afrikalı subaylardan biriydi.

Adam kendinden son derece emindi. Ülkesine gizlice girerek ölümü bile göze almıştı. Bu özellikleriyle de diğer seçkin Afrikalılardan ayrılıyordu. Yavaş yavaş otopark boşalıyordu. Biraz sonra her iki DC 10 sefere çıkacaktı.

— Albay, ne yapmayı düşünüyorsunuz? diye sordu SAS.

Zenci aracın önüne bir harita yaydı ve bir cep feneri yaktı.

— Niamey'de geceleme bence ihtiyatsızlık olur. Sovyetlerin orada çok sayıda ajanı var, hem de zaman açısından sıkıştık. Nehir boyunca Gothe'e doğru gidelim, daha som ve doğru değiştirir Dargo ve Tera'ya doğru yöneliriz. Sınır Yakato'da. Ama Yukarı Volia'ya kaçak girmek için sınırdan biraz önce anayoldan ayrılacağız. Bu bölgeyi avucumun içi gibi bilirim. Sonra Gaigu'ya doğru yol alacağız. Burada en önemli şey, büyük bir askeri garnizonun bulunduğu Dori'den uzak durmak.

Malko dikkatle haritadan izleyecekleri güzergâhı inceliyordu. Afrika'da kilometre hesabı yapmakla bir şey elde edilemezdi, önemli olan saat hesabıydı.

— Ne zaman varırız?

— Acele edersek ve Dori civarında yağmur yağmazsa şafaktan az önce. Bu yolda bizim

için herhangi bir tehlike söz konusu olamaz.

— Silahlı mısınız? diye sordu Malko gorillere.

— Pek sayılmaz, yalnızca kendimizi savunmamızı sağlayacak şeyler, dedi Chris.

Pantolonunu sıyrınca ayak bileğinde büyük bir tabanca namlusu belirdi. Milton sessizce gömleğinin önünü açtı, koskoca bir Colt Python ortaya çıktı. Silaha bir de dürbün takmıştı.

— Şirket hediyeleri, dedi goril. Bir fülle karşılaşsak kullanmamız için.

Gerçekten de, dürbünlü Python oldukça etkili bir silahtı. Albay Udrenge gülmekten katılıyordu.

— Burada fil yoktur, ama çok sayıda deveyle karşılaşacaksınız.

- — Peki, sonra ne olacak? dedi SAS.

— Gaigu'da bizi bekleyenler var, dedi albay. Kasabanın askeri şefi kuzenimdir ve benim emrimdedir. Harekâtın gerisini orada edineceğimiz bilgiler yönlendirecek.

— İyi, öyleyse gidelim!

Albay haritasını katlayıp fenerini söndürdü. SAS planlarının tehlikeli, ama başarıya ulaşabilir nitelikte olduğunu biliyordu. Yukarı Volta'nın kuzeyindeki patikalarda farkedilmeden yol alabilirlerdi. Ayrıca, Range Rover da fazla dikkat çekecek bir araç değildi.

— Arabayı ben kullanayım, yolları bildiğim için daha rahat olur, dedi Albay Udrenge.

Milton şoför mahallinden çekildi, bu sırada Chris arkadan büyük demir bir kol aldı.

— Bu nedir? diye sordu Malko.

— Şu rezil arabanın marşı yok. Uaga'ya dönüşümüzde şişko Georges'a edilecek bir çift

lafım var!

Milton'un alaylı bakışları altında kolu çevirmeye başladı. Araç ancak dakikalar süren bir uğraşın sonunda çalıştı. İki Amerikalı arka tarafa oturlurken, SAS zenci albayın yanına yerleşti.

— Ver elini Yukarı Volta! dedi Milton.

— Sınıra kadar dayanabilecek miyim bilmiyorum! dedi Chris.

Albay ağır ağır otoparktan çıktı, farlar yolu zayıf aydınlatıyordu. Gösterge tablosundaki tek bir saat bile işlemiyordu. Tam bir külüstür işte!

Niamey'i geçtiler ve Nijer'i gördüler. Nehir boyunca dümdüz uzayıp giden asfalt yola girdiler.

— Her şeyin yolunda gitmesini dilerim, Bay Linge! dedi albay. Bu maceraya atılmakla büyük tehlikeleri göze almış oluyoruz... Dostlarınızın bana sağladığı yardımların ne denli kıymetli olduğunu biliyorum.

— *Bundan* şüphem yok, Tanrı isterse **üç gün sonra Yukarı Volta'nın** başkanı olacaksınız, dedi Malko.

Büyük bir gürültüyle yanlarından bir kamyon geçti. Yolun tekdüzeliği yüzünden SAS uyukluyordu.

*

**

Malko, albayın üstüne devrilmesine neden olan büyük bir sarsıntıyla uyandı. Önünde çalılık olduğunu farketti. Yan taraflarında büyük bir göl vardı.

— Neredeyiz? diye sordu Malko.

— Yolu öngördüğümüzden daha erken terkettik. Düşününce, Ter a'da askeri kontrol

olabileceğine karar verdim. Bu yol iki saat uzun sürer, ama daha emindir, dedi albay.

— İyi yapmışsınız.

Farlar ancak önlerini aydınlatabiliyordu. Albay bu uzayıp giden alanda herhangi bir kerteriz almadan nasıl yolunu bulabiliyordu? Avusturyalı gökyüzüne baktı. Zifiri karanlıktı, tek bir yıldız bile yoktu.

Aniden, arkada bir inleme duyuldu. Chris Jories solgun bir ifadeyle doğruluyordu. Öne eğildi.

-Şey...

— Albay birkaç saniye durabilir misiniz? diye sordu SAS.

Albay dikiz aynasına bir göz attı. Range Rover durur durmaz, goril kendini zor dışarı attı ve karanlıkta kayboldu.

— Aslanlara dikkat et! diye alay etti Milton Brabeck.

Malko da indi, hava biraz serinlemişti. Çevrede tek bir ışık bile yoktu. Albay Udrengo da inmiş, karanlığı tarıyordu. Malko kendi kendine onun bu zifiri karanlıkta neler görebileceğini sordu. Zenci ona yaklaştı.

— Bay Linge, garip bir şey var...

— Ne gibi?

SAS heyecanlanmıştı, albay eliyle geldikleri yönü göstererek konuşmasını sürdürdü:

— Bizimle aynı yolu izleyen bir araba var. Dikkat edin araba diyorum, çünkü farlarının arasındaki mesafe çok dar...

— Ne olmuş yani?

— Beni kuşkulandıran şey biz durunca onun da durmuş olması, yoksa aynı yoldan gelmesi değil.

Malko adamın söylediği yöne baktı, ama

karanlıktan başka bir şey göremedi. Albay haklıydı, izleniyorlardı. Ama kim tarafından?

— Geri dönelim mi? dedi.

— Onu bulamayabiliriz, dedi albay. Bizi izleyen birisi varsa, farlarını yakmadan başka yöne gidebilir. Onu asla bulamayız...

— Öyleyse ne yapacağız?

— Yolumuza devam edeceğiz. Eğer bizi izliyorsa, o da aynı şeyi yapacaktır, biz de böylece onu görürüz.

Chris Jones rahatlamış bir şekilde ortaya çıktı. CIA ajanı onun yanına gitti ve:

— Havaalanında şüphe çekecek bir şeye rastladınız mı? diye sordu.

— Hayır, ne oldu?

— Takip edildik...

— Tanrı kahretsin!..

Her üçü de sessizce durmuş, böyle bir takibin doğurabileceği sonuçları kestirmeye çalışıyorlardı. Albay Udrenge'yu Abidjan'dan beri mi, yoksa yalnızca Niamey'den bu yana mı izlemişlerdi?

Malko rahatlamaya çalıştı, bu basit bir lı **itdUl olabilirdi**, Albayın gördüğü araç belki **dı** **kasabaya** gitmişti. Ancak onun mesleğinde tesadüflere inanılmazdı...

Sessizliği Yukarı Voltalı subay bozdu.

— Fildişi Kıyısı'na göçen tüm vatandaşları-
ma ülkemi kurtaracağıma dair söz verdim. En
azından bunu deneyeceğim. Gidelim, neler
olacak görürüz.

Range Rover'a binerek hareket ettiler. Malko otuz saniyede bir arkasına bakıyordu, ama gördüğü yalnızca karanlık bir boşluktu. Beş, on dakika böyle geçti. Yavaş yavaş

sinirleri yatışıyordu. Birden, albay sakin bir sesle:

— Tamam, araba hareket etti, dedi.

SAS arkasına baktı ve sınırdan midesinin kasıldığını hissetti. Çok uzakta olan arabanın farları iki beyaz nokta gibiydi. Takipçiler kimdi? Onları gece karanlığında burada kim izleyebilirdi?

IX. BÖLÜM

Bata çıka ilerleyen Range Rover'da ölüm sessizliği hakimdi. Diğer arabanın farlarını seyreden Malko'nun içini gitgide artan bir sıkıntı kaplıyordu. Bir rastlantı olamazdı. Ter içinde kalan ellerini pantolonuna sildi ve sakin bir sesle:

— İyi bir fikrim var, dedi arkaya dönerek. Şu anda bir kilometre kadar gerimizdeler. Yavaşlayınca atlamaya hazır olun.

— Peki, ne yapacağız? diye sordu Chris.

— Siz atladıktan sonra bir kilometre kadar yol alacağız, sonra albay arabayı durdurup farları söndürecek. Diğer araç da takriben sizin bulunduğunuz yerde aynı şeyi yapacak. Böylece, içindekileri görebilir ve rahatça gafil avlayabilirsiniz.

— Anlaşıldı, hazırız! dedi Chris Jones. Ancak geri dönüp bizi almayı sakın unutmayın.

— Onları temizledikten sonra aracın farlarını yakıp üç kez işaret verin. Bunu görünce yanınıza geleceğiz. Sizce de uygun mu, albayım?

— Evet, dedi Voltalı subay.

Range Rover yavaş yavaş yol alıyordu, gorillerin ikisi birden kapıları açarak atladılar ve karanlığa karıştılar. Aynı anda Albay Udrenge gaza bastı.

Malko arkasına baktı, Amerikalılar gözden kaybolmuştu. Gözünü kilometre sayacından ayırmayan albay aniden durdu ve:

— Tamam geldik. Bir kilometre oldu, dedi.

Albay farları söndürdü. Malko arkasına baktı, diğer aracın farları gözüküyordu. Planının ilk kısmı işlemişti. Artık iş bu karanlıkta Chris ile Milton'un diğer aracı bulmasına kalmıştı.

*

**

Range Rover'dan atlayalı henüz bir dakika olmuştu ve külüstürün arka lambaları gözüküyordu. İki goril oldukları yerde kalakaldılar.

— Nerede olduğunu gördün mü? diye sordu Milton.

— Zannedersem evet, ancak ne kadar uzakta olduğunu bilmiyorum...

Etrafı dinlediler, rüzgârın uğultusu dışında hiç ses yoktu. Chris sönen farların yönüne gözlerini dikti ve ilerlemeye başladı. Neyseki berrak bir geceydi. Ancak ne olursa olsun çöl ortasında uzaktaki bir aracı karanlıkta tespit etmek zordu... On dakika kadar yürüdükten sonra durdular, kuşkulanmışlardı. Alçak sesle konuşmaya başladılar:

—Ayrılalım ve birbirimize paralel olarak yürüyelim, böylece şansımız artmış olur, dedi Milton.

— Olur.

Birbirlerinden yirmi metre kadar uzaklaşıp ilerlemeye başladılar. Her otuz saniyede bir durarak bakmıyor ve en ufak sesi dinleyip her gölgeyi inceliyorlardı. MiUon huzursuzdu, çünkü çölden nefret ederdi. Üstelik, ortağım da göremiyordu.

Aynı anda bir çıtırtı oldu ve yere çömeldi. Başka ses duymadı, ancak dikkatle bakınca solunda oldukça büyük bir karaltı gördü. Bu

bir deve veya manda olabileceği gibi bir araba da olabilir. Daha önce yolda uyuyan mandalar görmüştü.

Bir süre çevreyi dinleyip- inceledi. Sonra doğruldu ve karaltıya doğru yaklaştı. Aralardaki mesafe yirmi metreye inince, bunun bir araba olduğunu anladı. Tabancasının namlusuna bir mermi sürüp horozu kaldırdı.

Tetiği çekerken çok yakınında ikinci bir silah patladı. Yere atladı ve koşarak arabaya binen bir karaltı gördü. Uzaklardan bir çığlık duydu.

— Milt.

Bu Chris'in sesiydi.

Arabanın sesiyle irkildi, üstüne ateş açan kişi farlarını yakmadan aracı hareket ettirmişti. Milton doğruldu ve içgüdüsel olarak aracın bulunduğu yöne doğru koşmaya başladı. Eğer yabancı kaçmayı becerirse, her şey bitmiş demektir.

*

**

Albay Udrengeo tekrar kol atılmaması için motoru stop etmemişti... Malko araçtan indi ve etrafı dinledi. Amerikalıları indireli on beş dakika olmuştu. Neler olduğunu görmesi imkânsızdı. Şimdi, köşeye sıkışmışlardı ve yapabilecekleri tek şey beklemektir. Silah sesiyle irkildi, bir el daha ateş edildi. Hemen Range Rover'a daldı.

— Çabuk! Onları bulabilir misiniz?

— Umarım.

Başka birisi olsa bu kadar önemsemezdi.

Son hızla yola koyuldular.

— Farları yakın.

Ancak farlar sayesinde görebildikleri tek

şey su birikintileriyle çalılardı. Motor sesi diğer gürültülerin işitilmesini engelliyordu. Malko'nun içi içine sığmıyordu. Neler olmuştu?

*

**

Milton Brabeck üstüne gelen araçtan kurtulmak için yana atladı. Bir kez daha ateş edildi, yerden fırlayan çakıllar suratına çarptı. Yerde yuvarlanırken uzaklaşan aracı görünce küfretti. Silahını doğrulttu ve aracın arka camını nişanlayarak tetiği peşpeşe çekti. Aracın yalpaladığını görünce peşine takıldı. Araba aniden sola döndü, önce çalılardan arasına girdi, sonra da bir su birikintisinde durdu. Milton Brabeck seslenildiğini duyunca sesin geldiği yöne baktı ve Range'in yaklaştığını gördü. Tehlikeye atılmanın alemi yoktu, diz çökerek Chris'e seslendi:

— Buradayım Chris, dikkat et, silahı var.

Chris Jones gözüktü, nefes nefeseydi, üç dakika sonra onun yanına oturdu.

— Ne rezil ülke! Donuma kadar ıslandım. Koşarken göl gibi bir yere düştüm.

Range Rover'ın farları yaklaşıyordu, Milton kalkarak arabayı karşılamaya gitti. Range diğer arabanın elli metre uzağında durdu ve Albay Udrengeo ile Malko yere indiler.

— Ona ateş etmeye mecburdum, araç orada duruyor, dedi goril. Adam içinde mi yoksa kaçtı mı bilmiyorum...

— Yakında gün ağaracak, onu buluruz, dedi Voltalı subay. Range ile ağır ağır ilerleyeceğim, siz de etrafa dağılın.

Üç adam araçtan uzaklaştı. Bu sırada farlar sağ tarafı camına kadar su birikintisine batmış bir arabayı aydınlattı. Arka camı patlamış

araçta en ufak bir hayat belirtisi yoktu. Albay etrafta bir tur atarak arabanın içini aydınlattı. Direksiyona yığılmış biri vardı. SAS ile goriller koştular. Range Rover'ı durduran albay elinde büyük bir fenerle peşlerine takıldı.

Işık direksiyona yaslanmış bir başı aydınlattı. Adamın suratı kan içindeydi. Milton'un kurşunu adamın ensesinden girmiş kafatasını patlatarak alnından çıkmıştı. Malko kapıyı açarak arabayı incelemeye koyuldu. Bu arada Albay Udrenge ön tarafta 9 mm'lik Makarov marka otomatik bir tabanca buldu. Malko elini ölünün iç cebine attı ve Sovyetler Birliği amblemleri bir pasaport çıkardı.

• . " " ' * . • - .
**

Milton Brabeck okkalı bir küfür savurdu.

— Hay kör şeytan! Rusmuş!

Malko pasaportu açtı ve adamın adını okudu. Konstantin Çelyabinsk, diplomat. Kartvizitten adamın Niamey'deki SSCB Konsoloslugu'nda birinci danışman olduğunu öğrendi. Düşündükleri doğru çıkmıştı, adam KGB subayıydı... Ancak bu çölde onları niye takip ediyordu?

Albay düşünceli bir tavırla ölünün yüzünü inceledi.

— Dilerim, yanında başka biri yoktur, dedi.

SAS Milton'a döndü.

— Yalnız mıydı?

— Yüzde yüz yalnız olduğunu söyleyemem, etraf çok karanlıktı.

Dört adam sessizce durdular. Bir KGB subayının peşlerinde olması Sovyet Gizli Servisleri'nin CIA'nın planından haberdar

olduğunu gösterirdi. Ama bunu nasıl öğrenmişlerdi? Ya Abidjan'da, ya da Uagadugu'da haber sızdıran kişiler var demektir. Girişikleri için intihardan farkı kalmamıştı. Malko albaya döndü.

— Bu olay hakkında ne düşünüyorsunuz?

— Fildişi Kıyısı yetkilileri beni koruyordu. Çünkü Abidjan'daki KGB görevlileri darbe girişiminde bulunacağını bildikleri için gözlerini üstümden ayırmıyorlardı. Her tarafta muhbirleri var. Hareket ettiğimi öğrenmiş olmalı. Ne yapacağımı kesin bilmedikleri için peşime adam takmışlar.

Mantıklı bir açıklama!

— İlgilendikleri sizsiniz, ne yapmayı düşünüyorsunuz?

— Bu adamın yalnız olup olmadığını kesin olarak anlamak için bir süre burada kalmalıyız. Arkadaşı yaya olarak fazla uzağa gidemez, üstelik güneyde bataklık olduğu için gidebileceği tek yön kuzeydir. Onu bulacağız, sonrasını o zaman düşünürüz.

— İyi, dedi SAS.

Range Rover'a bindiler, albayla goriller horul horul uyumaya başladılar. SAS'ın böyle bir şansı olmadı. Şafağa kadar sağa, sola döndü. Bu işe devam etmeli miydi, yoksa vaz mı geçmeliydi?

* ~ H'-u •
**

Albay Udrenge, üç deve ile iki eşek ve altı göçerden oluşan bir kervanın yanında durdu. Gün ışığı yirmi dakika olmuş, çöl kalabalıklaşmıştı. Her taraftan insan çıkıyordu. Voltalı subay kervandaki adamlardan biriyle konuşup kısa süre sonra geri döndü.

— Hiçbir şey görmemişler. Arabadan kaçan olmamış, yoksa ona yolda rastlamaları gerekirdi.

— Öyleyse, devam edelim, dedi Malko. Gaigu'ya ne zaman varırız?

— Yağmur yağmazsa, üç saat içinde.

Bir süredir ilk yağmur damlalarıyla oluşmuş su birikintilerine rastlıyorlardı. Sınırı geçtikten sonra takriben elli kilometre yol almışlardı. Albay Udrenge ilderdeki bir kasabayı gösterdi.

— Şurası! Geldik sayılır.

Beş dakika sonra Gaigu kasabasına girdiler. Albay kerestelerle desteklenmiş bir toprak kaleye doğru ilerledi, ahşap kapının önünde aracı durdurdu. Aynı anda kapı aralandı ve keçi sakallı, takkeli, kısa boylu bir zenci belirdi. Adam onlara doğru ilerledi ve albayla kucaklaştı. Sonra üç beyaza uzun uzadıya anlaşılmasın bir şeyler söyleyerek tokalaştı. Adamın söylediklerini albay tercüme etti:

— Beni sağsalim Yukarı Volta'ya getirdiğiniz için size teşekkür ediyor.

Malko bir an önce bir duş yapıp uzanmak istiyordu. İki kuzen bir süre daha hararetle konuştular, sonra albay Avusturyalıya döndü ve:

— Gelin, kuzenimin bana bir sürprizi varmış! dedi.

Ev sahiplerini izleyerek etrafı küçük kulübelerle çevrili bir avluya girdiler. Yerde, boğazları kesik beş kişiyi görünce Malko'nun kanı dondu. Adamın verdiği izahatı albay tercüme etti:

— Bunlar Sankara tarafından köyde görevlendirilen Devrimi Koruma Komitesi

üyesiymişler. Kuzenim ülkenin özgürlüğe kavuşturulmasında ilk hareketi kendisi yapmak istemiş. Tüm dost kasabalara da aynı şeyi yapmaları için elçiler yollamış.

Malko üstleri karasineklerle dolu cesetlere baktı. Tehlike ne olursa olsun, bu beş ölü geri dönüşü olmayan bir yolda olduklarını gösteriyordu.

X. BÖLÜM

Uzlaşma Konseyi'nin yakınındaki villasında vantilatörün önünde oturmuş olan Emmanuel Bangare düşünüyordu. Yanında çırlıçplak yüzükoyun uzanmış uyuyan metresinin hazırladığı ızgara domuzdan bir parça aldı. Bir kütüphanede kasiyer olan Sita Lingani sevgilisinin sağladığı bu lüksün değerini biliyordu. Kadınların iyi veya orospu diye değerlendirildikleri bir ülkede bir R 5 sahibi olmak ve bir beyaza ait villada oturmak az. şey değildi.

Izgara domuz butunu yiyen Emmanuel Bangare bir yol ayrımına geldiğini düşündü. Kısa ve hareketli ömründe ilk kez, hatırı sayılır bir terfi olanağı bulduğunu hissediyordu.

Uaga'da oturan bir Fransız garson kadınla kimliği belirsiz bir zenciden doğmadı ve bir mezbaha işçisi tarafından yetiştirilmişti. Hem beyazlara hem de zencilere karşı büyük bir kin besleyerek büyümüş ve çok genç yaşta toplumdan öcünü almak için İtalyan Kızıl Tugaylar örgütü saflarına katılmıştı. Bir süre sonra Gana'nın marksist diktatörü Yüzbaşı Rawling'in emrine girerek işkence konusunda ona büyük hizmetlerde bulunmuştu. Diktatör yolsuzluklarından bıkınca onu Yüzbaşı Sankara'ya göndermişti. Şans Bangare'ye bir kez daha yardım etmiş, yeni devlet başkanı bu melezden bir polis örgütü kurmasını istemiş ve başkanın tanıdığı bazı ayrıcalıklar bu günlere gelmesini sağlamıştı. O gün tuhaf bir şey olmuş, Yüzbaşı Sankara onu bürosuna

çağırılmıştı. Başkanın odasına girerken içerden SSCB Elçisi çıkıyordu. Adam Sovyet istihbaratının edindiği bilgileri iletmeye gelmişti. Abidjan'da sürgün hayatı yaşayan Albay Udrenge bir darbe hazırlığı yapıyordu. Bangare sinirden deliye dönmüştü. Eğer bu darbe olayını ortaya çıkaracak olursa geleceği tam manasıyla güvence altında olurdu. Gerekli araştırmalar için tüm casuslarını görevlendirdi.

Akşama kadar hiçbir şey elde edilememişti. Moralini düzeltmek için biraz hurma şarabı içti, tam yatmaya hazırlanırken bir araba gürültüsü duydu. Araç bahçeye girdi ve durdu. Biraz sonra kapı yavaşça vuruldu.

— Ne istiyorsunuz? dedi kapının önünden çekilen Bangare.

— Benim patron, dedi Peter Stotsi.

— Ne istiyorsun?

— Çok önemli patron.

Bangare ayağına bir pantolon geçirerek kapıyı açtı. Dazlak zenci Sita'yı çırlıçplak görünce başını çevirdi.

— Patron, ilginizi çekebilecek birisini yakaladık.

— Kimi?

— Büyük Patron'un muhafız komutanı Üstçavuş Bil Nassara'nın kuzeni olan Babu diye birini. Aslında züğürtün teki, ama dünden beri milyoner gibi hareket ediyor. Tüm millete bira ısmarlıyor bir de üç yüz frank borç vermiş. Ayrıca kuzenine Patron'un nerelere gittiğine dair sorular sormuş...

— Vay, vay, vay! Çok ilginç. Nerede şu Babu?

— Arabada, Ali'nin yanında, patron!

— Buraya getir!

Serseri arabaya koştı ve biraz sonra elleri arkasında bağlı kısa boylu bir zenciye sürükleyerek geri geldi.

— İşte Babu bu, patron! dedi Peter.

— Demek çok zenginsin ha? dedi Bangare.

Tutuklu zar zor mırıldandı:

— Bu bir hediye, şef!..

— Hediye demek?

Elindeki silahla tutuklunun midesine vurdu. Ufak tefek zenci iki büklüm oldu.

— Sustur şunu! diye bağırdı Bangare.

Sonra adamın saçlarına yapıştı.

— Parayı sana kim verdi?

Sessizlik. Bangare onu villada -sorguya çekemezdi. Fazla gürültü çıkarırsa askerler gelip işe karışabilirlerdi. Oysa, bu işi tek başına halletmek istiyordu. Sita Lingani'nin yanına gitti.

— Kardeşinin atölyesi hâlâ duruyor mu?

— Evet, niçin sordun?

— Oraya gidiyoruz.

— Bu saatte mi?

Tokat suratında patlayınca kadın başka soru sormaya cesaret edemedi.

Çabucak elbisesini giydi ve sevgilisinin peşine takıldı. Cezayirli Ali şoför mahallindeydi. Bangare onun yanına, arkaya da tutuklu, Peter ve Sita oturdu. Yol boyunca süren sessizliği yalnız fren sesleri bozuyordu. Sonunda alçak evlerin sıralandığı 58. Cadde'ye geldiler.

Sita Lingani arabadan indi ve tahta kapıya koşarak yumruklamaya başladı. Bir süre sonra belden yukarı çıplak, elinde el feneri olan bir zenci kapıyı açtı. Bu, kadının erkek kardeşi-

di. Adamın Bangare ile Ali'yi görünce canı sıkıldı.

— Neler oluyor? diye sordu.

— Atölyene ihtiyacımız var, yolu göster, dedi Bangare.

Etrafa saçılmış bakır parçaları ve değişik araç gerecin bulunduğu koridordan geçerek duvardaki raflarda satışa hazır heykellerin olduğu atölyeye girdiler.

— Burada mı çalışıyorsun? dedi Bangare.

— Evet.

— Şu davayı yak, dedi pompalı gaz ocağını göstererek.

— Ne?

— Yak şunu!

Ocağı almış heykeltraşa uzatıyordu. Adam istemeye istemeye cebinden çakmağın çıkardı ve ocağı pompalayıp yaktı. Melez tatmin olmuş bir edayla güldü.

— İyi. Şimdi onu bana ver ve git yat.

Heykeltraş olanlara bir anlam veremiyor, Bangare'nin ifadesi de onu soru sormaktan alıkoyuyordu. Ocağı dikkatle bir tabureye bıraktı ve kızkardeşine kaygıyla bakarak odadan çıktı. Kadın bir köşeye korkuyla sinmişti. Bangare Ali'ye döndü.

— Onu tabureye oturt! diye emretti.

Korkudan ödü kopan Babu başını öne eğmiş, dipçik darbesiyle yarılan dudağından akan kam emiyordu. Gözünü ocağın mavi alevine dikmişti. Bangare yaklaştı ve tutuklunun gömleğini yırttı. Adam başını kaldırmadı.

— Üzerinde para var mıydı? diye sordu Peter'a Bangare.

— Evet şef, bunların hepsi üstünden çıktı, dedi Güney Afrikalı.

Cebinden bir tomar para çıkartarak meleze uzattı. Bangare paraya bir göz attı. En az bin frank vardı. Bu da Babu gibi bir serseri için oldukça yüklü bir miktardı. Adamın önüne dikildi.

— Bu parayı sana kim verdi? -

Sessizlik. Bangare son derece sakin bir hareketle ocağı aldı, alevi Babu'nun göğsüne çevirdi. Mavi alev zencinin memesinin başım kavurdu.

İniltisinden duvarlar sarsıldı. Geriye devrildi, yaralı köpek gibi bağıırıyordu.

— Bana cevap vermezsen, hayalarını pişireceğim, sonra da tıpkı bir domuz gibi seni firma atacağım, dedi Bangare. Önümüzde bütün bir gece var, kimse de yardımına koşamaz...

— Hayır, yoldaş! Bir şey bilmiyorum, hiçbir şey yapmadım... diye haykırdı Babu.

Bangare Peter'a baktı.

— Bana yardım et, dedi.

Güney Afrikalı yaklaştı. Bugüne kadar birçok kişiyi vahşi şekillerde öldürmüştü, ama bu işi hiç ocakla denememişti.

— Evet şef, ne istiyorsun?

— Şunun pantolonunu çıkart.

— Yo, yoldaş! Yapma! diye havkırdı Babu.

--Sana bir soru sordum, dedi Bangare.

Peter tutsağın pantolonuna asılarak kumaşı yırttı. Sonra cebinden çıkarttığı çakıyla adamın donunu kesti. Babu çırılçıplak kaldı.

Bangare adama yaklaştı ve dikkatle bacalarının arasına baktı.

— Her şeyin yerli yerinde yoldaş, nişanlın senden memnun olmalı. Çok yazık olacak dedi.

Babu hıçkırmaya başladı. Bangare büyük bir ihtimamla alevi ayarladı.

— Tut onu! diye emretti Peter'a

Peter tutuklunun arkasına geçerek kolunu adamın boynuna doladı, sadistçe gülüyordu.

— Dikkat et şef, benimkileri de yakma!

Tüm dikkatini yaptığı işe veren Bangare tutuklunun karşısında diz çöktü ve alevi adamın bacalarının arasına yaklaştırdı. Tüyler hemen yandı, odayı yanık et kokusu sararken Babu sürekli haykıırıyordu. Alev adamın en ince derilerini kavurup etinden ayırıyordu. Kusmak üzere olan Peter başını çevirdi. Bangare birden ocağı söndürdü ve adamı seyrederek doğruldu. Gözleri dışarı uğrayan Babu, ağzını açmış acıyla haykıırıyordu.

Çektiği acı yüzünden tutuklunun konuşmasına imkân yoktu. Adam kıpırdadı, ama eti bir yere değince öylesine cam yandı ki, feryadı bastı.

Aniden, atölyenin kapısına yavaşça vuruldu. Ocağı bırakan Bangare kapıyı açmadan önce tabancasını aldı. Dışarda kayınbiraderi vardı!

— Ne istiyorsunuz? dedi sert bir tavırla meleze.

— Çıgıllıkları duymuşlar, tüm komşular uyanmış. Neler olduğunu soruyorlar. Biraz...

— İçeri gir, dedi Bangare.

Adamdan bir hareket görmeyince onu içeri çekti ve kapıyı kapattı. Heykeltraşı acıdan bayılan kurbanına doğru itti.

— Şef, ona çok sert davrandım, gebermek üzere, dedi kaygıyla Peter.

— Öyle sanıyorsun! Rahat bırakmamız için

numara yapıyor. Bırak biraz dirlensin, sonra devam ederiz... Konuşturmak için önümüzde bütün bir gece var.

Gördüğü manzara karşısında korkan, heykeltraşa döndü.

— Bize nasıl heykel yaptığını göster, böylece biraz eğleniriz...

Gözleri faltaşı gibi açılan kayınbiraderi:

— Şimdi mi? diye sordu.

— Tabii şimdi, şunun benzeri bir heykel yap.

İncecik bir zenci heykelini gösteriyordu. Heykeltraş tartışmanın yararı olmadığını bildiğinden masasına oturdu, ocağı ayarladı ve bir bakır tel alarak işe koyuldu. Böylece hem düşünmeyecek, hem de çalışma boyunca adama işkence edemeyeceklerdi... Bu tür olaylara karışmaktan korkuyordu, ilk fırsatta kızkardeşine gerekli dersi verme kararı aldı.

Bangare onu izliyordu, ağır ağır tel şekilleniyordu. Aniden, arka taraflarında bir inilti koptu. Tutuklu kendine geliyordu. Melez, Babu'nun üstünde buldukları paraları cebinden çıkartarak masaya fırlattı.

— Ocağı al, bizim için bir iş yapacaksın, dedi kayınbiraderine.

— Ne gibi?

— Şu herifi! Benim elim çok ağır, onu öldürebilirim. Sen daha nazıksın* ona istediğin şekli ver. Ondan parayı ona kimin verdiğini öğrenmek istiyorum.

Heykeltraş ocağı bıraktı, suratı bembeyaz olmuştu.

— Yapmam.

Bangare sinirlenmeden silahını aldı, nam-luya bir mermi sürdü ve horozu kaldırdıktan

sonra adamın suratına yaklaştırdı.

— Öyleyse kafanı patlatırım, dedi.

Sessizlik bir müddet devam etti, nihayet heykeltraş ayağa kalktı, elleri titriyordu. Aynı anda hem korku, hem utanç, hem de öfke tadıyordu. Bangare'nin blöf yapmadığını biliyordu. İki karısı, altı çocuğu dışında bakmakla yükümlü olduğu toplam otuz kişi vardı. Kendisine korkuyla bakan tutukluya yaklaştı ve adamın en az canını yakabileceği bir yer aradı.

— Çabuk ol, acelemiz var, dedi Bangare.

Heykeltraş alevi en kısığa ayarladı, kurbanına bakmamaya çabalıyordu. Alev adamın kaba etlerini yalayınca, insanüstü bir çığlık koptu. Ancak, bu yaralar çabuk iyileşirdi.

— Salak herif, domuz kızartmıyorsun! Kendine hedef olarak kulaklarını ya da gözlerini seç, diye bağırdı Bangare.

Heykeltraşın hareket etmediğini görünce, >, onu bileğinden yakaladı ve ocağı Babu'nun yüzüne yaklaştırdı. Zavallı yüzünde o korkunç ısıyı hissedince haykırdı.

— Hayır! Hayır! Söyleyeceğim!

— Söyle!

— Araba kiraya veren şişman Georges.

— Georges ha!

Bangare şaşırılmıştı, çünkü onun dışında her şeyi düşünmüştü. Vatandaşlıktan atılmış olan şişkoyu her zaman ödle ve dikiş tutturamamış biri olarak görürdü. Adam bugüne kadar asla siyasete bulaşmamıştı. Babu gibi bir fakiri paraya boğmak için bu yeterli bir sebep değildi. Bu hikâyede bir gariplik vardı, adam yalan söylüyordu.

— Palavra atıyorsun, dedi melez.

— Doğru patron, yemin ederim ki, parayı Georgesverdi. Yoldaş Sankara'yasaldırmakiçin bazı şeyler öğrenmek istiyordu.

— Yoldaş Babu, bana martaval okuyorsun.

— Hayır, hayır.

Kesik kesik Georges Vallos'un" içinde bulunduğu durumu anlattı. Bangare şaşkın bir halde onu dinliyordu. Kurban yalan söylemeyecek kadar korkmuş ve acı çekmişti. Bu işte bir bit yeniği vardı ve her şeyi ancak Georges aydınlatabilirdi. Ocağı bir kenara bıraktı. Georges Vallos'tan gerçeği öğrenmesi zor olacaktı. Çünkü beyaz olduğu için onu Babu'ya yaptığı gibi dağlayamazdı.

— Pekâlâ, gidiyoruz, dedi. Şu Babu'nun işini de görün!

*

**

Güneşin ilk ışıklarıyla beraber Bangare'nin R 16'sı Georges Vallos'un bungalovunun önünde durdu. Bütün gece ne yapması gerektiğini düşünmüştü. Onu gören hizmetkâr ayağa fırladı.

— Patronun burada mı? diye sordu sırtarak Bangare.

— Evet şef, uyuyor.

— İyi, onu görmem lazım.

Peter ve Ali ile içeriye girdi. İçersi tam bir keşmekeşti. "Masanın üstünde viski şişesi.sağa sola atılmış toz toprak içinde elbiseler vardı. Tipik bir bekâr eviydi. Kapıyı açtı, Georges cibinliğin altında horul horul uyuyordu. Melez onu bir süre seyrettikten sonra Ali'nin hançeriyle omzuna dokundu...Adam sıçrayarak uyandı. Bangare daha rahat tanınması için

cibinliği açtı.

Georges bembeyaz kesildi. Sırıtmaya çalıştı, ama beceremedi. Bangare hançerle oynarken konuşmaya başladı:

— Yoldaş, şu andan itibaren tutuklusun. Giyin ve bizimle gel...

— Ne var? Size ne yaptım ben? Suçum ne?

— Devrime karşı çıkma ve Yoldaş Sankara'ya komplo hazırlama.

Georges dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Yakınındaki içki şişesini kaptı ve biraz kendine gelmek için içti. Sonra önündeki günün hayatının en uzun günü olacağını bilerek pantolonunu giydi.

XI. BÖLÜM

Albay Udrenko, Malko ve iki Amerikalı çok sayıda silahlı zencinin bulunduğu nispeten serin odaya girdiler. Öldürülen DKK üyelerinden aldıkları Kalaşnikof larla silahlanan genç akrabalar Voltalı subayın muhafız alayını oluşturuyorlardı.

Albay sırtarak büyük ahşap masaya oturdu.

— Tüm bağlantılar yapıldı, yandaşlarım harekete geçmek için beni bekliyorlar.

Malko biraz rahatlamıştı. Geldiklerinden beri kasabada fazla görünmemek için dışarı hiç çıkmamıştı. Çevrede muhbirler olabilirdi. Tüm yaşamı iç avluyla kale burcu arasındaydı.

— Uaga'ya ne zaman gidiyoruz? diye sordu SAS.

— Bana kalırsa planımızın bazı yerlerini değiştirmemiz gerekecek, dedi Albay Udrenko. Başkente gitmeden önce görmem gereken bazı kişiler i^var ve yalnız olmayı tercih ediyorum. Buradan Niamey'e kadar emin yollardan giden otobüse binmenizi istiyorum. Oradan da her gün Uaga'ya uçak var. Böylece başkente yasal yollardan dönmüş olursunuz ve orada buluşuruz.

Malko cevap vermedi. Çünkü ilk planlar darbe başlayıncaya kadar her şeyin gizli tutulmasıydı, oysa şimdi albayın seçtiği yol ilkinden daha tehlikeliydi. Ancak bu harekâtın başını Voltalı subay çekiyordu...

— Pekâlâ. Umarım, gidişim olaylara neden

olmaz, dedi. Peki arkadaşlarım ne olacak?

— Onlar için sorun yok, gezintiye çıkmışlardı, geriye dönüyorlar. Önemli olan akşamdan evvel dönmeleri. Yağmur yağdığı için yol bozulmuş olabilir.

İki goril ayağa fırlamıştı bile, Uaga'nın medeniyeti Gaigu'dan iyiydi.

— Çok dikkatli olmalısınız, nasıl buluşacağız? diye sordu SAS.

Albay Udrenko üzerinde tüyler olan anahtarlığa benzer bir şey çıkartarak gösterdi.

— Yarın Uaga'da birisi size bunu gösterecek, onu takip edin. Orada olacağım.

Burası Afrika idi, ama her şey halloluyordu. Malko iyimser olmaya çalıştı. Artık her şey Voltalıya bağlıydı.

— Uaga'da tehlikede olmayacağınızdan emin misiniz?

— Gideceğim yerde kimse beni ihbar etmez, dedi albay.

İçeri bir adam girdi ve Udrenko'ya bir şeyler söyledi. Albay SAS'a döndü ve:

— Sizi götüreceğim araç geldi. Adama hiçbir şey sormayın, yollan biliyor. Her şey yolunda gidecek, dedi. Bu akşam yemeğinizi Ricardo'da yiyeceğiniz, sizinle orada temas kuracağım.

**

Kulübenin bir köşesindeki taburede oturan Georges Vallos heyecanını yenmeye çalışarak sağ şakağındaki çürüğü ovalıyordu. Yolda arabadan atlamaya kalkmış, ama kaçamamıştı.

Kapı açıldı ve içersini aydınlandı. İçeri giren muhafız onu doğru oturma odasına götürdü. Bangare kendisini bekliyordu.

Georges'u masaya oturtup kahve verdiler. Bangare bir sigara yakarak konuya girdi.

— Her şeyi biliyorum, suc ortağın itiraf etti. Seni severim ve bizimle işbirliği yaparsan seni bu kötü durumdan kurtarabilirim." Hatta araba kiralama konusunda sana ayrıcalık bile tanıyabiliriz. Yoldaş Sankara devrimci ekonomiyi güçlendirmek istiyor. Bu konuda sen ne dersin?

Sanki onu buraya iş konuşmak için getirmişlerdi... Georges başını salladı ve ürkek bir sesle:

— Evet, iyi bir fikir... dedi.

— Öyleyse bana Babu ile olanları anlat.

Georges kafadan bir hikâye uydurdu ve mümkün olduğunca inandırıcı bir sesle anlatmaya koyuldu. Babu'nun bir işçisinin kayınbiraderi olduğunu, Yamaha olayını ve amacının hizmet etmek olduğunu anlattı.

— Buna karşılık ondan hiçbir şey istemedin mi?

— İş saatleri dışında benim adıma çalışacaktı. Tabii bu düzenli bir iş değildi...

Bangare dostça başını salladı, sonra sıcak kahve fincanını kaptığı gibi Georges'un sıratına boşalttı. Bağırarak adamın üstüne yürüdü.

— Adi herif! Yalancı! Karşı devrimci! Pis beyaz! Beni enayi yerine koyarsın ha! Seni öldüreceğim!

Adamlarının bakışları altında tekme tokat girişti. Biraz sakinleşince yerde yatan Georges'u doğrultup başını masaya koydu ve:

, — Adi herif, ya bana her şeyi anlatırsın, ya da bir daha Uaga'yı göremezsin, dedi.

Georges Vallos sesini çıkartmadan oturdu, kendisi de nasıl dayandığını anlamamıştı.

**

Göçmen masasındaki askere pasaportunu uzatan Malko'nun biraz canı sıkıldı. Karnı da acıkmıştı. Asker pasaportunu uzattı ve polis noktalarını geçti. Her zamanki zenci kalabalığı dışında şüphelenilecek herhangi bir şey ve hele hele siyah R 16 yoktu. Georges Vallos'un acentesine uğradı.

— Bay Georges yok mu?

— *Otelde* patron, araba ister miydiniz?

Teklifi nazikçe reddettikten sonra Budget'nin acentesine uğradı. Beş dakika sonra klimalı bir Mercedes'in direksiyonuna kurulmuştu. Yapacak tek iş, Georges'u bulmaktı.

Adamın Özgürlük Oteli'ndeki bürosu kapalıydı. Malko doğru Silmand'a *gitti*.

Otelde iki gün önce tuttuğu odaya çıktı. Kısa süre sonra bodrum katma indi, Georges Vallos'un zenci yardımcısı ona son derece yakınlık gösterdi.

— Patron burada yok, sabah çok erken gitti. Saat üçe doğru uğra.

Malko iyice sinirlendi, zamanları kısıtlıydı. Uzlaşma Konseyi'ne yapılacak saldırının başarıya ulaşması için Georges'taki kesin bilgilere ihtiyaç vardı. Odasına çıktı, aynı anda telefon çalmaya başladı. Arayan Eliane idi.

— Döndün mü? Niçin beni aramadın?

Malko'nun çene çalacak hali yoktu. Tam genç kadını kibarca başından savmayı düşünürken aklına bir şey geldi.

— Uaga'ya iki arkadaşım gelecek. Maddi durumları kötü, onları birkaç gün villanda

ağırlayabilir misin?

— Tabii, dedi genç Lübnanlı. İstersen buraya gel, sana anahtarları vereyim.

Georges Vallos'u beklerken böylece vakit geçmiş olacaktı. Ayrıca Eliane'm villası, bir süre için onlara mükemmel üs olurdu.

Villaya geldiğinde genç kadın giydiği kıpkırmızı takımla adeta fuhuşa davetiye¹⁵ çıkartıyordu. Gömleğinin aşağı yukarı bütün düğmeleri açıktı, böylece nefis küçük göğüsleri rahatça görülüyordu. SAS'm yanma geldi.

— Araba kiraya veren Georges Vallos'u tanıyor musun? diye sordu Malko.

— Evet.

— Onunla bir iş için buluşacaktım, ama gelmedi. Nerede olduğunu bilen de yok. Onu bana bulabilir miydin?

— Tanıdığım becerikli bir çocuk var. Biraz sonra sana sonucu bildiririm. Bir telefon edeyim.

— Tabii!

Biraz sonra Eliane geri döndü.

— Georges Vallos'tan haber alabildin mi! diye sordu SAS.

— Evet.

— Ne olmuş, kaza mı geçirmiş?

— Hayır, bu sabah evindeyken tutuklanmışlar.

XII. BOLUM

Malko cinsel açlık bile çekse, bu söylenenlerin onun tüm arzusunu yitirmesine sebep olmuştu. Hâlâ boynuna sarılmış olan Eliane:

— Hoşuna gitmiyor muyum? diye sordu.

— Yo, yo. Georges'a ne oldu? Önemli mi?

— Bilmiyorum. Bu sabah Bangare denen it, adamlarıyla onun evine gelmiş. Georges'un hizmetkârı onları görmüş, ancak bunun bir önemi yok. Bu bir para ya da kız hikâyesi olabilir. Daha önce de yeni hükümet muhtıra verdiği için birkaç gün içerde yattı. Onu yıldırım istiyorlar... Uaga'da bu işler böyledir...

Kadın yine onun vücuduyla ilgilenmeye koyuldu. Bu arada SAS gorillerin yolda olduğunu, albayın Uaga'ya varmış olması gerektiğini ve Bob'un yarm kamyonları vereceğini hatırladı. Her şey berbat olabilirdi. Georges Vallos'un tutuklanması, planın sonraki kısımları açısından büyük tehlike arz ediyordu. Bir an önce çıkar bir yol bulunmalıydı. Öldürülen Sovyetle ilişkili olsun olmasın, CIA'nın adamı Georges'un tutuklanması darbe girişimini daha şimdiden başarısız kılmıştı.

Malko bir anda karar verdi, darbeden vazgeçiyordu. Çünkü bu kadar insanı bile bile ölüme yollayamazdı. Bu iş Rus ruletinden de tehlikeliydi, çünkü silahta tekmermi değil, dolu bir şarjör vardı. Eliane'ı iterek kalktı.

— Gidiyor musun? dedi kadın.

Evet.

Arkadaşlarını aramaya mı?

— Evet.

Eliane'ın villası kurtulmalarını sağlayabilirdi.

— Burada bekliyorum, dedi genç kadın.

SAS'ın peşinden bakakaldı. Malko düşüncelerine öylesine dalmıştı ki, az kalsın Niamey kavşağında bir motosiklete çarpıyordu. Gözünü dikiz aynasından ayırmıyordu. Georges Vallos'un tutuklanması Uaga'da her an için ölüm tehlikesi yaratıyordu. Albay Udrenge'nun irtibat kurabileceği tek yer olan Silmand'a dönmek mecburiyetinde kaldı.

Mercedes'i park ederken yaklaşan birini gördü. Çok heyecanlandı. İşte, her şey başlıyordu!.. Ancak, gelen zenci de en az onun kadar korku içindeydi. Cebinden albayın gösterdiğinin eşi bir anahtarlık çıkartarak salladı.

Adam anahtarlığı cebine attı ve:

— Benimle geliyor musun, patron? diye sordu.

Her şey on saniye bile sürmemişti. Adam bisikletine atladı ve hızla gitti. Malko onun biraz uzaklaşmasını bekledi. Sonra etraftaki zencilerin kendisini farketmemiş olmalarını dileyerek hareket etti. Çünkü bunların çoğu polislin adamıydı... Adam 3 no'lu barajı geçti ve Niamey yoluna saptı... Beş yüz metre gittikten sonra Zogona Mahallesi'ni geçti. Birbirini kesen toprak caddeler, birkaç villa, seyyar satıcılar ve hemen hemen zifiri bir karanlık vardı... SAS işaret vermeden sık sık sapan bisikletliyi takip etmekte güçlük çekiyordu. Karanlık bir sokağa saptılar ve zenci bir

villanın bahçesine girdi. Mercedes de peşinden girince, ortaya çıkan iki kişi bahçe kapısını kapattı. Adam peşinden gelmesini işaret etti. Kapıya üç kez vurdu ve karşılarında uzun boylu ince yüz hatlı bir zenci belirdi...

— Hoş geldiniz, Bay Linge, dostumuz geldi.

İçersi çok sıcaktı. Malko koltuğa oturdu, ev sahibi uşağına döndü ve:

— İçecek bir şeyler getir! diye emretti.

— Anahtarım yok, patron!

— Sevgili dostum, burada her şeyi kilit altında tutmak lazım, yoksa içip bitiriyorlar. İçecekler mutfakta, Zoo vantilatör getir.

Ayaklı devasa bir alet getirdiler, biraz serinleyince Avusturyalı kendini daha iyi hissetti. Üç dakika sonra kapı açıldı ve içeri Albay Udrenge girdi. Albay sırtarak elini uzattı ve SAS'a doğru yürüdü.

— Sevgili dostum, gördüğünüz gibi Uaga'da her şey yolunda.

Albay cebinden çıkarttığı kâğıdı Malko'ya uzattı. Malko mesajı okudu. Kâğıtta "Selam yoldaş, hazırız ve senin peşinden gitmek üzere bekliyoruz. Sankara'ya ölüm." yazılıydı.

İmzayı okumanın imkânı yoktu. Mesajı geri alan Udrenge:

— Bunu yollayan dostum Albay Kolgo, dedi. Yarın birliklerini emrime vermek üzere beni Po'da bekleyecek. Tüm subayları onunla aynı düşüncede. Harika değil mi?

Malko ona hemen gerçeği söylemeye cesaret edemedi. Canı sıkılarak bu asi lideri düşüncelerinden nasıl vazgeçireceğini düşündü.

*

**

alacaklar, dedi melez.

Georges ona döndü ve pis bir sırıtışla:

— Bay Bangare, ciddi konuşuyor olamazsınız, dedi.

— Öyle mi sanıyorsun?

Georges sesini çıkartmayınca melez onu itti, bataklık zemine düşen şişman adam kendini açık ağızdan bir metre uzakta buldu. Korkuyla haykırdı ve doğrulmaya çalıştı, ama Bangare ayağıyla ensesine bastığı için kalkamadı. Meraklanan timsah biraz kıpırdadı.

Georges yeniden haykırdı, Cezayirli toplanan veletleri kovaladılar. R 16'nın yanında kalan Peter şefini seyrediyordu. Bangare ayağını kurbanının ensesinden çekmek için veletlerin uzaklaşmasını bekledi.- Georges Vallos korku dolu gözlerle ayağa kalktı. Sıcağa rağmen titriyordu.

— Dinle, şu ana kadar sana kötü **davranmadım**, ama fazla zamanım yok, dedi it.iii'.iii- Hana gerçeği söyle, seninle dost ol.iiim Ak.1 takdirde ayaklarını bağlayıp .i m hiiiada hu akacağız ve olanları seyredece- 11 i İmsahlar henüz fazla aç değil, ama yarım **saal** sonra hava kararınca yiyecek bir şeyler arayacaklar. Sen de tam menzillerinde olacaksın. Tabii, seni hemen yutmayacaklarını söylememe gerek yok...

— Delisiniz...

— Bana kalırsa önce bir bacağına yerler, sonra suda daha rahat oldukları için seni oraya çekerler. Daha sonra da seni aralarında pay ederler. O zaman konuşmaya karar vermiş olsan bile iş işten geçmiş olur... Kararın ne?

**

Georges artık konuşamıyordu bile. Melez bir an için kurbanını fazla korkutmanın lüzumsuz olabileceğini düşünerek adamın kulağına eğildi ve:

— Dinle, eğer akıllı davranırsan sözünü ettiğim o ödülü ayarlarım. Yoldaş Sankara hiçbir konuda isteklerimi reddetmez, dedi.

Georges sesini çıkartmadı, timsahın ağzını seyrediyordu. Bangare onu iterek yere düşürdü, Ali ayaklarını bağlamaya başlamıştı.

— İyi bir akşam yemeği, dedi melez.

*

**

Güneş batıyordu ve görünürde kimseler yoktu.

Georges arkasındaki kuşların hareket ettiğini hissetti, timsahlardan biri ona doğru geliyordu. Korkudan altına yaptı ve:

— Geri gelin! Tamam söyleyeceğim, diye bağırdı.

Elli metre uzakta olan Bangare ona doğru döndü.

Timsah fikri nefisti, ayrıca Georges'un çığlığı keyfini yerine getirmişti. Birdenbire Ali:

— Hey şef, adamı yiyecek! diye bağırdı.

Bangare okkalı bir küfür savurdu. Timsah Georges'un etrafında dönüyor, bacağından yakalayarak onu göle çekmenin yolunu arıyordu. Bir kez suya girdi mi, onu kurtarmaları imkânsızdı. Elinde tüfeği, deli gibi koşan Bangare Georges'u vurmaktan korkarak ateş etmeye cesaret edemedi.

**

Büyük vantilatör sayesinde oturma odası biraz serinlemişti. Malko cesaretini toplamak

için votkasını içti, çünkü söyleyecekleri hiç de kolay değildi.

— Albay, sizden ayrıldıktan sonra önemli bir şey oldu, dedi.

— Ne gibi?

— Oldukça vahim bir olay. Harekâtı tekrar gözden geçirmek zorundayız.

Adama Georges'un ortadan kayboluşunu, tutuklanışını ve bunun doğurabileceği sonuçları anlattı. Zenci sessizce dinliyordu. Malko sözünü bitirince odayı sessizlik kapladı. İkinci zenci ona tiksinierek bakıyor, albay ise soğukkanlılığını koruyordu.

— Demek, harekâtı durduruyorsunuz, dedi Udrenko.

— Devam etmek çılgınlık olur, hatta burada bulunmak bile büyük bir ihtiyatsızlık. Georges'un neler söylemiş olabileceğini bilmiyoruz.

— Onun adamınız olduğunu sanıyordum. < tadan cinin değil miydiniz?

İşin içine işkence karışınca, kimseden • iiii olamazsınız.

Peki tutuklanmasının bizimle ilişkili olduğuna cinin misiniz?

Tabii ki hayır, ama güçlü bazı olasılıklar var... Büyük bir rastlantı.

Albay da aynı fikirde olduğunu belirtmek istemişçesine, başını salladı. Sonra kadehini kaldırdı ve:

— Artık yapabileceğiniz tek şey, bize şans dilemek! dedi.

Malko anlamazlıktan geldi.

— Albay sizi yurtdışına çıkartmak için elimizden geleni yaparız.

— Bay Linge, Fildişi Kıyısına ancak

ülkemi bu cuntadan kurtardıktan sonra dönerim. İşbirliğinden vazgeçmenize üzüldüm, ama buraya yapmaya geldiğim işi yapacağım. Sizle veya sizensiz, geri dönmem.

Diğer zenciyle bakıştı, o da başını sallıyordu. SAS sesini çıkartmadı... Tam bir felaketti. Ya kaçacak ya da sonu büyük bir olasılıkla kötü bitecek bir maceraya atılacaktı.

XIII. BÖLÜM

— Albay, size yardıma hazırım. Ancak, bizi bekliyor olabilirler. Bu tür olaylarda, böyle tehlikelerin kurtuluşu yoktur. Belki de bu ev gözetlenmeye başlanmıştır bile...

Albay Udrenge sıırttı.

— Afrika'dayız, oysa siz beyazların ülkesindeymiş gibi düşünöyorsunuz. Bizde işler sizdeki gibi hızla gitmez... Tekrar ediyorum, bu eylemi sonuna dek sürdüreceğim. Başarıım veya yenilirim, bu ayrı konu. Birçok kişi bana güvendi ve şimdi harekete geçmemi bekliyorlar. Nedenlerinizi anlıyorum. Bu konuşmadan sonra beni tek başıma bırakıp gitmenizi istemem, ama ne yapalım hayat bu. Erteleyemem, devam ediyorum. En basit açıklamam bu! Hâlâ bizimle misiniz?

Böyle bir durumda Eddie Cox ile goriller bir an bile tereddüt etmeden çekilirlerdi, ama asırlardır devam eden Linge soyunun da bazı özellikleri vardı...

— Albay, hata yaptığınızı sanıyorum, ama yine de sizinle kalacağım.

Zenci yerinden fırladı ve onu kucakladı, gözleri mutluluktan parlıyordu.

— Teşekkür ederim. Eğer sağ kurtulursak, her zaman dostunuz olacağım. Ama işler kötü giderse benim için bir şey yapmanızı istiyorum. Abidjan'daki karıma ölü veya diri olarak oraya döneceğimi söyledim. Bana bir şey olursa cesedimi oraya götürün...

— Tanrı korusun, ama söz veriyorum,

yaparım.

— Her şey yolunda gidecek.

Malko saatine baktı. Goriller Ricardo'da emir bekliyor olmalıydılar.

— Albay, ben kendi adıma söz verdim. Benimle birlikte olan iki kişi namına bir şey söyleyemem... Eğer harekâttan ayrılmak isterlerse, onlara engel olamam.

— Önemi yok, başımızın çaresine bakarız. Planım şu. Bu akşam Po'daki dostlarıma bir elçi yollayacağım. Beni önceden kararlaştırdığımız yerde beklemelerini söyleyeceğim. Ordu-gâhtan tatbikat bahanesiyle çıkacaklar. İçlerinden birinin önemli bir cephaneliğe girme izni var...

— Kaç kişiler?

— Yüz kadar, ama hepsi komando olduğu için bu kadarı yeterli.

— Peki, sonra ne olacak?

— Kamyonlarla Uaga'ya doğru yola çıkacağız. Bir buçuk saat sonra orada oluruz, önemli tek bir kontrol noktası bile yok. Bu gece asayiş bölgesine saldırı ve jandarma kışlasının tahribi için gerekli planları yapacağım. Birkaç koldan saldıracağız.

Malko cebinden Georges'un verdiği kontrol noktalarını ve zırhlıların bulunduğu yerleri gösteren planı çıkarttı. Albay kâğıda göz atınca, yüzünde bir gülümseme belirdi.

— İşte bana bu gerekliydi! Bunun sayesinde en önemli karşı koyma noktalarını kırarak radyo ve televizyonu ele geçirebiliriz. Derhal halka bir çağrıda bulunacağım.

— Peki, ya Sankara ele geçirilemezse?

— Savaş biraz uzar, çünkü Po'da adamları var. Ama halkın beni destekleyeceğini sanıyo-

rum. Benimle yüzyüze çarpışmaya cesaret edemez.

— Ancak kışkırtılan kişiler size karşı koyabilir.

— Hayır, arkadaşlarım aracılığıyla Uaga'da az cephaneleri olduğunu öğrendim. Sankara'mın adamlarına bile güveni yok, sonra bizde onlarda olmayan bir şey var: Moral.

— Peki onu iki gün sonra, güven mektuplarının sunulması sırasında gafil avlamayı düşünmüyor musunuz?

— Beklemek çok tehlikeli. Burada geçirdiğimiz her an, korkunç bir tehlike demek. Gidip bakın, bakalım dostlarınız bizimle devam ediyorlar mı?

— Sizi burada mı bulacağım?

— Evet, yapmamız gereken işler var. Bu arada kaçmamı gerektiren bir durum olursa, size haber bırakabileceğim emin bir yer var mı?

— Evet, dedi SAS.

Eliane'm villasının adresini verdi, bu gecedен itibaren gizli harekât başlıyordu.

**

Ricardo'da, bir zenci çiftin oturduğu masa dışında her yer boştu. Malko sıkıntısını yenmek için tam dördüncü votkasına başlıyordu ki, lokomotif gibi gürültülü bir araç bahçeye girdi ve durdu. Otuz saniye sonra Chris ile Milton içeri daldılar. İkisi de kan ter içindeydi. Malko'nun yanma oturdular.

— Tanrının cezası! Buraya gelebileceğimizi hiç ummuyordum, dedi Milton. Ne külüstürmüş be! Arabayla bir türlü otuzun üstüne çıkamadık.

SAS olanları anlatmadan önce biraz sakinleşmelerini bekledi... Sonra durumu açıkladı.

— Eğer bu işte yokuz diyorsanız, yarın sabah erkenden Abidjan'a giden uçakla dönebilirsiniz.

Chris umursamaz bir tavırla havuzdaki fiskiyeye bakarak:

— Kalırsak ne olur? diye sordu.

— Ya kafanıza bir kurşun yersiniz, ya da bir Afrika hapisanesinde birkaç yıl yatarsınız, dedi SAS.

— Hayır, sormak istediğim, Langley'de masa başında oturan herifler. Geberip gidersek arkamızda bıraktığımız dul ve yetimlere aylık bağlarlar mı?

— Elbette. Onlara tüm tehlikelere rağmen göreve devam kararı aldığımı, sizi de yanımda götürdüğümü bildireceğim. Böylece bir tek ben cezalandırılacağım...

— Öyleyse kalıyoruz, dedi Chris Jones. Böylece elimize ilk defa eğlenmek için bir fırsat ve arkadaşlara anlatabileceğimiz bir hikâye çıkmış olur. Yalnız silahlarımız çok hafif.

Malko gorillere baktı. Adamların böyle davranmalarına sebep, yirmi yıllık dostluklarıydı. Ayrıca, ona karşı büyük bir hayranlık besliyorlardı. Yoksa Yukarı Volta'yı ipledikleri filan yoktu.

Milton da arkadaşına ben de seninle aynı fikirdeyim dercesine baktı. Üçü birden avluya çıktılar. Chris Range Rover'a bir tekme savurarak:

— Bunu burada bırakalım, dedi.

Külüstürdeki eşyalarını alarak kiralık Mercedes'e yerleştiler.

— Nihayet medeniyete kavuştuk, dedi Milton.
— Nereye gidiyoruz?
— Bir bayan arkadaşın evine, dedi Avusturyalı.

*

**

Eliane bahçe kapısını açık bırakmıştı, onlar içeri girer girmez kapattı. Lübnanlı kadın verandanın ışığına gelince Malko onun üzerinde yalnızca bir şort olduğunu gördü, belden yukarı çıplaktı. Üç adamın arasında içki ikram etmek bahanesiyle dolaştı. Çok yorgun olan Amerikalılar bu göz banyosunu sürdürmeyi çok istemelerine rağmen, dayanmayıp yatmaya gittiler. Eliane SAS'm kucağına oturdu ve gömleğini açarak onu öpmeye koyuldu.

— Arkadaşların ne iş yapıyorlar? diye sordu genç kadın.

— Sana tatilde olduklarını söylemiştim.

— Yo, bunlar paralı asker...

Malko şaşırılmıştı, kadın konuşmasını sürdürdü:

— Zaten sen de paralı askersin. Bunu ta başından beri biliyorum...

— Niçin?

— Evelyne'lerde olduğumuz gece bir Amerikan muhbiriyle uzun uzun konuştun. Ayrıca, normal bir insan değilsin, garip şeyler yapıyorsun... Zaten Sankara'nın bir gün paralı askerlerin saldırısına uğrayacağını biliyorduk...

Malko'nun cevap vermesine fırsat vermeden onu öptü ve dizlerinin dibine çömelerek tüm becerisini sergilemeye başladı. Ter içinde

kalıp durduklarında, genç kadın:

— Burada olduğunu kimse bilmiyor, bunu sen de biliyorsun, dedi. Yalnız, birazdan bir erkek arkadaşım gelecek.

— Kim?

— Sevgililerimden biri. Çok yakında oturuyor ve hastanede cerrah. Karısına acil vaka olduğunu söyleyip buraya gelecek ve benimle sevişecek... Ona haber vermeye fırsat bulamadım, ama önemiyok... Seni asla ihbar etmez...

Konuşmasını henüz bitirmişti ki, bahçe kapısı gıcırdadı. Lübnanlı hemen sabahlığına sarındı. Malko'yu öptü ve çabucak:

— Onunla sevişmem lazım, yoksa kızar, dedi. Beni arzuluyor musun?

Nefis bir kadındı, biraz sonra kel kafalı genç birisiyle geri geldi.

— Yves, Uaga hastanesinde cerrahdır. Bu da Malko, bir arkadaşım, dedi Eliane.

Kadın limonata getirmeye gidince, doktor SAS'a meraklı meraklı baktı. Avusturyalı konuşma zemini oluşturmak için:

— Uaga hastanesinde ameliyat yapıyor musunuz? diye sordu.

—Yaptığımıza ameliyat denebilirse, evet. Her şey eksik. İlacımız yok. Ayrıca, hastabakıcılar ihtilalden beri öğleden sonraları çalışmayı kabul etmiyorlar.

Eliane içecekleri getirdi, doktorun acelesi olduğu her halinden belliydi. Adam otuz saniyede bir saatine bakıyordu. Malko bir bahane uydurarak ortadan kaybolmak zorunda olduğunu hissetti. Ayrıca Bob'a verilmek üzere Silmand'ın kasasına koyduğu parayı düşündükçe boğazına bir şey düğümleniyordu.

Tehlike ne olursa olsun, otele gitmeliydi.
Ayağa kalktı.

— Görüşmek üzere.

Doktor kalması için ısrar etmedi bile...

Silmand'ın holü yine her zamanki gibi
bomboştı.

Tam asansörün düğmesine basarken tanı-
dık bir sesin kendisini çağırdığını farketti.

— Bay Malko!

Arkasına döndü. Terden sıırsıklam olmuş
Georges Vallos ona doğru yürüyordu.

XIV. BOLUM

Nerelerdeydiniz? diye sordu eli sıırsıklam olan Malko.

— Ah, başıma gelenleri bir bilseniz! Gelin,
size barda anlatayım.

Malko dikkat kesilmişti. Albay Udrenge'yu
yüzüstü bırakmamakla isabet mi ettim, diye
düşündü. Georges Vallos karşısında sapasağ-
lam duruyordu. Belki ortadan yok olmasının
mantıklı bir açıklaması vardı ve bunun
planlarını tehlikeye atmakla ilgisi olmayabilirdi.
Bara geçtiler. Buradaki tek müşteri,
kırmızılar içindeki Ganalı bir fahişeydi.
İçkilerini ısmarladılar, Georges ilk kadehi bir
dikişte bitirdi, ikincisini ısmarlayıp olanları
anlatmaya başladı:

. l

— Bu sabah Bangare evime geldi. Ona
kontratsız ve depozitosuz bir Range Rover
kiralamamı istiyordu. Güya resmi bir iş
içinmiş. Ondan resmi bir yazı istedim.
İstedigimi vereceğini söyleyerek onu takip
etmemi emretti. Ben de emre uydum. Ancak
resmi bir binaya gideceğimize beni villasına
götürdü. Orada beni tehdit etmeye başladı,
istediği şartlarla aracı vermezsem beni devrim
düşmanı olarak değerlendirip öldüreceğini
söyledi. Kaçmak istedim, ama adamları
yakalayıp dövdüler...

Sustu ve yüzünden akan terleri sildi. Malko
adamı seyrediyordu. Hikâyesinin buraya
kadar olan kısmı gerçek gibiydi. Yatışmasını
bekledi. Georges barmenden bir konyak daha

istedi. Heyecan insanı susatıyordu!

— Peki, sonra ne oldu? diye sordu SAS. Bangare size başka konularda soru sormadı mı, mesela ilişkilerimiz hakkında?

— Ben de bundan korkuyordum, ama o konuda tek kelime etmedi.

— Yine de garip bir rastlantı, gözünüzü korkutmak da istemedi mi?

— Hayır. Zaten bu daha önce de başıma gelmişti. Tehlikeli delinin teki. Neyse bu gece haber toplayan adamımı bulmam gerekli.

Malko şaşkın şaşkın baktı.

— Ateşle oynuyorsunuz. Ya bu olaydan sonra sizi takip ettiriyorsa?

— İmkânsız! Onun tüm muhbirlerini tanırım. Kokularını da bir kilometre uzaktan alırım. Hem bu bilgilere ihtiyacınız var.

Bu beklenmedik cesaret gösterisi SAS'ı kuşkulandırmıştı.

— Mutlaka öyledir, ama albay gelmediği için harekâttan vazgeçmem gerekiyor.

— Yani boşa mı çile doldurduk? Sonra, kamyonlar yarın sabah Niamey'den gelecekler...

— Araçları tutabiliriz. Paranın yarısını zaten peşin ödedim. Eğer Yüzbaşı Sankara'yı etkisiz kılacak herhangi bir yol bulamazsak tüm eylemden vazgeçmeliyiz.

— Bu işle ben ilgilenirim. Sizinle daha sonra görüşebilir miyiz?

— Yarın sabah.

— Nerede?

"İn"lerinin adresini veremezdi.

— Kamyonları alacağımız yerde, dedi SAS. Sabah yedide Esso benzincisinde. Eğer herhangi bir bilgi edinemezseniz gelmeyin.

Boşuna tehlikeye atılmanın gereği yok...

— Mükemmel, bir şeyler öğreneceğimden eminim, dedi Georges.

Tokalaştılar ve Malko bardan çıkan adamı düşünceli düşünceli seyretti. Hikâye gerçek olabilirdi, ama bunca yıllık tecrübesiyle bu meslekte tesadüflerin çok az yer tuttuğunu görmüştü. Georges davaya ihanet etmiş olabilirdi. Bu da tehlike demektir.

Hesabı ödedi ve kasaya gitti. Arabasına döndüğünde çelişkili duygular içindeydi. Şu an sorun çıkmamasının iki nedeni olabilirdi: Ya Georges'un anlattıkları doğrudu, ya da Sankara'nın adamları kendilerine tuzak kuruyorlardı. Ne yazık ki, doğru cevabı ancak daha sonra öğrenebilecekti.

Geriye Eliane'ın yanma dönme kalmıştı.

Verandanın ışığı yanıyordu. Genç Lübnanlı bir koltuğa kıvrılmış, Arap müziği dinleyerek onu bekliyordu. Kadın hemen boynuna atıldı.

— Hep seni düşündüm, canım! Niçin bu kadar geç kaldın? Sevgilim gideli çok oldu.

— Oldukça hızlıymış sevgilin, dedi Avusturyalı.

— Tabii, karısından ödü patlar ve bu yüzden de yarım saatten fazla kalamaz.

Yıldızlı bir gökyüzü vardı. Ertesi gün belki de hayatının en uzun günü olacaktı ve Eliane'ın parlayan gözlerinden geceyi pek sakın geçiremeyeceği belliydi. Kadının biraz önceki çılgınlığını affettirmek istediği anlaşılıyordu.

Saat yedi olmasına rağmen, Uaga çıkışındaki Esso servisi mazot doldurmaya gelen

kamyonlarla doluydu. Afrika'da sabahları erken kalkıyorlardı. Malko,Chris ve Milton ile birlikte Mercedes'te yolun kenarındaki seyyar satıcıların arkasında durmuş bekliyordu. Sinirleri gergindi. Şu ana kadar kuşku verici hiçbir şey olmamıştı. Chris Jones her ihtimale karşı yere koyduğu Python'unun üstüne gazete örtmüştü... Korna sesi duyunca arkalarına baktılar. Gelen Georges idi, şişman adamın yüzü gülüyordu. Arabasından indi ve onlara yaklaştı.

— Gerekli her şeyi öğrendim, dedi muzaffer bir edayla.

— Öyle mi?

— Babu'dan önemli bilgiler edindim, Sankara öbür gece sarayındaki çalışma odasında kalacak. Şoförüne kente gitmek için sabahın beşinde R5 ile hazır olmasını söylemiş. Yanma da bir tek koruma aracı alacakmış... Destenav Caddesi'nden geçecek. O caddede oturan yaşlı bir kadın tanıyorum. Sokağa çıkma yasağından önce onun evine birini yerleştirmek yeterli olur...

Her şey mükemmele yakındı. Georges mendiliyle alnını silerken SAS için iyi ve kötü yanlarını tartıyordu. Şayet Georges'un istihbaratı doğruysa, albayın kesin darbeyi indirmesi için iyi fırsattı.

— Harika değil mi? diye sordu Georges. O ite cezası verilecek...

— Evet.

— Evi size hemen göstereyim... Kamyonlar en erken yarım saat sonra gelir. Kilimanjaro' da kalan Bob'a telefon ettim, kamyonların Niamey'den çıkış saatini öğrenmiş. Haydi gelin.

— Gidelim.

Gorilleri orada bırakarak Georges'un arabasına bindi ve şehir merkezine doğru yola koyuldular. Şişman adam sinirliydi ve sürekli konuşuyordu. CICR'nin* modern binasının önünde durdular. Georges virane evi gösterdi.

— Şurası. Üçüncü kat, balkonlu yer. Daire tüm caddeye hakim, bir ağır makineli ya da ona benzer bir şey bu iş için yeterli...

Malko önce binaya, sonra saatine baktı.

— İyi, Eso'ya dönelim, dedi.

İstasyona döndüklerinde bir römorklu kamyon kervanı yolu kaplamıştı. Bu Niamey'den gelen konvoydu. SAS benzincinin yanında bir .1 eep'in durduğunu gördü. Kamyoncu Bob araca yaslanmış sigara içiyordu. Adam Avusturyalıyı görünce ona doğru geldi ve hararetle lokalaştı.

— Size 24 ve 25 no'lu kamyonları ayırdık. On beş dakikaya kadar harekete hazır olurlar. Parayı getirdiniz mi?

— Arabamda, dedi Malko.

Mercedes'e geldiler, Malko para paketini verdi. Bu kez Bob zarfı açıp bakmakla yetindi.

— Pekâlâ, şoförünüz var mı?

— İşte bunlar.

Bob gorillere göz attı, iriyarı yapıları tatmin olmasını sağlamıştı.

— Tamam, bizim şoförlerin yanına binsinler. Adamların haberi var. Bir dahaki benzincide değişecekler. Üç gün sonra burada buluşuruz.

Bob'dan sonra, Amerikalılar da Volvo'lara atlayıp uzaklaştılar. SAS'ı kolundan çeken

(*) Uluslararası Kızılhaç Teşkilatı

Georges:

— İhtiyardan sizin için randevu almaya uğraşacağım. Öyleye doğru Silmand'daki büroma gelin, dedi.

— Yo, Silmand olmaz. Ricardo'da buluşalım, dedi Malko.

Sarı birer devi andıran kamyonlar teker teker gidiyorlardı. Etrafına bakındı. Albay Udrenge neredeydi?

Tam bu sırada içi tıklım tıklım dolu bir 404 geldi. Şoförün yanında Albay Udrenge oturuyordu.

— Her şey yolunda gitti mi? diye sordu Voltalı subay.

— Kamyonlar şimdi hareket etti. Georges Vallos da iyi haberlerle geri döndü.

Albaya kısaca Georges'un ortaya çıkışını ve edindiği bilgiyi anlattı. Udrenge bu bilgiyle tatmin olmuş gibiydi.

— Size iyimser olmanızı söylemişim, bana kalırsa bu iyi bir fikir. Eğer bizim tarafta her şey yolunda giderse, kaldığımız villaya sokağa çıkma yasağından önce birisiyle haber yollarım. Gece Sankara'yı tesirsiz hale getirip zırhlılara saldırırız.

— Kamyonları nasıl alacaksınız?

— Arkadaşlarınıza plan çizip verdiğinizize göre, park girişini mutlak görürler. Araçları gizlemelerine yardımcı olacağım. Sonra adamlarımın arasından şoför bulacağım. Şimdi ayrılmamız, yapılacak çok işim var... Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Bana verdiğiniz sözü unutmayın, eğer işler arzuladığımız gibi gitmezse...

— Unutmayacağım, dedi SAS.

Tokalaştılar ve 404 konvoyu yakaladı

için hareket etti.

Araç gözden kaybolunca Malko Mercedes'ine bindi. Geriye sayım başlamıştı. Uaga'daki sessizlik sinirini bozuyordu. Yukarı Volta'nın kaderi birkaç saat içinde belli olacaktı. Önemli bir tek soru vardı: Georges Vallos ihanet etmiş miydi, etmemiş miydi? SAS etmediğine inanmak istiyordu, ama içindeki bir ses de dikkatli olmasını söylüyordu.

*

**

Eliane gri gökyüzüne baktı.

— Yağmur geliyor...

Sabahtan beri Uagadugu'da hava çok ağırdı, batıdan gelen kara bulutlar kopacak fırtınanın habercisiydi. Kadın gerindi ve SAS'a şehvetli bir edayla baktı.

— Biraz dinlen.

Malko döndükten sonra topu topu iki kez sevişmişlerdi.

— Georges'u görmeye gideceğim, dedi Avusturyalı.

Dışarı çıktığında başlayan yağmur kısa sürede şiddetini artırdı. Silmand'a kadar ağır ağır yol aldı, görüş mesafesi çok azdı. Arabadan inip içeriye girinceye kadar sırsıklam oldu.

Georges, Ricardo'nun otoparkında, arabasındaydı. Adam her zamankinden daha bitkin bir görünümdeydi. Onu canlı cenazeden ayırdeden tek şey, gülmesiydi.

— Her şeyi ayarladım, dedi.

— Neyi?

— Bayan arkadaşım sizi dörtte bekliyor, oraya "silah götürüp bırakmanızı kabul etti. Yerleşmek için de saat on birde gidebilirsiniz.

j

Daha sonra...

Biraz bekledi ve:

— Saat dörtte, üçüncü kat, Bayan Follaux'nun dairesi, diye ekledi.

*

**

Malko arabasını Georges'un Destenav Caddesi'nde gösterdiği evin karşısında park etti. Sokak boştu. Arka koltuktan kâğıda sarılı paketi alıp koltuğunun altına sıkıştırdı ve merdivene daldı. Posta kutularının altında sırlıklam olmuş üç zenci oturuyordu. Üçüncü kattaki tek kapıda, el yazısıyla Yvonne Follaux yazılmış beyaz bir karton vardı.

Kart yeniydi, halbuki her taraf leş gibiydi. Bir süre durup merdiveni dinledi ve ayak sesleri duydu. Bakınca üç zencinin yukarı çıktığını gördü. Kapıyı vurdu.

Kapı hemen açıldı. İçerde çok sayıda zenci vardı. Aynı anda hep birlikte üstüne saldırdılar. Malko yere düşmüştü ve dazlak kafalı vahşi görünümlü bir zenci hareket etmesini engelliyordu. Bu Peter'dan başkası değildi. Odaya yeni gelenler oldu.

Araplardan birini SAS daha önce de görmüştü. Bu Ali idi ve şimdi büyük bir hazla Avusturyalının elinden aldığı paketi açıyordu. Ancak içinden SAS'ın Eliane'ın evinden aldığı iki tahta parçası çıkınca çok bozuldu...

Uzun bir sessizlik oldu, duruma bakılırsa düşmanları hayal kırıklığına uğramışlardı.

Cezayirli sert bir ifadeyle ona yaklaştı.

— Burada ne arıyorsun?

— Ya siz? Neden bana saldırdınız? diye karşılık verdi Avusturyalı.

— Biz polisiz, dedi Cezayirli. :

Hepsi ellerinde silahlarıyla etrafını sarmışlardı.

Ali:

— Burada ne arıyorsunuz? diye yeniden sordu.

— Birisini arıyorum.

— Kimi?

— Bir hanım arkadaşımı, Bayan Follaux'yu.

— Follaux diye kimse yok. Bu daire boş. Sen bir paralı askersin...

— Yanılıyorsunuz.

— Seni merkeze götürüyoruz, derdini orada anlatırsın.

— Ne yaptım ki?

— Bize mahallede şüpheli birisi olduğu ihbar edildi. Eğer onunla benzerliğin yoksa, korkman gereksiz.

Direnmenin yararı yoktu. Öfkeli zencilerden biri onu daireden iterek çıkarttı ve:

— Paralı asker iti! Kurşuna dizileceksin! diye homurdandı.

Herkes bağırılmaya başladı, ona vurabilmek için büyük bir çaba harcıyorlardı. Tehlikeli darbeleri savuşturmaya çalıştı, ama hayalari-na isabet eden tekmeden kurtulamadı ve iki büklüm oldu. Dışarı çıkarıldığında yağmur sayesinde kendine geldi. Evin önünde, içinde üniformalı zencilerin bulunduğu bir Range Rover duruyordu. Malko'yu araca bindirdiler. Karşı sırada ikinci bir Range Rover vardı ve silecekleri çalışıyordu. Malko araçta bulunan iki kişiyi kısa bir süre görebildi. Ama bu zaman içinde onları rahatça tanımıştı. Direksiyondaki Bangare, yanında oturansa Georges Vallos idi...

Bindirildiği araç hareket etti, bu arada sürekli dipçik yiyordu.

*

**

Malko bir banyoda kendine geldi. Bir anda tüm olanları hatırladı, Georges Vallos ihanet etmişti. Birkaç saniye sonra kapı açıldı ve içeri giren iki zenci onu ayağa kaldırdı. Biri sırtına namlu dayarken diğeri de ayağındaki ipleri kesti. Onu büyük bir odaya ittiler. İçerde kırmızı beresi, korkunç ifadesiyle Bangare oturuyordu. Muhafızlar dışarı çıktı. Melez SAS'ı uzun uzun süzdü ve:

— Bay Linge, devlete karşı darbe girişiminden tutuklusunuz, dedi. Suç ortaklarınızdan bazıları öldü, diğerlerinin akıbeti de farklı olmayacak. Devrim mahkemesince sorgulanıp yargılanacaksınız. Ölüm cezasına çarptırılmanız ve bunun infazı için yeterince kuvvetli kanıtlar var.

XV. BÖLÜM

Malko ellerinin karıncalandığını hissetti, ne de olsa insan tehditlere karşı umursamazlıktan gelemiyordu. Zaman kazanmalıydı.

— Ne demek istediğinizi anlamıyorum.

— Sizi tutukladıkları yerde ne arıyordunuz?

— Birisini ziyarete gitmiştim.

— Yalan söylüyorsunuz, o adreste uzun süredir oturan yok. Ayrıca kapıdaki ismi de ben uydurdum.

— Adresi şaşırmış olabilirim, binada numara yoktu.

— Bu önemli değil, her şeyden haberimiz var. Şu anda Albay Udrenge'nun Po'da asileri silah altına topladığını biliyoruz. Bu işi yapmasına izin veriyoruz, çünkü bize ihanet edenleri öğrenmek istiyoruz. Daha sonra hepsini cezalandıracağız... Hiçbir şansları yok, onları bekliyoruz ve hepsinin hakkından geleceğiz.

SAS istemeden şaşkınlığını belli etti. Bangare konuşmasını sürdürdü:

— Bunu beklemiyordunuz, değil mi? Biz daha güçlüyüz, arkadaşlarınız hapi yuttu.)ysa, sizin bir şansınız daha var. Bizimle işbirliği yaparsanız sizi istediğiniz ülkeye follarız. Yalnız tek şartımız, bize yardım etmeniz...

— Neden söz ettiğinizi anlamıyorum.

Bangare öfkeyle ayağa fırladı ve palaskasını çıkartarak Malko'ya vurdu.

— Pis beyaz! Aklın varsa konuşursun!
Sinirden deliye dönmüştü. Tekme tokat girişti. Malko sendeleyerek yere düştü. Ceza-yirtiler onları seyrediyordu. Melez, Avusturyalıyı yakasından tutarak ayağa kaldırdı.
— Ne zaman geleceklerini ve planlarının ne olduğunu öğrenmek istiyorum! Ya söylersin, ya da geberirsin, dedi Bangare.
— Hiçbir şey bilmiyorum.

Gözlerini kapadı ve kendine hakim olmaya çalıştı, önünde zorlu ve uzun saatler vardı. Saat beş olmalıydı, diğerleri ancak gece gelebilirlerdi. İşkence görmesine ya da öldürülmesine yetecek kadar zaman vardı.

— Pekâlâ, gününü göreceksin! diye haykırdı melez.

Verdiği emir üzerine, üç adamı Malko'yu çekiştirerek banyoya soktu, sonra yaka paça içi pis su dolu küvete attılar. Bir el ensesinden bastırarak başını dışarı çıkarmasını engelledi. Saniyeler geçmek bilmiyordu. Ağzını açtı ve ciğerlerinin suyla dolduğunu hissetti. Hiç bir şey düşünemiyordu.

— Konuş, pis paralı asker! Konuş!

Sesleri hayal meyal duyuyordu. Gözlerini açtı ve başının sudan çıkarılmış olduğunu farketti. Bangare'nin öfkeden deliye döndüğü belliydi. SAS birdenbire her şeyin bitmediğini anladı, adamlar korkuyorlardı. Ancak, önünde zorlu saatler vardı... Bangare kınından çıkarttığı hançerin sivri ucunu bacaklarının arasına doğru yaklaşıtıyordu.

— Adi herif, hayalarını keseceğim senin!

O sırada kapı çalındı, ama SAS buna aldırmadı bile. Bu durum ona ancak birkaç dakika toparlanma süresi verirdi. Konuşma

sırasında Sankara âdının geçtiğini işitti. Sonunda Bangare hançerini kınına soktu ve adamlarına bir şeyler söyledi.

Adamlar aldıkları emir üstüne Malko'yu küvetten çıkarıp yere attılar. Kapı kapandı. Serseriyle başbaşa kalmıştı. Adam bön bön ona bakıyordu. Bu rahatlık ne kadar sürecekti?

**

Georges Vallos bardaki taburesinden indi, takriben sekiz kadeh konyak içmiş, ama alkol bile suçluluk duygusunu yok edememişti. Malko'nun tutuklanışını seyrettiği için korku duymuyordu. Bangare'yi iyi tanırdı. Melez, Malko'yu sağ bırakmazdı. Tam bardan çıkarken içeri giren bir kadına çarptı. Bu vücudunu sımsıkı saran kırmızı yün bir elbise giymiş olan Eliane'dan başkası değildi. Lübnanlı kadın her zamanki gibi çok tahrir ediciydi.

Georges birdenbire ayıldı, Uaga'ya geldiğinden beri hep bu kadını arzulamış, ama ayıkken bir türlü konuşmaya cesaret edememişti. Oysa şimdi, alkol ve yeni edindiği güç sayesinde konuşabilirdi. Sırıtarak:

— İyi geceler, küçükhanım! dedi.

— İyi geceler, Bay Georges.

Hemen kadının koluna girdi ve onu bara doğru sürüklemek istedi.

—Zamanınız varsa gelin, birer kadeh içki içelim.

— Bir arkadaşımı arıyorum, ama gelmemiş, dedi kadın.

— Boş verin, gelmeyecek...

Öylesine sarhoştur ki, kadının yüzündeki

ifadenin değiştiğini görmedi. Kadın biraz uzaklaştı ve:

— Burasını pek sevmiyorum, dedi.

— Evime gitmeye ne dersiniz?

— Benimkine gitsek daha iyi, unk  oldukça yakın. Geliyor musunuz?

Harikaydı! Georges göklerde uçuyordu. Genç kadını takip etti. Evin önüne geldiklerinde Lübnanlının göğüslerini okşuyor, diğer yandan da onu öpmeye çalışıyordu.

— ok güzel olduğunu biliyorsun, değil mi?

Kadm ondan kurtulmaya çalışmadı, aksine öpücüğüne karşılık verdi.

— Senin orospu olduğunu biliyordum, bana ihtiyacın var, değil mi? diye inledi Vallos.

Adam sürekli kadına sürtünüyordu. İşin hayret edilecek yanı Eliane'ın ondan korkmamış ve iğrenmemiş olmasıydı.

Georges elini elbisenin altına soktu, Lübnanlı i amaşını giymemişti.

— Georges garip bir halin var, ne oldu sana? Uzun zamandır senden hoşlanıyor, ama seni utangaç sanıyordum.

— Değiştim, artık önemli bir işim var.

Farketmeden kadını içeri itiyordu, Eliane ondan kurtuldu ve:

— Ne yaptın? diye sordu.

Yeniden kadının üstüne çullandı, ama bir kez daha elleri boş kaldı.

— Benimle sevişersen sana her şeyi anlatacağım.

Eliane soyunmaya başladı, unk  adamın isteklerini yerine getirmekten başka çaresi olmadığını anlamıştı. Tek korkusuysa Georges'un seviştikten sonra sızmasıydı. Adamın

her istediğini yerine getiriyor, arada bir de:

— Bana ne yaptığını söyle, diyordu.

Georges ağzından bazı laflar kaçırdı, Eliane tahminlerinde yanılmadığım anlamıştı, donakaldı. Adamın cinsel arzularına uymaya devam etti, unk  ancak böyle ağzından laf alabiliyordu.

Birkaç önemli noktayı daha öğrendikten sonra adamın doyuma ulaşmasını sağladı. Tam tahmin ettiği gibi, Georges birkaç saniye içinde sız mıştı. şişkonun açıklamaları bazı gerçekleri aydınlatmış ve Malko'nun ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu öğrenmişti.

Uyuyan şişkoyu görünce gözünün önünde Beyrut'taki kilisede gördüğü altı keşik baş canlandı. Mutfağa gitti ve ekmek /bıçağını kaptığı gibi geri geldi. Georges uykusunda kıpırdıyordu. Bıçağı adamın boğazına dayayıp çekti. Atardamarı kesilen Georges' doğruldu, ama Eliane ikince darbeyi de indirdi.

— Bir saat Ulusal Park'ta yol aldıktan sonra devlet karayoluna çıkan Chris Jones ^urdu ve farlarını söndürdü. Milton'un kamyonu yirmi metre gerideydi. Her araçta elli kadar tepeden tırnağa silahlı komando vardı. Bütün günü parkta nöbetçilerin gözetiminde toplanarak geçirmişlerdi. Yağmur başlamıştı. Chris birinci vites taktı ve komutanın Range Rover'mın peşinden saptı. Yağmur şiddetini artırmış, silecekler hiçbir işe yaramaz olmuştu.  nde giden aracın arka lambaları olmasa, saatte otuz kilometrenin üstüne çıkamazdı. Yalpalaya yalpalaya gidiyorlardı ve Uaga'dan önce durmamaları gerekiyordu.

Yanında M 60'lı üç zenci asker vardı. Bunlar Fransızca bilen komandalardı. Yola çıkmadan önce albay uzun bir söylev vermiş ve askerler Amerikalıların lehinde tezahürat yapmışlardı.

Chris vitesi dörtledi, dev Volvo en geç iki saat sonra Uaga'da olacaktı. Malko'yu düşündü ve başına bir şey gelmemiş olmasını diledi. Albay yeterince araç olmadığı için SAS'a bir aracı göndermekten vazgeçmişti. Planı son derece basitti. Sokağa çıkma yasağından önce Uzlaşma Konseyi'ne varacak ve elde ettiği savunma bilgilerine dayanarak bir baskın verecekti. Yağmur şiddetini artırınca yavaşlamak zorunda kaldı. Darbe için bulunmaz bir havaydı. Nöbetçiler fazla direnme gösteremezlerdi. Gözlerini kırıştırdı: Range Rover'ın arka lambalarını görmüyordu. Onu geçmediğine göre aralarındaki mesafe açılmış olmalıydı.

On dakika sonra lambaları gördü, ancak kırmızı lambalar hızla yaklaşıyordu. Ayağını gazdan çekti ve:

— Hay kör şeytân! diye haykırdı.

Range'm durduğunu anlamıştı! Freni kökledi, kamyon kaymaya başladı. Chris aniden yolda bir karaltı gördü. Bu öndeki araçtı. Direksiyona yapıştı ve etrafta el kol hareketleri yapanları ezmek için sola kırdı. Kitlenen tekerleklerle rağmen, kamyon durmamıştı. Önlerindeki engel büyüdükçe büyüdü ve aracın önü hafifçe çarptı. Chris birdenbire hiçbir şey göremez oldu. Motor kapağı açılarak ön cama yapışmıştı. Chris motoru stop etti, bir yerden mazot kokusu geliyordu. Kapıyı bir omuz darbesiyle açtı ve şaşkın bir

halde aşağıya indi.

Korkunç yağmur devam ediyordu. Bir anda Milton'un kullandığı kamyonun dosdoğru/üstüne geldiğini gördü ve sanki arkadaşa duyabileceği gibi:

— Milt! diye bağırdı.

Milton'un kamyonu da onun arkasına bindirdi ve ilk araç yoldan fırladı. Chris aracın şoför mahalline doğru koştuğunda arkadaşının dışarı çıkmak için çabaladığını gördü;

—Çıldırдың mı sen? Sarhoş musun nesin? diye sordu Milton.

— Yolun ortasında bir şey var, ama ne olduğunu bilmiyorum.

Askerler'de inmişti. Hepsi iyiydi, ama korkmuşlardı. Goriller ileriye koşular ve Albay Udrenge ile karşılaştılar.

— Ne var? diye bağırdı Milton.

— Ağaç! Fırtınadan devrilmiş, dedi zenci.

Adamların bir kısmı el fenerleriyle yolu aydınlattılar, büyük bir ağaç tüm yolu kapamıştı. Chris araçlardaki hasara baktı, kendi kamyonunun sol ön lastiği patlaktı, yola devam edemezdi. Milton'unki daha sağlamdı, ama o da engeli aşamazdı. Ağacı kaldırmak için vinç lazımdı.

— Ne yapıyoruz?

Range'a yaklaştılar, yola devam edebilecek tek araç oydu. Albay diğer subaylarla konuşuyordu. Sonra Amerikalılara döndü.

— Beyler, planlarımızda değişiklik yapmalıyız...

Bu kesinlikle gerekliydi.

— Uaga'dan çok uzakta mıyız? diye sordu Chris.

— Takriben kırk kilometre. Şimdi kararımı

dinleyin. Adamlarımın çoğunluğu oraya yürüyerek gidecekler, hızlı bir yürüyüşle dört saat sonra orada olurlar. Ben muhafızlarımı ve sizi alıp önden gideceğim. Etrafı kolaçan edip nasıl saldıracağımızı kararlaştıracamız. Adamlarım-la şimdi belirliyeceğimiz bir yerde buluşacağız.

Albay hiçbir şekilde yunuyordu. Chris kamyona dönüp M 60 ile dört mermi şeridi aldı, bunları Rânge'm arkasına yerleştirdi. Hiç yoktan iyiydi. Gruplar oluşturuluyordu. Onlar araca binerken diğerleri de savanın derinliklerine daldılar.

Bankete inerek ağacı geçtiler, sonra tekrar yola çıktılar. Ön cama bir dal çarptı. İçerde çıt çıkmıyordu. Albay Udrenge bir sigara yakarak onlara döndü.

— Yirmi dakika sonra Uaga'dayız.

Yol bomboştı. "Dur" yazan levhanın yanından geçtiler, ama hiç asker yoktu. Amerikalılar bunun doğal olduğunu düşündüler ve diğerlerinin de aynı olması için dua ettiler. Onlar düşüncelerine dalmışken farlar sabah hareket ettikleri benzinciyi aydınlattı, kimseler yoktu.

— Devriyelere rastlamamak için ata sokaklardan gideceğiz, dedi albay.

Sözünü bitirdiği anda sol ön taraflarında sarı ışıklar parladı. Goriller hemen yere yattı, aracı kullanan asker bir çığlık attı. Bunu bir başkasının çığı izledi. Araba savruldu ve bir çukura devrildi.

Tuzağa düşmüşlerdi.

XVI. BÖLÜM

— Hay kör şeytan!

Aracın devrilmesiyle başını çarpan Chris haykırdı. Değişik yerlerden açılan yaylım ateş devam ediyordu. Bayır onları koruyordu, bundan yararlanan Amerikalı araçtan çıktı.

— Yardım et, bana!

Ölen muhafızlardan biri Milton'un üstüne devrilmiş, onun hareketini engelliyordu.

Chris onu arka kapaktan çıkarttıktan sonra M 60'ı aldı ve namlusuna mermi sürdü. Ateş kesilmişti, ama benzinci yönünden çığlıklar duyuluyor, araçtan inlemeler geliyordu. Ön tarafta oturanların hepsi vurulmuşlardı.

— Albay, diye seslendi Chris.

Cevap alamadı. Tekrar seslendi, sonuç yine aynıydı. Ön tarafta üstüste yığılmış insanlar vardı, ama karanlıkta kimin ölü kimin yaralı olduğunu anlamanın imkânı yoktu. Bu sırada bayırın üstünde gölgeler belirdi, Chris içgüdüsel olarak M 60'ı o tarafa çevirdi ve yaylım ateş açtı. Saldırganlar hemen dağıldılar. Uagadugu'da silah sesleri duyulmuş olmalıydı. Goriller yön tayin etmeye çalıştılar. Şehrin güneybatı çıkışındaydılar ve tek şansları "inleri" olan Eliane'ın evine gitmekti. Malko'ya ne olmuştu? Pusu kötüye işarettti.

— Şu taraftan gidelim, dedi Milton Brabeck.

İki büklüm, yüz metre uzaklıktaki ev kümesine doğru koştular. Chris arkasına döndü ve gelişigüzel ateş açtı. Kendilerine

ateşle cevap verildi, ama mermiler çok uzaklardan geçti. En yakındaki kerpiç evi kendilerine siper aldılar. Daha sonra duvar diplerinden şehir merkezine doğru ilerlemeye devam ettiler. Yağmur etkisini kaybetmişti, ama devam ediyordu. Yeni bir pusuya yakalanmazlarsa eve varabilirlerdi. Beş yüz metre sonra, nefes nefese bir ağacın altına oturdular.

— Ne rezalet! dedi alnını silen Milton-Brabeck.

Albay Udrenge'nun darbe girişimi CIA yüzünden acı bir şekilde bitiyordu. Yine de postu deldirmeden kurtulurlarsa mutlu olacaktır.

— Bari Malko'ya bir şey olmamış olsa! dedi Chris Jones.

*

**

Bangare elinde Uzi'si ile devrilmiş ve delik deşik olmuş Range Rover'a yaklaştı. Bir süredir kendilerine hiç karşılık verilmemişti. Etrafındaki elli kadar asker kaçakları bulabilmek için çevreyi arıyordu. Akşamki toplantıdan sonra, devlet başkanı suikastı ortaya çıkaran Bangare'yi ordunun başına geçirerek ödüllendirmişti. Bangare, Malko'ya işkence yapacak zaman bulamamıştı, önce darbeyi bastırmak gerekliydi.

Elinde fenerle Range'in yanma giden bir çavuş Bangare'ye döndü ve muzaffer bir edayla:

— Bu o! diye bağırıldı.

Bangare mutluluktan haykırmamak için kendini zor tuttu, asi albayı yakalamak meslek hayatının en büyük başarısı olacaktı. İki er

albayın hareketsiz vücudunu dışarı çıkardılar. Adamın yüzü patlayan cam nedeniyle kan içindeydi. Ama kurşun yememişti.

— Ona dikkat edin. Arabama koyun. Konuşturmamız lazım, dedi melezi.

Asiyi Sankara'ya kendi elleriyle teslim edecekti. Ne zafer! Yağmur azalıyordu, ama fırtına tüm şiddetiyle sürüyor ve yolları molozlarla dolduruyordu. Bir saat sonra sokağa çıkma yasağı başlıyordu. Range Rover'dan yaralı iki subay daha çıkarıldı. Adamlara bakan Bangare, Ali'ye döndü ve:

— Onlarla ilgilen, diğerlerinin nerede olduğunu öğrenmeliyiz, dedi. Sakın iyi davranma, nasılsa kurşuna dizilecekler.

Pusunun tüm izleri ortadan kaldırıldı. Silah sesleriyle sirenlerden korkan kişiler evlerinde gizleniyorlardı. Uzun farlarını yakan R 16 son sürat Özgürlük Bulvarı'nı geçti. Sağda solda mevzilenmiş askeri birlikler vardı.

*

**

ji M 60'ın ağırlığı altında sol omzu ağrıyan "Chris Jones Eliane'in evinin arkasındaki patikaya saptı. Arkasına dönüp arkadaşına hafifçe ıslık çaldı. Milton hemen yanma geldi ve yere oturdu.

— Geldik mi?

— Hemen hemen.

Silah seslerinden korkan halk evlerine kaçmış, radyodan bir şeyler öğrenmeyi umuyorlardı. Chris makineliyi doğrultup havuzla ev arasındaki boş alanı koşarak geçti. İşittiği bir sesle olduğu yere çakılıp kaldı.

— Buradayım, gelin.

Eliane verandadaydı. Chris silahını masaya

bırakıp koltuğa çöktü.

— Malko nerede?

— Tutuklandı, dedi Lübnanlı.

— Tanrım! Ayrıntıları biliyor musunuz? dedi Milton.

Eliane, Georges'tan öğrendiklerini sakince anlattı. Tabii ne yaptığını da... Goriller oturma odasına girdiklerinde Georges'un cesediyle karşılaştılar. Kan kokusuna toplanan çok sayıda sinek ve böcek adamın suratına konmuştu.

— Aman Tanrım, bunu gömmek lazım! dedi Chris.

— Şu anda yapmamız gereken başka şeyler var, dedi kadın. Malko Bangare'nin villasında. Adamlarınız gelince onu oradan çıkarmak kolay, çünkü fazla dayanamazlar.

Chris kadının gözlerinin içine baktı.

— Bizim dışımızda kimse gelmeyecek, dedi.

Olanları öğrenince Lübnanlı dilber dudaklarını ısırды. Tüm cephelerde mağlup olmuşlar, kısıp kalmışlardı... Albay Udrenge'nun adamları bu durumda kaçarlardı, darbe başarısızlıkla sonuçlanmıştı.

— Onu oradan kurtarmalıyız, villanın nerede olduğunu biliyor musunuz? diye sordu Chris Jones.

— Tabii, ama başaramayız. Bina güvenlik alanında. Hepsi tetikte.

Bir süre sessizce oturdular. Aniden:

— Bir fikrim var, ama ne derece geçerli olur bilemem, dedi Eliane.

— Nedir?

— Babamın bir arkadaşı bu gece parti veriyor, bunu davetli olduğum için biliyorum. Davetlilerdendin Bangare'nin villasına yakın

bir evde oturduğundan geçiş belgesi var. O kâğıtla kontrol noktalarını geçebiliriz.

— Kim bu adam?

— SSCB Elçisi,

Amerikalılar afallamışlardı. Eliane aldırış etmeden konuşmasını sürdürdü:

— Onu tanıyorum, toplantılardan hep geç çıkar. Şoförü onu dışarda bekler. Zaten geçiş belgesi şoföre ait. Onu tesirsiz hale getirmek yeterli. Arabadaki diğer yolcuları kontrol etmezler. Özellikle de o arabadakileri.

Chris ayağa fırlamıştı bile.

— Rusun orada olup olmadığını öğrenebilir misiniz?

Eliane telefon defterinden numarayı aldı ve çevirdi. Amerikalılar kadının Fransızca konuştuğunu farkettiler. Lübnanlı telefonu kapattı ve:

— Hâlâ orada, dedi.

— Gidelim, dedi Chris Jones.

*

**

Binanın önünde çok sayıda araba duruyordu. Davetlilerin çoğu sokağa çıkma yasağından sonra da burada kalıp eğlenmeye karar vermişlerdi. Arabadan önce siyahlar giymiş olan Eliane indi, onu Chris izledi. Milton arabada kaldı.

Genç kadın yürümeye başladı, diplomatik plakalı bir Mercedes'in yanına gelince durdu.

— İşte bu!

Şoför direksiyonda uyuyordu, etraftaki diğer araçlar boştu. Eliane arabaya yaklaştı ve camına vurdu. Şoför uykusundan sıçrayarak uyandı, genç kadını görünce hem şaşırılmış, hem de mutlu olmuştu. Camını açtı. Eliane

erkekleri eriten gülüşüyle:

— Arabamı çalıştıramıyor um, bana yardım edebilir miydiniz? dedi.

Şoför hemen kendini dışarı attı, ama fazla uzağa gidmeden Chris'in güçlü kolu boynuna dolandı ve Rus baygın olarak yere yığıldı. Goril adamın üstünü aradı, bir Tokarev ile üstü kırmızı ve sarı çizgili değerli izin belgesini buldu.

— Bunu ne yapacağız? dedi Chris şoförü göstererek.

— Bagaja koy. Diplomatik arabalar aranmıyor.

M 60'ı sırtlayan Milton da gelmişti. Otuz saniye sonra, şoför salam gibi bağlanmış olarak bagajdaydı.

— Siz arkaya geçin, ben kullanırım, dedi Chris.

Hareket ettiler. Yolda rastladıkları devriye onları durdurmaya kalkışmadı bile.

— Dikkat, sağdan ikinci yol, dedi Eliane.

Chris yavaşladı, farlar dar bir patikayı aydınlattı. Sağ tarafta bambulardan yapılmış bir karakol ve onun karşısında da üstüne ağır makineli bağlı Sovyet yapımı bir Jeep vardı. Kum torbalarıyla tahkim edilmiş karakoldan çok sayıda silahlı asker fırladı. Chris durdu, camını açtı ve sırtarak izin belgesini uzattı.

Asker belgeyi aldı ve dikkatle inceledi. Jeepin üstündeki projektör arabaya çevrilmişti. Yandaki hendeğin içinde müdahale etmeye hazır bekleyen askerler olduğunu gördüler. Asker izin belgesini iade etti ve geçin anlamında elini salladı.

Chris yavaşça hareket etti ve üç yüz metre

sonra Eliane'ın emriyle soldaki karanlık patikaya daldı.

— Şurada durun, dedi genç kadın.

Gösterdiği yer Sovyet Elçiliği'nin tam karşısındaydı. Eliane çalılardan oluşmuş bir çitle bahçe kapısını işaret ederek:

— Bu villa onların! dedi.

Görünürde nöbetçi yoktu, ama yine de kapıdan girmemek akıllıca olurdu. Arabadan indiler. Chris M 60'ı, Milton Uzi'yi, Eliane ise mermi kutusunu taşıyordu. Kadın önden yürüyüp yolu gösteriyordu. Bitişik boş eve girdiler, oradan bir çiti aştılar ve çimenliğe çıktılar, sonra üç metrelik bir duvarın önüne geldiler.

— Öbür taraftalar, dedi Lübnanlı.

İki dakika sonra duvarı aşmışlardı. Derhal bir ağacın arkasına sindiler. Camlı kapıdan içerde çok sayıda insan görülüyordu. Bu sırada araba gürültüsü duyuldu, yeni gelen biri villaya girdi.

— Gelen Bangare, dedi Eliane. Şimdi ne yapıyoruz?

— Gidelim, dedi Chris.

Bahçeyi koşarak geçip tam kapıya geldiklerinde, önlerine birisi dikildi, anlaşılmayan bir şeyler söyledi. Şaşkınlıkları kısa sürdü.

Chris Jones ağır makinelinin tetiğine bastı. M60'ın gürültüsü oldukça fazlaydı. İlk mermiler önlerindeki adamları kapıyı paramparça etmeye yetti. Daha sonra odayı taradılar, cam çerçeve ne varsa indi.

Chris bir an içerdeki altı zenci askerle kırmızı bereli adamın şaşkınlığını farkettiler. Hepsi silahlıydı, bunun üstüne tekrar silahının tetiğine bastı. Emmanuel Bangare ancak

tabancasının kabzasına dokunabilmiş ti. Yediği kurşunların etkisiyle göğüs kafesi parçalandı ve dipteki duyara fırladı. Peter camdan kaçmak isterken kurşunlara hedef olarak öldü. Ali kopan kolunu seyrediyordu, yerdekilerse bağırsaklarının dağılmamasına uğraşıyorlardı. Chris ateşi kesti ve gördüğü kapıyı bir tekmede açtı. Bir zenciyle burun buruna geldi. Adam ellerini kaldırdı, ama goril çoktan tetiği çekmişti.

Chris birden banyoda yerde yatan bir sarışınla iki askeri gördü. Askerlerden biri camdan atlayarak kaçtı, ama diğeri bir an için bunu düşünemedi.

Banyoya dalan Milton Brabeck Malko'nun yanına diz çöktü.

— İyi misiniz? Her şey yolunda.

— İyiyim, dedi SAS.

Göz açıp kapayıncaya kadar mezarlığı andıran salondan geçerek bahçeye çıktılar. Kaçmalarına kimse engel olmadı. Bağlaşmalar, ısıklar duyuluyordu. Şaşkına dönen askeri birlikler Uzlaşma Konseyi'ne saldırıldığını sanarak o yöne ateş ediyorlardı.

Yola kadar koştular, sonra Ubritenga Caddesi'ne kadar konutların bahçesinden geçerek, duvarlardan atlayarak ilerlediler. Eliane rehberlik yapıyordu. Caddeye vardıklarında en tehlikeli an gelmişti. Etraflarına bakındılar, görünürde kimseler yoktu. Karşı tarafa koştular ve yamaçtan aşağıya indiler. Üç yüz metre kadar koştuktan sonra Lübnanlının villasına geldiler. Eve girince, derin bir nefes aldılar. Hâlâ saray yönünden silah sesleri geliyordu. Az da olsa, bir ümide kapıldılar. Albay pusudan sağ kurtulmuş ve iktidarı ele

geçirmiş olabilir miydi? Silah sekleri azaldı ve nihayet duyulmaz oldu.

Son umutları da yıkılmıştı.

Darbe başarısızlıkla sonuçlanmış, Albay Udrenge ya tutuklanmış ya da öldürülmüştü. Kendi durumları da parlak sayılmazdı...

— Buraya geleceklerdir, dedi Avusturyalı.

— Hayır, babam Sankara'ya çok bağlıdır, dedi Eliane. Bu villa özel korunuyor, sonra neler olduğunu bilmiyorlar ki. Bizim çoktan uzaklara gittiğimizi sanıyorlardır. Hem Bangare öldüğüne göre kimse onlara ayrıntılı bilgi veremez... Beklememiz gerekli, bir çözüm buluruz.

Kadının cesaretine şaşırın SAS ona baktı.

^- Ama sizi burada bizimle bulurlarsa başınıza neler gelebileceğini biliyor musunuz?

— Beyrut'takinden fazla olamaz...

Kadının getirdiği limonataları büyük bir iştahla içtiler. Yağmur devam ediyordu ve elbiseleri sırsıklam olmuştu.

— Pekâlâ bu gece burada kalıyoruz, dedi Malko.

Hepsi sessizce odalarına çekildiler, kimsede nöbet tutacak hal kalmamıştı. Bu, arada Georges'un cesedini bahçeye çıkarıp atmışlardı.

Malko Eliane'm odasına girdikten sonra kapıyı kapattı ve kadını kollarına alarak yüzüne baletti.

— Sen olmasaydın, çoktan ölmüştüm, dedi.

— Ben de çok üzülürdüm, diye mırıldandı Lübnanlı.

— Niçin böyle bir işe kalkıştın?

— Çünkü gözlerin çok garip bir renkte.

Bugüne kadar böyle san göz görmemişim. Şimdi dinlenmen lazım.

SAS uzandı ve uyumaya çalıştı. Ama sık sık rüyasına giren Albay Udrenge yüzünden irkilerek uyandı. Her defasında da sanki uyuyamamış gibi sakın sakın sigara içen Eliane'ın yüzüyle karşılaştı. Sonunda cevabını bulmaya çalıştığı bir soruyu düşünürken derin bir uykuya daldı.

Ugadugu'dan nasıl kaçacaklardı?

XVII. BÖLÜM

Malko, sabahtan beri sloganlar atan ve alkın hükümetin yanında olduğunu tekrarlayan radyoyu kapattı. Eliane birkaç kez gidip gelmiş ve Uaga'da durumun sakın olduğunu, isyancı komandoların tutuklandığını haber vermişti. Hükümetin aldığı tek Önlem, sokağa çıkma yasağını saat dokuzda başlatmak ve köşebaşlarma barikatlar kurdurmak olmuştu.

Malko birden sıçradı. Ubritenga Caddesi'nden korna sesleri geliyordu. Koltuğundan kalkıp pencereden dışarı bir göz attı. İçi asker dolu bir kamyon bir motosikletliye çarpmış, sürücüsünü kanlar içinde yere sermişti.

— Ne olmuş? diye sordu Chris.

— Önemli bir şey yok!

Goril ani bir hareketle yakaladığı Uzi'yi ane eski yerine bıraktı. Malko saatine baktı. me gideli üç saat olmuştu. İçinden son umutları olan Lübnanlının başına bir şey gelmemesi için dua etti. Her an kapıda askerlerin belirmesini bekler olmuştu. Kendilerinden hiçbir haber alamayan Eddie Cox meraktan duvarlara tırmanıyor olmalıydı. Malko'nun bildiği tek şey vardı, o da burada, Uaga'da sonsuza dek kalamayacaklarıydı. Biri orada olduklarını bir farketse, hapı yuttuklarının resmiydi!

İçi ezilerek Albay Udrenge'yu düşündü. Zavallı adam Abidjan'ı bir daha göremeyecekti. Tam o sırada evin önünde bir araba durdu.

İç adam kendilerini odanın ortasına atarak

kapıyı kollamaya başladılar. Kapının açılıp da aralıkta Eliane'ın, belirmesiyle rahat bir soluk aldılar. Genç kadının tişörtü terden ıslanmış, göğüs uçları iyice belirginleşmişti. Derin bir iç çekerek:

— Oh! Sıcaktan ölüyorum, dedi.

— Şehirde durum nasıl? diye sordu Malko.

— Yeni haberlerim var.

— Nedir?

— Sanırım, sizi kaçırabilecek bir yol buldum...

— Nasıl?

— Anlatayım... Dostlarımdan birinin bir uçağı var... Bir Piper... Yarın Gorumgorum civarında bir yere, kuzeye gidecek. Sizi oraya götürmeyi kabul etti. Oradan sınırı geçebilirsiniz...

Bu pek kesin değildi... Askeri birliklerin hepsi alarındaydı ve üç beyazı farketmek hiç de öyle zor bir iş değildi.

— Bizi Yukarı Volta'dan çıkaramaz mı?

— Bu olmaz. Eğer izinsiz olarak Niamey'e inerse, durumu Uaga'ya bildirilmiş. O da bundan korkuyor*.

Birden, Malko'nun aklına Deborah'ın sözleri geldi. Gorumgorum'a elli kilometre mesafede, çölde bir uçak pisti vardı. Bu pekâlâ işlerini görürdü. Oraya indirilecek bir Hercules ile kaçabilirlerdi. Bu durumda Eddie Cox'un yardımı gerekiyordu. CIA, gorillerini kurtarmak için gerekli uçağı gönderirdi.

— Peki, arkadaşının uçağını Uaga'da kontrol etmezler mi? Alanda askerler var...

— Etmezler. Uçağı kimsenin bulunmadığı alana uzak bir hangarda. Son anda gelir ve hemen uçağa atlıyorsunuz. Havalanmak için kule

izni istediği yerde, uçağı görmek mümkündür.

— Niçin bu tehlikeye atılıyor?

— Çünkü ben istedim, dedi Eliane.

Malko'nun şaşkınlığını farkedince de ekledi:

— Tahmin ettiğin gibi onunla yattım. Yine yatmak istiyor benimle. İşimizi göreceğine uöre, neden olmasın! Nasıl, memnun musun şimdi?

— Elbette, dedi Malko. Yalnız, elçiliğe bir haber ulaştırman gerek. Yapabilir misin?

— Elbette... Ne diyeceğim oradakilere?

*

**

Eddie Cox, şaşkın şaşkın bakan nöbetçiye döndü.

— Bir hanım sizi görmek istiyor, dedi nöbetçi. Özellikle sizi.

Eddie Cox bir an düşündü, sonra yerinden kalkarak hole indi. Eliane'ı farkedince gülümsedi. Genç kadın yanına yaklaştığında:

— Nasıl, iyi misiniz? diye sordu. Hangi rüzgâr attı sizi buralara?

— Beni Malko gönderdi. Kendisi...

Amerikalı bir an bütün kanının çekildiğini hissetti. Genç kadının hemen koluna girerek onu ziyaretçi odasına sürükledi.

— Malko'yu gördünüz mü? Nerede?

— Bende kalıyor. Yanında da iki arkadaş var.

— Otelde mi? diye sordu Eddie.

— Hayır. Özel garsoniyerimdelers.

Eddie Cox küçük dilini yutacaktı! Genç kadın kısaca durumu açıkladı. Amerikalı kulaklarına inanamıyordu. Malko Uaga'nın göbeğinde, Sankara'nın bir karış ötesindeydi

ha! Eliane devam etti:

— Size Malko'nun ne istediğini aktarayım.

Ve Malko'nun ezberlettiklerini kelimesi kelimesine aktardı.

— Eliane, hemen bir teleks çekmeliyim. Beni odamda bekleyin, dedi Cox.

Genç kadını bürosuna yolladıktan sonra vakit geçirmeden Washington'a teleks çekti ve cevabı beklemeye başladı. On dakika sonra, beklediği cevap geldi:

"Elinizdeki tüm imkânlardan yararlanmakta serbestsiniz".

Eddie teleksi katlayıp cebine attıktan sonra Rabat'a ikinci bir teleks gönderdi. Gelen cevapta, istenilen Hercules'ün kararlaştırılacak saatte istenilen yere ineceği bildiriliyordu. Amerikalı heyecanla Eliane'ı buldu.

— Malko'ya söyleyin,, yarın sabah saat onda belirtilen yerde bir Hercules onları bekleyecek. Uçak saat ikiye kadar orada kalacak. Peki, onları Uaga'dan dışarı çıkarabileceğinize inanıyor musunuz?

— Elbette. Şimdilik hoşça kalın!

Kalçalarını sallaya sallaya çıkış kapısına" doğru ilerledi.

*

**

Chris Jones ile Milton Brabeck, Eliane'ın anlattıklarına bir türlü inanamıyorlardı. Mucizeydi bu!

Chris:

— Peki, pilot güvenilir biri mi? diye sordu.

— Birazdan buraya gelecek, dedi Eliane. Akşam yemeğini birlikte yiyeceğiz.

On dakika kadar sonra, zil sesiyle hepsi yerlerinden fırladılar. Genç kadın gidip kapıyı

açtı ve içeri giren sarışın adamı onlara Philippe olarak tanıttı. Her ikisinin de davranışından birbirlerinden çok hoşlandıkları belliydi. Zaten, daha açık bir yoruma fırsat bırakmadan birlikte binanın tek klima cihazlı odasına girip kapıyı kilitlediler.

— Olamaz! diye isyan etti Chris. Bu karı gerçek bir yatak budalası!

Neden sonra genç pilot kapıda belirlediğinde, sanki on yaş ihtiyarlamış gibiydi. Kendini bir koltuğa atıp genç kadının uzattığı viski kadehim aldı... Üç adam dikkatle onu süzüyordu.

— Sizin kim olduğunuzu biliyorum, dedi pilot. Size yardımcı olmaktan gurur duyuyorum. Ülkeyi mahveden o salakları haklayamamanız ne şanssızlık!

—Nasıl bir tehlikeye atıldığının farkında mısınız? diye sordu Malko. Sizi bizimle yakalayacak olurlarsa başınıza neler geleceğini biliyor musunuz?

Pilot gülümsedi.

— Biliyorum.

Gözleri ister istemez Eliane'a kayınca, genç kadın göğüslerini ortaya çıkararak gerindi.

— Sabah erkenden sizi almaya geleceğim. Saat altı buçukta. Alana giden tehlikesiz bir yol biliyorum. Oraya bir vardık mı, ondan sonrası kolay. Eğer kontrol kulesi sizi far keder de bir şey sorarsa cevap vermeyeceğim. Ellerinde uçak olmadığına göre, korkacak bir şeyim yok... Üç kişisiniz, değil mi?

— Evet, dedi Malko.

— Ben de gelemem miyim? diye sordu Eliane.

— Fazla yerimiz yok, dedi pilot. Sonra,

uçağı da ağırlaştırmış oluruz.

Genç kadının somurttuğunu farkedince ekledi:

— Ama, bu beyler seni kucaklarına alırlarsa, o n a bir diyeceğim yok.

Chris ile Milton utangaç bir tavırla gülümsediler. İki saati bu çılgın dişiyle geçirme fikri hiç de yabana atılacak gibi değildi.

— Biz idare ederiz, dediler bir ağızdan.

— Öyleyse bunu kutlayalım! diye bağırdı Eliane.

Mutfaktan bir Moet et Chandon getirip tıpasını açtı. Şişeyi pilota uzatarak:

— Haydi, dik kafana! dedi.

**

Yemekten sonra, genç pilot Eliane'ı öpüp diğerlerinin elini sıktı.

— Yarma!

Genç pilot çıktıktan sonra, Eliane gelip Malko'nun kucasına oturdu.

— Sizinle gelmeme sevindin mi?

— Elbette! dedi Malko.

Uçakta ne çılgınlıklar yapacağını bilemiyordu, ama uslu durmayacağından emindi. Malko'ya sokularak dilini kulağında gezdirdi.

— Haydi, gel içeri geçelim. Bu bizim son gecemiz, diye fısıldadı.

*

**

Malko gözlerini açtığında zifiri bir karanlık vardı. Odada klima cihazının sesinden başka gürültü yoktu. Saatine baktı: Beş buçuk. Bir saat sonra burayı terkedeceklerdi. Elveda

U a g a d u g u !

Yanında yatan Eliane kımıldayınca, Malko

elini genç kadının yuvarlak kalçalarına koydu. Tam bu sırada, dışarda tuhaf bir gürültü oldu. Birisi bahçe kapısını açmaya çalışıyordu.

Malko kanının donduğunu hissetti. Pilot bu saatte gelmiş olamazdı. Geriye tek bir ihtimal kalıyordu: Sankara'nın adamları planlarını öğrenmişti.

Bu sırada içeri elinde Uzi ile Chris girdi ve Malko'ya yaklaşarak:

— Dışarda bir herif var, dedi. İçeri girmeye çalışıyor...

— Asker mi?

— Hayır, bir beyaz.

Malko hemen Eliane'ı uyandırdı.

— Eliane, kapıda biri var. Gidip bakman gerek.

Genç kadın çırılçıplak doğruldu.

— Saat kaç?

— Beş kırk.

Genç kadın yataktan kalkıp üzerine bir blucinle bluz geçirdi ve dışarı çıktı. Bir süre sonra Malko da peşinden süzüldü. Genç kadın verandada adamlarla konuşmaktaydı. Malko dikkat edince, adamı tanıdığını farkettiler. Eliane'ın sevgililerinden Doktor Yves Arbousier idi bu. Bu saatte burada ne işi vardı?

Malko'nun ortaya çıkmasıyla adam gülümsedi.

— Bu saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama sizi ilgilendireceğini sandığım bir şey öğrendim.

— Neymiş o?

— Başkanlık Sarayı'ndan ağır bir yaralıyı tedavi etmek için hastaneye çağrıldım. Söz konusu kişi, Albay Udrengeo imiş. Bana onun kaçmaya çalıştığını söylediler. Dediklerine

göre başına bir darbe yemiş. Ne işinize yarar bilemiyorum, ama faydası dokunur diye düşündüm.

Malko şaşkın kalakalmış, hiç konuşmadan duruyordu, Normal olarak bir saat sonra hareket etmeleri lazımdı. Mantığı her türlü sorun çıkarıcı durumdan uzak kalması gerektiğini söylerken, duyguları bunun tam aksini ileri sürüyordu. Kendisinden birkaç metre ötede bulunan albaya yardımı nasıl gözardı edebilirdi?

Eliane'a döndü.

— Pilotu bulabilir misiniz?

— Hayır. Telefonu yok. Zaten, birazdan burada olacak. Ben gidip kahve yapayım.

Milton da dışarı çıkmış, doktorla Malko'yu seyrediyordu.

— Çevresinde çok nöbetçi var mıdır?

— Hayır, dedi doktor. Dört, beş kişi olmalı, o kadar.

— Öyleyse, onu kaçırmayı denemeliyiz, dedi Malko.

XVIII. BÖLÜM

Chris Jones ile Milton Brabeck'in yüzü bir anda allak bullak oldu. Malko'nun verdiği kararın ne anlama geldiğini çok iyi biliyorlardı. Hayatlarını ortaya koyarak Rus ruleti oynamaktan farkı yoktu bu işin. Hallerini farkedenden Malko onlara döndü.

— Pilot gelince durumu ona açıklayacağım. Biraz geç havalanmamızın bir sorun doğuracağını pek sanmıyorum. Önemli olan uçağın bir kişi daha alıp alamayacağı. Olmazsa, Eliane'ı burada bırakacağız.

— Peki, Hercules ne olacak? Albayı kurtarmak zaman alacak. Geç kalıp da uçağı kaçırırsak çölün ortasında bir yaralıyla ne yaparız biz? Bizim için bir ikinci uçak göndermek değil mi?

— Haklısınız. Ama Eddie Cox her ihtimale karşı bize geniş bir zaman tanıdı. Bu zamanı albayı kurtarmak için kullanacağız.

— Yaralının durumunu bilmiyorum, dedi doktor. Belki taşınabilir durumda değildir... Eğer öyleyse, ölümüne neden olursunuz.

— Burada kalırsa zaten ölecek, dedi Malko. Onu bırakamam. Chris, silah olarak ne var elimizde?

— Bir M 60 ile iki kutu mermi. Ayrıca, bir Uzi ve el bombaları. Bunlarla pek bir şey yapamayız.

Biz de savaşa girecek değiliz ya. Nöbetçileri bertaraf etsek yeter. Doktor, nasıl hareket etmemizi önerirsiniz?

—: Ameliyat salonu, hastanenin giriş katında sağ taraftaki dip kapıdır. Bu kat kolayca korunabilir. Holde bulunan demir parmaklıklar çekilip kapatıldı mı içeri kimse geçemez. Hastaneye arka kapıdan girebilirsiniz. Orada nöbetçi olmaz. Sonra, kapıları izleyerek benimkini bulun. Üzerinde adım yazılıdır. Çok sayıda hasta olacağı için size kimse dikkat etmez. Odama girince sizlere beyaz gömlek veririm...

— Olmaz, dedi Malko. Başınızı belaya sokmak istemem. Devam edin, sonra?

— Büromdan tedavi salonuna gideceksiniz. Salon, ameliyathane kısmında bulunuyor. Sanırım, nöbetçiler orada, bekleme odasında olmalı.

— Yani, şans biraz yardım ederse, farkedilmeden tedavi salonuna ulaşabileceğiz.

— "Kâğıt üzerinde öyle görünüyor, dedi doktor. Basarsanız bile, yanınızdaki yaralıyla kentte nereye kadar gidebilirsiniz?

— Bir planımız var, dedi Malko.

— Amerikan Elçiliği'ne mi sığınacaksınız?

— Aşağı yukarı öyle bir şey. Bize yardım eder misiniz?

— Elimden aksi gelmez zaten. Umarım, bir faydası olur.

— Bu size bağlı. Yaralıyı ameliyattan önce ele geçirmemiz gerek. Yani, siz muayenenizi bitirdikten hemen sonra.

Genç doktor Eliane'm uzattığı kahveyi aldı.

— Bir çare var. Eliane sık sık bana hastanede yardım ederdi. Yine benimle gelirse, yaralıyı hastaneye getirdikleri anda size haber uçurabilir...

Malko genç kadına döndü.

— Kabul, dedi Lübnanlı dilber.

Saat altı olmuştu. Pilot yarım saat sonra orada olacaktı. Ayarlanması gereken birçok şey vardı daha... Malko rahatlamıştı. Uğradığı başarısızlığı bir ölçüde de olsa, başarıya çevirebilecek bir şans yakalamıştı. Doktora dönerek:

— Bu arada Eliane'a gerekli birkaç ilaç verin, dedi. Albaya müdahale etmemiz gerekir.

— Elbette, dedi doktor.

Bir sessizlik oldu, bunu bir papağanın çığılı bozdu. Bu arada Eliane üzerine beyaz bir gömlek geçirmişti.

— Peki, pilota ne diyeceksiniz? diye sordu genç kadın.

— O işi bana bırakın, dedi Malko.

Doktorun elini sıktı ve Eliane ile birlikte uzlaşmalarını izledi. Malko'ya yaklaşan Chris:

— Bizi bu kez gerçekten pis bir çıkmaza soktunuz, dedi. Bu yamyam ordusunun yarısı peşimize takılacak-. Sonra, o küçücük uçağa nasıl sığışacağız?

— Sığışırız, dedi Malko. Eğer işler yolunda giderse, albayı kaçırdığımızı çok geç far kederler. Bu da uçağa yetişip halanmamıza yeter.

*

Genç pilot tam zamanında geldi. Kapıyı Malko'nun açtığını görünce şaşırıldı.

— Eliane kalkmadı mı?

— Kalktı kalkmasına da, ufak bir sorun çıktı.

Malko, pilotu bir köşeye çekip planını

açıkladı. Olayı hiçbir şey gizlemeksizin olduğu gibi anlattı. Sözünü bitirince Philippe düşünceli bir tavırla çenesini kaşdı.

— Hastane baskınına başarmanız mümkün, ama uçağı düşünün. Hepimizi alması imkânsız.

— Peki, Eliane'ı bırakamaz mıyız?

— Bana göre hava hoş! Gelmek isteyen o.

— Peki, elinizde başka uçak var mı?

— Bundan başka yok.

Malko bir karara varmalıydı. Albayı bırakmak istemiyordu. Sonunda:

— Bir çözüm yolu var, dedi. Yanımızdaki tüm malzemeleri bırakacağız.*"Böyleee, uçağı altı kişi binebiliriz.

— Ne zaman harekete hazır olabilirsiniz?

— Sanırım, bir ya da bir buçuk saat kadar bir gecikmemiz olacak. Bizi alanda beklemeniz daha yerinde olur. Eliane hangarı biliyor, değil mi?

— Elbette.

Genç pilot istemeye istemeye kalktı. Malko onun bu durumdan pek hoşlanmadığını hissetti. Pilotu geçirdikten sonra, Eliane'ın büyük Toyota'sını kontrol etti. Benzin vardı. Şu an bunun bir tank olmasını ne kadar isterdi! Verandaya döndüğünde, Chris ile Milton'u tıraş olmuş buldu.

*

**

Saat yediyi on geçiyordu. Küçücük bir gürültü olsa, üç adam yerlerinden fırlıyordu. Malko zihninden saniyeleri saymaya başlamıştı. Kendisine bir "zaman sınırı" tanımış, saat sekize kadar bir haber çıkmazsa havaalanının yolunu tutmaya karar vermişti. Birden bir ses

duydular. Bahçe kapısında bir zenci vardı.

Malko dışarı çıktı ve bahçe kapısına gitti. Zenci nefes nefese sokuldu.

— Patron, beni Bayan Eliane gönderdi. Sizi hemen hastaneye bekliyor.

— Teşekkür ederim.

Çocuk gider gitmez, Malko verandaya döndü.

— Gidiyoruz.

Toyota'ya atlayıp hareket ettiler. Hastane üç yüz metre ötedeydi. Malko hastane bahçesinin çevresinde dönerek arabayı binanın arka kapısında durdurdu.

— M 60*ı alın!

Arka kapıdan içeri süzülüp koridorda ilerlemeye başladılar. Sabahın bu saatinde holün her yanı hasta ve hastaları getiren yakınlarıyla dolmuştu. Malko ve goriller zencilerin aralarından sıyrılarak ilerlediler. Birden, Malko kapıdaki küçük yazıyı farkettti: "Yves Arboussier. Doktor". Gelmişlerdi.

— Chris, silahı bırakıp çevreye bir göz atın.

Amerikalı M 60'ı duvara dayayarak ilerledi. Holün köşesine gelince durdu. Dışarda bir Jeep, içinde iki asker vardı. Hemen geri dönerek durumu Malko'ya bildirdi.

— Chris, derhal arabaya dönüp bizi bekleyin. Gerekirse bizi korumak için M 60'ı kullanın. Ben Milton ile albayı alacağım.

— Ya kız?

— Doktorun yanında olmalı o.

Malko, Chris'in uzaklaşmasını bekledikten sonra, doktorun kapısını itti. Küçük bir odaydı burası ve bomboştı. Oda bir koridora açılıyordu. Koridorun sonunda, ameliyat salonu olması gereken bir kapı bulunuyordu.

Malko harekete geçti ve rastladığı ilk kapıyı açtı. Bir hemşire yaralı bir zenciye pansuman yapıyordu.

— Doktor nerede? diye sordu Malko.

— Doktor ameliyatta, patron! dedi zenci. Rahatsız etmeyin.

Askeri Jeep'in olduğu bahçeye açılan kapı kilitliydi. Malko silahını eline alıp koridora çıktı ve dikkatle ilerleyerek ameliyathanenin kapısı itip içeri girdi. Milton dışarıyı kontrol etmek için koridorda kalmıştı. Malko'nun gözüne çarpan ilk şey, Eliane'm beyaz önlüğü oldu. Tavanda açık yeşil renkli büyük bir aydınlatma sistemi vardı. Onun hemen altında bulunan ameliyat masasının üzerinde belden yukarı çıplak bir zenci yatıyordu. Doktor onun üzerine eğilmişti. Yanlarında, sırtı Malko'ya dönük bir zenci daha vardı.

Malko bir an yaralıya baktı ve içinin ezildiğini hissetti. Bunun Albay Udrenge olduğunu bilmese, tanımaya imkân yoktu. Voltalı subayı tanınmayacak hale sokmuşlardı. Başına pis bir sargı bezi dolamışlar, pıhtılaşmış kanla kaplı yüzünü açıkta bırakmışlardı. Göğsü çürük içindeydi.

Sırtı olan zenci kapının gürültüsü üzerine arkasını döndü. Malko'nun elindeki tabancayı görünce ağzı bir karışık açık kaldı. Homurdanarak elini belindeki silahına atacak olduysa da, Malko öne atılarak tabancasının kabzasını zencinin şakağına indirdi. Adam hırlayarak bayıldı.

Eliane ile doktor sapsarı kesilmişlerdi. Doktor:

— Dikkatli olun, dedi. Biri daha var ve her an gelebilir.

Malko yaralının üzerine eğildi.

— Durumu nasıl?

— Kötü, dedi doktor. Çok kötü dövüşler, beyin kanaması geçirmiş. Yüzünde kırıklar var. İç kanamaları saymıyorum. Röntgen çekemedim, hatta doğru dürüst muayene bile edemedim. Kalp atışları çok zayıf.

Malko gözleri morarmış, bir dudağı koparılmış yaralıya acıyarak baktı.

— Onu buradan böylece götüreceğiz.

Aynı anda, koridorda patlayan silah sesleri duyuldu ve hemen ardından kapıda Milton belirirdi.

— Tüyelim buradan. Gece fenerlerinden birini nalladım. Peşinde başkaları olabilir.

Malko hemen yaralıyı kucaklayıp kaldırdı. Hu sırada Milton'un Uzi'si koridor tarafına bir kez daha ateş kustu. Bunu çılgınlık izledi. Amerikalı boşalan şarjörünü çıkarıp yerine yenisini taktı.

— Beni koruyun, dedi Malko.

Albayın hareketsiz vücudunu sırtlayarak peşinde Eliane olduğu halde dışarı fırladı. Bahçe, silah sesleri üzerine bomboş kalmıştı. İlerde, bahçe çitine dayalı M 60'ı farkedince o yöne doğru koşmaya başladı. Önünü kesen Chris'in de yardımıyla albayı araca yerleştirdiler. O sırada, elinde Kalaşnikof bulurtan bir asker belirirdi. M 60'ın gökgürültüsünü andıran patlamasıyla zencinin başı darmadağın oldu. Hep birlikte arabaya atlayıp hareket ettiler.

Jeep'te bir telsiz bulunduğu ve durumun merkeze bildirildiği kesindi. Malko arabayı deli gibi sürüyor, Eliane'ın tarifine göre ilerliyordu. General de Gaulle Caddesi'ni ve zenci mahallesini geçerek kent dışına

çıktılar. Beş yüz metre kadar sonra alanın ilk barakaları belirdi. Görünüşe göre, hiçbir önlem farkedilmiyordu. Barakaların arasından geçerek genç Lübnanlı'nın işaret ettiği hangara daldılar. İçersi, tozla kaplı eski model uçaklarla doluydu. En önde de Philippe'in Piper'ı duruyordu.

Eliane'ı vücudunun dörtte üçünü ortada bırakan yırtık önlükle gören Philippe'in gözleri faltaşı gibi açıldı.

— Neler oluyor?

— Hastanede askerlerle şakalaştık, dedi Malko. Hemen hareket etmeliyiz.

— Peki, askerlere ne yaptınız? diye üsteledi pilot.

— Hiçbir şey. Sadece, kendimizi koruduk.

— Ama...

— Aması ne?

Eliane araya girdi.

— Haydi, elini çabuk tut. Gelirlerse hepimizi öldürürler.

Bu kez pilot harekete geçti. Hep birlikte küçük Piper'a doluştular.

— Havalanmak biraz zor olacak, dedi pilot. Çok ağırız.

Kimsenin cevap vermediğini görünce kontağı açıp marşa bastı. Pervane bir, iki sarsak turdan sonra hızla dönmeye başladı. Malko derin bir soluk aldı. Tek düşüncesi, albayın bir iki saat. daha dayanabilmesiydi.

Pilot telsizi açıp kuleyi aradı.

— Romeo Tango kalkış izni istiyor... 302 no'lu piste çıkacağım...

Cevap hemen geldi.

— Yeni bir emre kadar kalkış izni yok, Romeo Tango!..

XIX. BÖLÜM

Malko, pilotun bir anda allak bullak olduğunu farketti. Şaşkına dönmüştü. Eliane öne eğildi.

— Kaybedecek bir şeyimiz yok, haydi havalan.

— İmkânsız, dedi pilot. Kulenin üzerinde bir ağır makineli yuvası var. Bizi delik deşik ederler.

Uçağın içinde dayanılmaz bir sıcak vardı. Motor çalışıyor, Malko bir çözüm arıyordu. Biraz daha gecikirlerse yakalanmaları işten bile değildi.

— Kuleye ısrar et! dedi Malko.

Pilot mikrofonu aldı.

— Burası Romeo Tango... Bongo, nöbetçi sen misin?

Kısa bir sessizlik oldu, ardından kule nöbetçisinin sesi geldi:

— İşler nasıl, Philippe.

— İyidir, Bongo. Söylesene, neler oluyor orada? Çok acele olarak Gorum'a gitmeliyim, çünkü öğleden sonra burada olacağım.

— Vay... Vay!.. Bu imkânsız, Philippe. Emirler kesin.

— Bak Bongo, bana yardım etmelisin. Uçakta Gorum'a götürmem gereken tereyağlar var ve hepsi erimek üzere.

— Gerçekten durumun güç, ama kalkmana izin veremem, dostum.

— Peki, senin hiçbir insiyatifin yok mu?

— Yok. Emirler kesin. On beş dakika önce

olsaydı, kalkış serbestti.

— Bak Bongo, saat yedide havalanacağımı gösterir bir uçuş planı bıraktım oraya. Plan elinde mi?

— Evet.

— Tamam öyleyse. Farzet ki, saat yedide havalandım. İdare edemez misin?

Kısa bir sessizlik oldu, ardından zencinin kahkahası duyuldu.

— Öyle ya, saat yedide havalanıp Gorum'a gittin... ve dönüşte de bana nişanlım için oradan bir bilezik getirdin... Ama, gümüş bir bilezik...

— Ayıp ettin, Bongo. İstedğin gümüş bilezik olsun. Onu cebinde bil!

Afrika işte! Rüşveti verdin mi olmayacak iş yoktur!

Philippe'in gaz kolunu çekmesiyle Piper ileri atıldı. Toprak yollardan ilerleyerek pist başına geldi ve hızla fırladı. Malko devir saatindeki rakamları sayıyordu: 3000... 3200... 3500... Uçağın 3200 devirde havalanması gerekirdi... Philippe motoru patlatmak pahasına tam gaz vermiş, lövyeyi sonuna dek çekmişti. Nihayet, iniş takımları asfaltı terketti ve uçak ağır ağır yükselmeye başladı. Malko saatine baktı, tam sekizdi. Hercules'e ulaşmak için iki buçuk saatlik bir uçuş yapacaklardı. Pilota dönerek:

— Gittiğimiz yeri biliyor musunuz? diye sordu.

— Evet. Eski petrol arayıcılarının yaptırdığı boş bir havaalanı. Çevrede in cin top oynar. Ne bulmayı umut ediyorsunuz orada?

— Sabah saat ondan itibaren bizi bir Hercules bekleyecek.

Philippe bir süreden beri kontrol tablosuna vurup duruyordu. Asık suratını farkedene Malko merakla sordu:

— Ne o, bir aksilik mi var?

— Evet, pusulam çalışmıyor. Dilerim, yolumuzdan fazla sapmamışızdır. İskele tarafından çok sert bir rüzgâr yiyoruz.

Malko'nun içini bir korku kapladı. Böyle bir şey hiç hesapta yoktu. Hemen haritayı açtı.

— Tuguri civarında bir yerlerde olmamız geçkirdi. Biraz alçalacağım.

Birkaç saniye sonra, kanat altında bir kasaba belirdi. Philippe kasabanın üstünde bir, iki tur attıktan sonra küfretti.

— Hay kör şeytan! Bu Tuguri değil, Sebba! Rüzgâr bizi doğuya atmış. Neyse, fazla önemi yok, ama bize on dakika kaybettirdi.

Uçağın rotasını değiştirerek tekrar yükselmeye başladı. Saat dokuz olmuştu. Bir saat kadar rahat bir yolculuk yaptılar. Malko önlerindeki gökyüzünü inceliyordu. İlerde koyu gri bulutlar birikmeye başlamıştı. Birden,,görünmeyen dev bir el uçağı salları gibi oldu. Malko altimetreye bir göz attı: Dört yüz metre irtifa almışlardı.

— Ne oluyor? diye Philippe'e sordu.

— Şu bulutları görüyor musunuz? O bulutların içine bir girsek kanatları bir yana, kuyruğu bir yana bırakıp armut gibi düşeriz, lam üzerimize doğru geliyorlar...

— Bulutların üstüne çıkamaz mıyız?

— İmkânsız. Bunlarırt tavanı on beş bin ayaktır...

— Peki, ne olacak?

— En akıllıca iş, geri dönmek. Aksi halde çakılırız...

Uçağın fırtınanın etkisiyle yeniden sallanması arkada uyuklay anları uyandırdı. Pilot uçağı sağa sola yatırdıktan sonra bir miktar irtifa kaybetti ve sarsıntıyı engelledi.

— Bu fırtınayı atlatamayız. Çok yüklüyüz ve bu meretin fazla dayanacağını da sanmıyorum...

Malko çaresizlik içindeydi. Uaga'ya geri dönmek söz konusu olamazdı. Savanın ortasına inmek de öyle. Birden, aklına bir fikir geldi.

— Gaigu'dan çok uzakta mıyız?

Philippe dizindeki haritaya baktı.

— Aşağı yukarı otuz mil uzaklıkta. Nehri izlememiz gerekecek. Niye sordunuz?

— Oraya inebilir misiniz?

— Herhalde. Aklımda kaldığına göre orada bir düzlük olacaktı. Büyük beyaz caminin hemen yanında... Peki, ne yapmayı düşünüyorsunuz?

— Oranın askeri şefi bir dosttur. Bize bir araç verirse randevumuza yetişebiliriz. Saat — on, henüz dört saatimiz var. Hava düzeldikten sonra siz de başınızın çaresine bakarsınız.

— Nasıl isterseniz, dedi pilot rahat bir nefes alarak. En azından, daha az tehlikeli bir yolculuk yapmış olursunuz. Fakat, uçağa yetişebilir misiniz bilemem, yol çok kötüdür.

Altlarında kıvrıla kıvrıla uzanan sarı bir nehir vardı. Malko arkaya dönüp durumu açıkladı. Bu arada uçak alçalmaya başlamıştı. Kasabanın sazlık kulübelerinden fırlayan yerliler merakla onlara bakıyordu. Bir dakika sonra, yere indiler. Saat onu yirmi geçiyordu.

Hercules ineli yirmi dakika olmuştu ve şu an yüz kilometre kuzeyde onları bekliyordu. Kapıları açıp aşağı atladıkları sırada, yanlarında hurda bir Peugeot 404 durdu. Arabadan çıkan askeri şef Malko'yu hemen tamdı.

— Darbe başarısızlığa uğradı ve albay yaralandı, dedi Malko. Onu yanımızda götürüp tedavi ettireceğiz. Bize bir araba gerek.

Şefin bir işaretiyle 404'dekiler aşağı atladı. İçinde yalnız şoför kalmıştı. Philippe, Eliane'a dönerek:

— Başına güneş geçecek, uçağın kanadı .ılımagel, dedi.

— Hayır, diye karşı çıktı genç Lübnanlı. İçin de onlarla birlikte gidiyorum.

— Delirdin mi sen?

Genç kadın öfkeden mosmor olmuş, Philippe'e aldırılmadan 404'e doğru ilerledi. Philippe engel olmaya çalıştıysa da başaramadı.

— Uaga'da ömür boyu çürüyemem.

— Peki, gittiğin yerde ne yapacağını sanıyorsun? diye bağırdı pilot.

— Orosputluk. Bende bu vücut varken aç kalmam...

Genç pilot şaşkın kalakaldı. Malko'nun canı sıkılmıştı. Kendilerine bunca yardımı dokunan genç kadını geri çeviremezdi. İstemese de, pilotun üzüntüsüne göz yumacaktı. Sadece basit bir uyarıda bulundu.

— Yolumuz çok tehlikeli, bunu biliyor musunuz?

— Bana vız gelir! Beyrut'ta daha tehlikesiz bir hayat sürdüğümü mü sanıyordunuz?

Arabaya atlamasıyla birlikte, zenci şoför

gaza bastı. Hoplaya zıplaya bir saat kadar kuzeye doğru yol aldılar. İlerde, onlara doğru yaklaşan ve farlarıyla işaret veren bir araç belirmişti. Ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan araç yanlarında durdu. İçi zenci doluydu. Şoför pencereden sarkarak:

— Patron, dedi, ilerde yarım saatlik mesafede askerlerin barikatı var. Beyazların ve paralı askerlerin peşlerine düşmüşler. Bütün arabaları arıyorlar. Çok tehlikeli, geri dönün...

Sankara'dan nefret eden biri daha!.. Şoförlerin konuşmaları sonucu, Nijer sınırının her yanına barikat kurulduğunu öğrendiler. 404'ün şoförü yere tükürerek arabayı çalıştırdı.

— Ne yapıyoruz?

— Devam edeceğiz. Şansımızı denemekte fayda var.

Zenci vitesine taktı ve hareket ettiler. Malko kilometreleri sayıyordu.

XX. BÖLÜM

Şoförün aniden frene basmasıyla arkadaki er olduğu gibi öne yığıldılar. Chris'in küfretmesine aldırmayan zenci, Malko'ya döndü.

— Gördünüz mü?

İlerdeki tepenin üstünde birkaç araç vardı, orumgorem'dan gelen askerler olmalıydı unlar. Malko saatine baktı: On iki! Hercules onları iki saat daha bekleyecekti. Bir dakika geç kalsalar, tüm kurtuluş umutları yok olacaktı. Dikkatle tepeye bakınca, araçların nasında bir zırhlı araç farkettiler: Bir Cascabel. Topunu ateşlese, 404'ü bir anda paramparça «derdi, Bunu şoför de farketmişti.

— Bu işten hiç hoşlanmadım, patron! dedi.

Sonra, kapıyı açtığı gibi dışarı fırladı ve geldikleri yöne doğru koşmaya başladı. Malko ineksiyona geçti. Ne yapacağına bir an önce |mr vermeliydi. Birden, sol tarafta tuhaf bir ^rikkatini çekti.

— Ne oluyor orada?

Eliane, Malko'nun işaret ettiği yöne döndü, er seviyesine inmiş kapkara bulutlar üzerlerine doğru geliyordu.

— Bir kum fırtınası! diye bağırdı genç kadın.

Bulutların geçtiği yerde rüzgâr kumu halalandırıyor, sarımsı bir duvar oluşturuyordu.

Kurtulduk sayılır, dedi Malko. Beş kika sonra, burada göz gözü görmeyecek.

Aynı şeyi düşmanları da düşünmüş olmalı ', zırhlı aracın namlusunda bir ışık belirdi ve

aynı anda mermi arabayı sıyrarak toprakta sekip patlamadan yoluna devam etti. Malko hemen gaza basarak aracı fırtınaya doğru sürdü. İki dakika sonra kum fırtınasının içine girmişler, bir metre ötelerini görmez olmuşlardı. Malko buna rağmen arabayı sürmeye devam ediyordu.

— Bu fırtına ne kadar sürer?

— Bazen üç saat, bazen üç gün, dedi Eliane.

Malko haritaya baktı. Gidecekleri yer elli kilometre ötelerindeydi. Arabanın gösterge tablosuna bağlı pusulayı kontrol ederek ilerlemeye devam etti. Bu hızla gidecekleri yere beş saatte varırlardı, ama böyle bir havada Hercules de havalanamazdı...

Dört saattir yoldaydılar ve şimdi yeni bir tehlikeyle karşı karşıya kalmışlardı. İki saat sonra hava karacaktı. Malko:

— Hesaplarıma göre, buluşma yerine gelmiş olmalıyız, dedi. Burada durup havanın yatışmasını bekleyelim. Nasıl olsa, bu fırtınada uçak da havalanamaz.

Arkasına dönüp Chris'e:

— Albayın durumu nasıl? diye sordu.

— Pek parlak değil. Soluk alıyor, ama kalp atışları hayli zayıfladı. Her an öteki tarafa yolcu olabilir.

*

**

Birden, Malko fırtınanın hafiflediğini farketti. O ana kadar farkedemediği diken kümeleri otuz metre mesafeden görülür olmuşlardı. Fırtına dinliyordu. Hercules ilk fırsatta havalanabilirdi artık. Göstergelere baktı. Benzin bitmek üzereydi. Bütün mesele,

hangi yöne gideceklerini kestirmekteydi şimdi. İlerde hafif bir tümsek farkedince:

— O yöne gidelim, dedi. Belki etrafı oradan daha iyi görürüz.

Saat dördü on geçiyordu. Tekrar yola koyulduklarında tuhaf bir gürültü duyuldu. Malko önce bunun egzozdan geldiğini sandı ve ayağını gazdan çekti. Gürültü aynen devam ediyor ve arkalarından geliyordu. Malko kalbi deli gibi çarparak aracı hızla döndürdü ve gaza yüklendi. Hercules motorlarını ne zamandan beri çalıştırıyor olabilirdi? Olsa olsa, birkaç dakikadır... Önlerindeki tepeyi ısınca karşılarına bir düzlük çıktı. Ortasında bir pist ve pistin başında da Hercules vardı. Uçak havalanmaya hazırlanıyordu.

— Yaşasın! diye bağırdı Chris.

Malko gaza basmış, tozu dumana katarak uçağa doğru ilerliyordu.

— Bizi görmüş olmalılar, diye bağırdı Eliane.

Malko cevap vermedi... Görmüş olabilirlerdi, ama onların bekledikleri bir Piper idi, ffurda bir 404 değil! Kendilerini uçağa saldırmaya gelen askerler de sanabilirlerdi. Uçağın motor sesi daha da arttı, pilot hareket ediyor olmalıydı.

Malko gazı iyice köklede, ama hiçbir karşılık alamadı. Bir daha denedi, sonuç aynıydı: Benzin bitmişti. Araba kendi hızıyla bir süre daha gittikten sonra durdu.

— Tanrı cezasını versin! diye küfretti Chris.

Malko yere atladı. Hercules üzerlerine geliyordu. Eliane da dışarı fırlamış, uçağa doğru koşmaya başlamıştı. Malko dilsiz gibi

suskun, uçağı seyrediyordu. Koca uçağın burnu kalktı, ardından iniş takımları yerden kesildi ve gökgürültüsünü andıran motor sesiyle üzerlerinden geçerek havalandı.

Malko ağlamamak için kendini zor tuttu. Bunca çabadan sonra, tüm emekleri boşa gitmişti. Albayı arabadan çıkardı ve sırtlayarak piste doğru yürümeye başladı. İki Amerikalı ile Eliane pistin kenarına çökmüş, hareketsiz duruyorlardı.

Birden, Eliane delice bir çığlıkla ayağa fırladı.

— Bakın, geliyor!.. Geri dönüyor!..

Malko başını kaldırdı, gerçekten de uçak geri dönüyordu.

Birkaç saniye sonra dev uçağın müthiş bir toz bulutu kaldırarak yere inmesiyle neredeyse sevinçten çıldıracaklardı.

— Acele edelim! diye bağırdı Chris.

— Bana yardım edin, albayı taşıyacağız, dedi Malko.

Uçak pist başında durmuş, tekrar havalanmak için geri dönüyordu. Albayı da alarak deliler gibi koşmaya başladılar.

— Şuraya bakın! Tepeye!

Bağırın Milton idi. Malko döndü ve tepede beliren Cascabel'in soğuk silüetiyle karşılaştı. Düşmanları onları bulmuşlardı.

Malko albaya baktı. Adamın kulaklarından kan geliyordu.

— Acele edelim, diye bağırdı Malko.

Hercules üç yüz metre ötedeydi. Birden korkunç bir patlama oldu ve aynı anda pistin hemen kenarından bir toz bulutu kalktı. Cascabel ateş açmıştı. Malko ve arkadaşları gözlerine giren tere ve toza aldırmandan

koşmaya devam ediyorlardı. Uçağa otuz metrelik bir mesafe kaldığında, arka merdivenin indirilmiş olduğunu farkettiler. Toz toprağın arasında yere iki kişi atladı ve albayı ellerinden alarak uçağa taşıdılar. Arkalarından iki gorille Eliane tırmandı. Malko ayağını ilk basamağa attığında derin bir soluk aldı. Sürünürcesine merdivenleri tırmandı ve uçağın içine girer girmez kendini yüzükoyun yere attı. Gücü tükenmişti. Kendini hızla yükselen bir asansörde gibi hissedince uçağın havalanmakta olduğunu anladı. Yattığı yerden kımıldadı naksızın başını yana çevirdi ve Albay Udrenge'nun birkaç santim ötesindeki yüzünü r.ördü. Zencinin gözleri tavana dikilmişti, ama hiçbir şey görmediği kesindi.